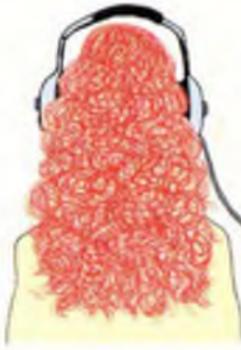

“Eleanor & Park, genç olup bir kıza âşık olmanın ötesinde, genç olup bir kitaba âşık olma hissini de hatırlattı bana.”

John Green, *Aynı Yıldızın Altında*'nın yazarı

eleanor

park

rainbow rowell

İki uyumsuz insan Sıradışı bir aşk

eleanor

Kızıl saçlar, tuhaf giysiler. Park başını çevirene kadar onun arkasında duran; o uyanana kadar yanında uzanan; diğer herkesi daha soluk, daha sıradan ve yetersiz gösteren... Eleanor.

park

Bir şarkıyı ona dinletmeden Eleanor'un seveceğini bilen; o sonunu anlatmadan esprilerine gülen; göğsünde, tam boğazının altında, Eleanor'u ona verdiği sözleri tutmaya itecek bir yere sahip olan... Park.

İlk aşkın sonsuza dek sürmeyeceğini bilecek kadar zeki ama bunu deneyecek kadar cesur ve umutsuz, on altı yaşındaki iki talihsiz âşığın bir okul yılı boyunca süren hikâyesi.

Eleanor, Park'la karşılaştığında siz de ilk aşkınızı ve nasıl da büyüldüğünüzü hatırlayacaksınız...

“Komik, umut dolu, biraz küfürbaz, seksi ve hüzünlü...

Bu tatlı aşk hikâyesi hem gençleri hem de yetişkinleri etkileyecek.”

Kirkus Reviews

“Bu çekici, zeki ve naif hikâye gerçek aşkla dopdolu.

Okurlar *Eleanor & Park*'a hayran kalacak.”

Gayle Forman, Eğer Yaşarsam'ın yazarı

New York Times çoksatanı

2014 Michael L. Printz
Gençlik Edebiyatı Onur Ödülü

Boston Globe-Horn Book
2013'ün En İyi Kitabı Ödülü

Publishers Weekly
2013'ün En İyi Gençlik Kitabı Ödülü

New York Times Book Review
2013'ün En İyi Gençlik Kitabı

Kirkus Reviews
2013'ün En İyi Gençlik Kitabı

ABD National Public Radio
2013'ün En İyi Kitabı

“Birbirini gerçekten çok seven ve
mutluluklarının önüne çıkan her türlü
zorluğu atlabileceklerine inanan iki gence
dair bu roman tam bir cevher.”

Caley Anderson

“Rowell hikâye boyunca okuyucuyu sürekli
şaşırtıyor ve aydınlık ile karanlığı son
sayfaya kadar dengede tutuyor.”

Publishers Weekly

“Eleanor ile Park'm saf, çekingен fakat
giderek olgunlaşan ilişkisi hem nefes kesici
hem de yürek burkucu.”

Booklist

“*Eleanor & Park* aşk ve dışlananlar hakkında
nefes nefese okuyacağınız bir roman.”

Stephanie Perkins

“Sevimli, cesur ve etkileyici...
Rainbow Rowell aykırı iki âşığın
unutulmaz öyküsünü kaleme almış.
Yazarın ilk romanı kalbinize girip orada
kalmanın bir yolunu bulacak.”

Courtney Summers

Agustina Barroghis

rainbow rowell kitap yazıyor. Kimi zaman yetişkinler hakkında (*Attachments* ve *Landline*). Kimi zaman ise gençler hakkında (*Eleanor & Park* ve *Fangirl*). Ama hep çok konuşan insanlar hakkında yazıyor. Ve hayatının mahvolduğunu hisseden insanlar hakkında. Ve âşık olan insanlar hakkında. Yazmadığı zamanlarda Rainbow çizgi roman okuyor, Disney World gezileri planlıyor ve aslında geniş perspektiften bakıldığında pek de önemli olmayan konular hakkında tartışıyor. Nebraska'da eşi ve iki oğluyla yaşıyor.

Daha fazla bilgi için rainbowrowell.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Kapak tasarımı: *Olga Grlic*

Kapak illüstrasyonu: *Harriet Russell*

eleanor & park

rainbow rowell

eleanor & park

İngilizceden Çeviren:
Müge Kocaman Özçelik

PEGASUS YAYINLARI

Park onu geri getirmek için çaba harcamaktan vazgeçmişti.

O sadece canı istediğinde, rüyalarla, yalanlarla ve perişan edici bir önceden yaşanmışlık hissiyle geri geliyordu.

Mesela Park arabayla işe giderken köşede bekleyen kıvılcık saçlı bir kız görüyor ve nefes almakta zorlandığı kısa bir an bu kızın o olduğuna yemin edebilecek duruma geliyordu.

Sonra gördüğü kızın aslında kıvılcık saçlı değil, sarışın olduğunu fark ediyordu.

Ve elinde bir sigara tuttuğunu... üzerinde de bir Sex Pistols tişörtü olduğunu.

Eleanor, Sex Pistols'tan nefret ederdi.

Eleanor...

Eleanor o başını çevirip bakana dek Park'ın arkasında dururdu. Sabahları gözlerini açana dek yanında uzanırdı. Onunla kıyaslandığında herkes sıkıcı ve yapmacık görünüyor, asla onun kadar iyi olamıyordu.

Eleanor her şeyi berbat ediyordu.

Eleanor gitmişti.

Park onu geri getirmek için çaba harcamaktan vazgeçmişti.

āgustos 1986

1

park

XTC grubunun sesi otobüsün arka koltuğunda oturan aptalların gürültüsünü bastırmaya yetmiyordu.

Park kulaklıklarını iyice kulağına bastırdı.

Bir sonraki gün otobüste Skinny Puppy ya da Misfits eşliğinde seyahat edecekti. Belki de seyahat için bol bol çığlık ve feryat sesleri içeren özel bir müzik kaseti hazırlardı.

Kasımda ehliyetini aldıktan sonra tekrar New Wave tarzı müzik dinlemeye başlayabilirdi. Ebeveynleri ona daha şimdiden annesinin Impala'sını alabileceğini söylemişti ve Park arabaya taktıracağı kasetçalar için para biriktiriyordu. Okula arabayla gidip gelmeye başladığında canının istediği müzik dinler, isterse müziksiz seyahat edebilirdi. *Ayrıca* bu her sabah fazladan yirmi dakika daha uyuyabileceği anlamına geliyordu.

“Öyle bir şey yok,” diye bağırdı arkadan birisi.

2

eleanor

Eleanor seçeneklerini değerlendirdi:

- 1- Okuldan eve yürüyerek dönebilirdi. Artılar: Yürüyüş yapmış olurdu, yanaklarına renk gelirdi, kendine zaman ayırırdı. Eksiler: Henüz ev adresini bilmiyordu, hatta yolu tarifleyemeye bile bulamazdı.
- 2- Annesini arayıp kendisini arabayla okuldan almasını isteyebilirdi. Artılar: Sayılamayacak kadar çok. Eksiler: Annesinin ne cep telefonu ne de arabası vardı.
- 3- Babasını arayabilirdi. Hah.
- 4- Büyükannesini arayabilirdi. Sırf hal hatır sormak için.

Okulun ön tarafındaki beton basamaklara oturmuş, yan yana duran sarı otobüslere bakıyordu. Onun bineceği otobüs de oradaydı. 666 numaralı otobüs.

yardım ederken, "Richie seni okula bırakabileceğini söyledi," demişti. "İşe gidip gelirken okulun önünden geçiyor."

"Beni kamyonetinin kasasında mı taşıyacak?"

"Richie seninle iyi bir ilişki kurmaya çalışıyor, Eleanor. Bu konuda sen de çaba harcayacağına dair bana söz vermiştin."

"Onunla uzaktan iyi bir ilişki yürütmek benim için çok daha kolay."

"Richie'ye senin bu ailenin bir parçası olmaya hazır olduğunu söyledim."

"Ben *zaten* bu ailenin bir parçasıyım. Kurucu üyelerden biri sayılırım."

"Eleanor," demişti annesi, "lütfen."

"Otobüse binerim," demişti Eleanor da. "Sorun değil. Bu sayede diğer öğrencilerle de tanışmış olurum."

Hah, diyordu şimdi Eleanor içinden. *Başıma gelenlerden ben sorumluyum.*

Bineceği otobüs az sonra hareket edecekti. Diğer birkaçı çoktan hareket etmişti bile. Birileri basamaklardan koşarak inip Eleanor'un yanından geçerken yanlışlıkla onun çantasına tekme attı. Eleanor çantasını kenara çekip özür dilemeye hazırlandı ama bu, o ahmak Asyalı çocuktü ve onu görünce kaşlarını çatmıştı. Eleanor da aynı şekilde kaşlarını çatarak ona baktı ve çocuk koşmaya devam etti.

Ah, harika, diye düşündü Eleanor. *Cehennem çocuklarını aç bırakmasam iyi olur.*

3

park

Kız eve dönüş yolunda onunla hiç konuşmadı.

Park o günü yeni gelen bu kızıdan nasıl kurtulacağına kafa yormakla geçirmişti. Koltuğunu değiştirmeliydi. Sorunun tek çözümlü buydu. Ama nereye geçecekti? Kendisi de zorla birilerinin yanına oturmak istemiyordu. Ayrıca otobüste yer değiştirmek bile Steve'in ilgisini çekmek demektir.

Park o kızın, yanındaki koltuğa oturmasına izin verdiği anda Steve'in kendisiyle uğraşmaya başlayacağını düşünmüş ama Steve bunu yapmak yerine kungfu hakkındaki sohbetle geri dönmüştü. Bu arada Park kungfuyla ilgili epeyce bilgi sahibiydi. Annesi Koreli olduğu için değil, babası dövüş sanatlarını saplantı haline getirdiği için. Park ve küçük erkek kardeşi Josh neredeyse yürümeyi öğrenir öğrenmez tekvando dersi almaya başlamışlardı.

Koltuğunu *nasil* değiştirecekti...

Park otobüste ondan kurtulmanın bir yolunu bulamamıştı. Kendi vicdanından da öyle. Bu yüzden kız yanına oturmadan önce kulaklıklarını taktı ve müziğin sesini sonuna dek açtı.

Tanrı'ya şükürler olsun ki kız onunla sohbet etmek için herhangi bir çabada bulunmamıştı.

4

eleanor

Eleanor o gün öğleden sonra eve ufaklıklardan önce gelmişti. Bu iyi bir şeydi çünkü onları tekrar görmeye hazır değildi. Bir önceki akşam eve adım attığında karşısına çıkan manzara tüyler ürperticiydi...

Eleanor nihayet eve dönmenin neye benzeyeceğine ve herkesi ne çok özlediğine epeyce kafa yormuştu; konfeti yağmuruyla karşılaşacağını hayal etmişti. Evdeki herkesin sarmaş dolaş olacağını düşünmüştü.

Ama içeri girdiğinde kardeşleri onu ilk kez görmüş gibi davranmıştı.

Ben sadece yüzüne bakmıştı ve Maisie de... Maisie, Richie'nin kucağında oturuyordu. Eleanor annesine hayatının geri kalanı boyunca elinden gelen en iyi davranışları sergileyeceğine dair söz vermemiş olsaydı bu manzara karşısında kusabilirdi.

Ona sarılan tek kişi Fare olmuştu. Eleanor artık beş yaşında olan ve epeyce ağır çeken oğlanı minnetle kucağına almıştı.

Ranzaya çıktığında yamru yumru, yaşlı bir kediyi orada kestirirken buldu. "Pist," dedi onu kovalayarak. Kedi aşağı atlayıp odanın kapısından dışarı çıktı.

5

park

Bay Stessman onlara istedikleri bir şiiri ezberlemelerini söylemişti. Daha doğrusu seçtikleri bir şiiri.

“Bugüne dek size öğrettiğim her şeyi unutacaksınız,” dedi bıyığını sıvazlayarak. “Her şeyi. Belki bir canavarla savaşan Beowulf’u hatırlayacaksınız. ‘Olmak ya da olmamak’ sözünün *Macbeth*’te değil *Hamlet*’te geçtiğini bileceksiniz.

Peki ama geriye kalanlar? Onları unutun gitsin.”

Ağır adımlarla sıraların arasındaki boşluklarda dolaşıyordu. Bay Stessman buna bayılırdı; gösteri yapmaya. Park’ın oturduğu sıranın yanında durdu ve elini sandalyenin arkasına koyup ona doğru eğildi. Park resim çizmeyi bırakıp sırtını dikleştirdi. Zaten bu haldeyken resim çizemezdi.

Bay Stessman Park’a *Çikolata Fabrikası* filmindeki Gene Wilder’inkine benzer bir gülümseme sunduktan sonra sözlerine devam etti. “O yüzden bir şiir ezberleyeceksiniz,” dedi.

“İnsan beyni şiiri sever. Şiir yapışkan bir madde gibidir. Bu şiiri ezberleyeceksiniz ve beş yıl sonra Village Inn’de karşılaştığımızda bana, ‘Bay Stessman,’ diyeceksiniz. “*Gidilmeyen Yol* hâlâ hatırımda. Dinleyin... *Sararmış ağaçlarla dolu bir ormanda yol ikiye ayrıldı...*”

Bu sözlerle birlikte bir sonraki sıraya doğru yürüdü. Park rahatladı.

“Bu arada sakın kimse *Gidilmeyen Yol* şiirini seçmeye kalkmasın çünkü o şiiri duymaktan bıktım. Shel Silverstein’i seçmek de yasak. O büyük bir şair ama siz artık birinci sınıf öğrencisi değilsiniz. Bu odadaki herkes yetişkin. Yetişkinlere uygun bir şiir seçin... Tavsiyem tercihinizi *romantik* bir şiirden yana kullanmanız. Böyle bir şiirin pek çok faydasını görürsünüz.”

Bay Stessman yeni gelen kızın sırasının yanından geçti ama kız pencereden dışarı bakmaya devam etti.

“Elbette tercih sizin. *Ertelenen Hayal*’i de seçebilirsiniz. Eleanor?” Kız dalgın bir ifadeyle ona doğru döndü. Bay Stessman kıza iyice yaklaştı. “Sen bu şiiri seçebilirsin, Eleanor. Dokunaklı sözlere sahiptir ve gerçeği anlatır. Ama hayatta karşına kaç kez bu şiiri okuma fırsatı çıkar ki? Evet. Seçtiğiniz şiir size bir şeyler vermeli. Bir başkasına duygularınızı ifade etmenize yardımcı olmalı.”

Park ezberlemesi kolay olduğu için kafiyeli bir şiir seçmeye karar verdi. Bay Stessman’ı severdi, gerçekten severdi ama onun bu kadar coşkulu olmasından hoşlanmıyordu. Park, Bay Stessman sınıfta o an olduğu gibi bir ortam yarattığında onun adına utanmış hissediyordu.

“Yarın kütüphanede buluşacağız,” dedi Bay Stessman tekrar masasına giderek. “Yarın çalışmamızın ilk ürünlerini toplayacağız.”

Zil çaldı. Tam zamanında.

6

eleanor

“Dikkat etsene, türbanlı.”

Tina, Eleanor’u sertçe itip yanından geçerek otobüse atladı.

Beden dersindeki diğer herkes Eleanor’a Mankafa diyordu ama Tina artık ona Türbanlı ve Kanlı Mary demeye başlamıştı. O gün soyunma odasında, “Kafana bir türban sarmış gibi görüdüğün için,” diyerek bunun sebebini açıklamıştı.

Eleanor’un girdiği beden dersinde Tina’nın da olması şaşılacak bir şey sayılmazdı çünkü spor, cehennemün bir uzantısıydı ve Tina da kesinlikle bir zebaniydi. Tuhaf görünümlü, minyatür bir zebani. Oyuncak gibi bir zebani. Ya da bir çay fincanı gibi. Ayrıca daha düşük rütbeli zebanilerden oluşan ve bir örnek eşofman giyen bir çetenin başındaydı.

İşin gerçeği, bu dersi alan herkesin eşofmanı aynıydı.

Eleanor eski okulundaki beden derslerinde *şort* giymek zorunda olmaktan nefret ederdi. (Vücudunun en sevmediği kısmı

Eleanor gece yarısı uyandı. Richie oturma odasındaki açık duran televizyonun karşısında uyuyakalmıştı. Eleanor banyoya giden yolu âdeta nefes almadan yürüdü ve sifonu çekmekten korktu. Odasına döndüğünde kapıyı kapadı. Esintinin canı cehennemeydi.

7

park

“Kim’e çıkma teklif edeceğim,” dedi Cal.

“Sakın byyle bir Şey yapma,” dedi Park.

“Nedenmiş o?” Ktphanedeydiler ve aslında bir Şiir bulmaları gerekiyordu. Cal daha Şimdiden Julia isimli bir kız ve onun “eriyen giysileriyle” ilgili kısa bir Őiirde karar kılmıŐtı. (“Duygusuz bir Şiir,” demişti Park. “yle olması mümkün değil,” diye karşı çıkmıştı Cal. “ yüz yıl önce yazılmış.”)

“nk o Kim,” dedi Park. “Kim’e çıkma teklif edemezsin. Ona bir baksana.”

Kim kendisi gibi havalı iki kızla birlikte yan masada oturuyordu.

“Şuna bak,” dedi Cal, “seksapelin ta kendisi.”

“Tanrım,” dedi Park. “Tam bir aptal gibi konuşuyorsun.”

“Ne? Seksapel diye bir kelime var.”

niyetinde değildi. Afro-Amerikan edebiyatı bölümünde boş bir masa buldu.

Bu okulla ilgili boktan şeylerden biri de buydu; “kötü şeylerden biri” diye düzeltti kendi kendini.

Okuldaki öğrencilerin büyük kısmı zenciydi ama ileri seviye ders alanların çoğu beyazdı. Bu öğrenciler Omaha’dan geliyordu. I’lats’te yaşayan ve normal derslere devam eden diğer beyaz öğrencilerse şehrin öbür yakasından.

Eleanor daha fazla ileri seviye ders görmek isterdi. Beden eğitiminin bile ileri seviye olmasını isterdi.

Sanki öyle olsa o derse kabul edilebilirmiş gibi. Mekik çekmeyi beceremeyen diğer bütün şişman kızlar gibi herhalde onu da önce jimnastiğe hazırlık dersine alırlardı.

Her halükârda ileri seviye öğrenciler ister zenci, ister beyaz tenli, ister Asyalı olsun, diğerlerinden daha iyiydi. Belki onlar da diğer herkes kadar gaddardı ama başlarını belaya sokmaktan çekiniyorlardı. Belki de diğer herkes kadar gaddar olmalarına rağmen insanlara kibar davranacak, otobüste yaşlılara ve kadınlara yer verecek şekilde yetiştirilmişlerdi.

Eleanor edebiyat, tarih ve coğrafya derslerini ileri seviyede alıyor ama günün geri kalan kısmını Deliler Şehri’nde geçiriyordu. Gördüğü ileri seviye derslerden atılmamak için büyük ihtimalle daha fazla çalışması gerekecekti.

Kafesteki Kuş isimli bir şiiri defterine geçirmeye başladı. Hoş bir şiirdi. Kafiyeiydi.

8

park

Kız onun çizgi romanını okuyordu.

Park önce bunu hayal ettiğini düşündü. Kızın gözlerini sürekli üzerinde hissediyor ama dönüp baktığında onun başını öne eğmiş olduğunu görüyordu.

Nihayet onun aslında kucağına baktığını anladı. Kötü bir niyeti yoktu. Sadece kucağındaki çizgi romanı okuyordu; Park onun gözlerini hareket ettirdiğini görebiliyordu.

Kızıl saçlı birisinin kahverengi gözlere sahip olabileceği hiç aklına gelmemişti. (Birisinin saçlarının *bu kadar* kırmızı, teninin ise bu kadar beyaz olabileceği de.) Yeni gelen kızın gözleri Park'ın annesinin gözlerinden bile koyuydu. O kadar koyuydu ki yüzünde iki delik varmış gibi görünüyordu.

Bu sözler kızın gözlerinin kötü olduğunu düşündürtebilirdi ama gerçek öyle değildi. Onunla ilgili en iyi şey gözleri bile olabi-

9

park

Park kıza şiir konusunda iyi iş çıkardığını söyleyecekti.

Aslında bu sözler fazlasıyla yetersiz kalırdı. Sınıfta seçtiği şiiri bir görevi yerine getiriyormuş gibi okumayan tek kişi oydu. Şiiri adeta nefes alan bir varlık haline dönüştürmüştü. Ruhundan kopup dudaklarından dökülen bir varlık haline. Okumaya devam ettiği süre boyunca kimse gözlerini ondan ayıramamıştı. (Çoğu zaman bakışlarını ondan ayırmakta güçlük çeken Park bile ona hiç bu kadar uzun süre bakmamıştı.) Şiiri tamamladığında birkaç kişi onu alkışlamış ve Bay Stessman da ona sarılmıştı ki bu bir öğretmenin iş ahlakına tamamen aykırıydı.

“Hey. Edebiyat dersinde iyi iş çıkardın.” Park kıza bu sözleri söylemeye niyetliydi.

Ya da belki, “Edebiyat dersinde aynı sınıftayız. Okuduğun şiir güzeldi,” derdi.

10

eleanor

Eleanor *bir sonraki sabah* otobüse bindiğinde koltuğunda üst üste duran birkaç çizgi roman buldu. Onları alıp yerine oturdu. Çocuk çoktan okumaya başlamıştı.

Eleanor çizgi romanları kitaplarının arasına yerleştirip pencereden dışarı baktı. Nedenini bilmiyordu ama bu kitapları çocuğun yanında okumak istemiyordu. Bu tıpkı onun kendisini yemek yerken seyretmesine izin vermek gibiydi. Bu... bu ona bir şeyleri itiraf etmek gibiydi.

Ama romanlar gün boyu aklından çıkmadı ve eve varır varmaz ilk işi yatağına tırmanıp onlara bakmak oldu. Hepsinin başlığı aynıydı; *Bataklık Canavarı*.

Yatağında bağdaş kurup akşam yemeğini yerken çizgi romanların üzerine bir şey dökmemeye özen gösterdi çünkü hepsi de el değmemiş gibiydi. Sayfalarının kenarları bile kıvrılmamıştı. (Budala ama mükemmel Asyalı çocuk.)

O gece ufaklıklar uyuduğunda romanları okuyabilmek için ışığı açtı. Kardeşlerinin uykusu fazlasıyla ağırıldı. Ben uyurken konuşuyor ve Maisie ile bebek de horluyordu. Fare yatağı ısılatmıştı; bu gürültü yaratmamıştı ama ortamın huzurunu bozmaya yetmişti. Her halükârda çocuklar ışıktan rahatsız olmamışlardı.

Eleanor, Richie'nin yan odada televizyon seyrettiğini hayal meyal fark etmişti, bu yüzden o yatak odasının kapısını ardına dek açtığında neredeyse yataktan aşağı yuvarlanacaktı. Belli ki Richie'nin niyeti birilerini gece yarısı muziplik yaparken yakalamaktı ama sadece Eleanor'un kitap okuduğunu görünce homurdanıp çocukların uyuyabilmesi için ışığı kapamasını söyledi.

Eleanor, Richie'nin kapıyı arkasından çarpmasıyla birlikte kalkıp ışığı kapadı. (Artık kimsenin üzerine basmadan yataktan kalkmayı öğrenmişti. Ufaklıklar o bunu yapabildiği için şanslıydılar çünkü sabahları yataktan her zaman ilk kalkan Eleanor oluyordu.)

Işığı kapatmasa da olurdu belki ama bunun için riske girmeye değmezdi. Bir kez daha Richie'nin yüzüne bakmak zorunda kalmak istemiyordu.

Richie tıpkı bir sıçana benziyordu. Bir sıçanın insana dönüşmüş haliydi. Don Bluth'un filmlerindeki acımasız karakterler gibi. Annesinin onda ne bulduğunu Tanrı bilirdi. Eleanor'un öz babası da tıpkı Richie gibi hırpani bir görünüme sahipti.

Richie bazen her nasılsa banyo yapıp üzerine düzgün bir kıyafet geçirdiğinde ve günü ayık olarak tamamladığında Eleanor annesinin onu neden yakışıklı bulduğunu az çok anlayabiliyordu. Neyse ki bu sık sık olmuyordu. Böyle günlerde Eleanor banyoya girip parmağını ağzına sokarak kusmak istiyordu.

Her neyse. Eleanor hâlâ kitap okuyabilirdi. Pencereden içeri sızan ışık bunu yapması için yeterliydi.

eleanor

“Neden bu kadar sessizsin?” diye sordu annesi. Eleanor banyodaydı ve annesi de “on beş fasulye” isimli bir hazır fasulye çorbası hazırlıyordu. Ben daha erken saatlerde, “Herkes sadece üç fasulye düşecek,” diyerek Eleanor’a yakınmıştı.

“Sessiz değilim. Banyo yapıyorum.”

“Sen küvetteyken genelde şarkı söylersin.”

“Hiç de söylemem.”

“Söylersin. Hatta seçtiğin şarkı genellikle ‘Rakkas Rakun’ olur”

“*Tanrım*. Bunu söylediğin iyi oldu. Bir daha o şarkıyı ağzıma bile almayacağım. Tanrım.”

Eleanor banyodan sonra çabucak giyindi ve annesinin yanından geçip gitmeye çalıştı. Annesi onu bileğinden yakaladı. “Seni şarkı söylerken dinlemek hoşuma gidiyor,” dedi. Sonra Eleanor’un arkasına uzanıp tezgâhtaki bir şişeyi aldı ve kızının kulaklarının iki

Annesinin yüzündeki morluğu fark etmemek imkânsızdı. Ya da çenesinin altındaki yarayı. (*Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.*)

“Anne,” diye fısıldadı Eleanor telaşla, “banyoya girmek zorundayım.” Annesinin gözleri ağır ağır onun yüzüne odaklandı.

“Ne?”

Eleanor büyük ihtimalle sadece buruşuk görünen giysilerini işaret etti. “Geceyi yerde, Fare’nin yanında geçirdim.”

Annesi endişeli bakışlarını oturma odasına çevirdi. Richie bunu yaptığını duyarsa Fare’yi cezalandırırdı. “Tamam, tamam,” dedi Eleanor’u banyoya iterek. “Giysilerini bana ver. Kapıyı tutarım. Sakın onun kokuyu almasına izin verme. Bu sabah buna katlanamam.”

Sanki altını ıslatan Eleanor’du.

Eleanor tamamen çıplak kalmamak için önce vücudunun üst kısmını, sonra altını yıkadı. Ardından tekrar oturma odasından geçti ve sidik kokmamak için büyük çaba harcayarak bir gün önceki giysilerini giydi.

Okul kitaplarını odasında unutmuştu ama kapıyı tekrar açıp ekşi sidik kokusunun bir kez daha etrafa yayılmasını istemediği için evden ayrıldı.

Otobüs durağına her zamankinden on beş dakika erken ulaştı. Hâlâ darmadağınık halde ve telaşlıydı. Üstelik yediği pastırma yüzünden karnı gurulduyordu.

12

park

Park otobüse bindiğinde kızın onları orada bulması için çizgi romanlar ile kaseti yanındaki koltuğa bıraktı. Böylece onunla konuşmak zorunda kalmayacaktı.

Kız kısa bir süre sonra otobüse binince Park onda ters giden bir şeyler olduğunu hissetti. Yolunu kaybetmiş ve kendini bu otobüste bulmuş gibi bir hali vardı. Bir önceki gün giydiği kıyafeti giymişti –bu *çok da* tuhaf sayılmazdı çünkü her gün aynı kıyafetin farklı bir versiyonunu giyiyordu– ama yine de o gün her zamankinden farklı görünüyordu. Boynuna ve kollarına hiçbir şey takmamıştı ve saçları dağılmış, kızıl renkli bukleleri topak topak olmuştu.

Kız koltuğunun yanında durup Park'ın kendisi için oraya bıraktığı eşyalara baktı. (Okul kitapları neredeydi?) Sonra onları her zamanki gibi dikkatli bir şekilde kaldırıp yerine oturdu.

bir sa modeli deniyordu. Ama ciddi bir ifadeye sahip gözleri son derece canlıydı. Clint Eastwood’u tanımlamak için kullanılan bütün o klie sözler Eleanor’un gözlerini anlatmak için de kullanılabilirdi.

“Gerçekten umurunda değil mi?”

“Alt tarafı bir pil.”

Eleanor kasetaların içindeki kaseti ve pilleri alıp kasetaları Park’a geri verdikten sonra arkasına bile bakmadan otobüsten indi.

Tanrım, gerçekten de çok garip bir kızdı.

eleanor

Piller gece bir gibi tükenmeye başladı ama Eleanor müzik yavaşlayıp tamamen durana dek bir saat daha müzik dinledi.

eleanor

Eleanor ertesi gün okul kitaplarını yanına almayı unutmadı ve üzerine temiz bir kıyafet geçirdi. Gece küvetin içinde yıkamak zorunda kaldığı kot pantolonu hâlâ nemliydi. Ama o gün kendini bir öncekinden katbekat iyi hissediyordu. Saçı bile ona biraz olsun rahat etmişti. Eleanor saçını topuz yapmış ve bir paket lastiğiyle tutturmuştu. Lastiği çözerken epeyce canı yanacaktı ama şimdilik işini görüyordu.

Hepsinden iyisi kulaklarında ve her nasılsa yüreğinde hâlâ Park'ın şarkılarının yankılanmasıydı.

O kasetteki müzikte bir şeyler vardı. Bu müzik diğerlerinden farklıydı. Eleanor onun içini kıpır kıpır ettiğini hissetmişti. Hem heyecan vericiydi hem de tedirgin ediciydi. Eleanor'a *dünyanın tahmin ettiği gibi bir yer olmadığını* düşündürmüştü. Ve bu iyi bir şeydi. Olabilecek en iyi şeydi.

park

Park o gece Joy Division şarkılarını arka arkaya kaydettiği yeni bir kaset hazırladı.

Hem portatif oyun konsollarının hem de Josh'un uzaktan kumandalı arabalarının pillerini boşalttı ve büyükannesini arayıp kasım ayındaki doğum gününde ondan sadece AA kalem pil istediğini söyledi.

14

eleanor

“O şeyin üstüne çıkacağımı düşünüyor olamaz,” dedi DeNice.

DeNice ve ismi Beebi olan o iri yarı kız beden dersinde Eleanor’la sohbet ediyordu. (Çünkü büyük boy hijyenik petlerle taciz edilmek insanları etkileyip arkadaş edinmenin harika bir yoluydu.)

O günkü derste öğretmenleri Bayan Burt onlara bir asır öncesi kalma bir kulplu beygirin üzerinde nasıl sallanacaklarını göstermişti. Bir sonraki derste de bunu sınıftaki herkesin deneyeceğini söylemişti.

DeNice dersten sonra, “Onun üstüne çıkacağımı sanıyorsa yanılıyor,” dedi soyunma odasında. “Sizce ben Mary Lou Retton’a” benziyor muyum?”

Bir şeyden hoşlandığında dudaklarını yukarı doğru kıvrarak gülümsediğini.

Richie'nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmeden bunu yapamıyordu.

Sırf gaddarlık olsun diye kediyi tekmeleyerek yataktan aşağı attı. Hayvan acı acı feryat etse de tekrar yanına tırmandı.

"Eleanor," diye fısıldadı Maisie ranzanın alt katından, "o çocuk senin erkek arkadaşın mıydı?"

Eleanor dişlerini gıcırdattı. "Hayır," diye fısıldadı acımasızca. "Sadece okuldan bir çocuk."

15

eleanor

Bir sonraki sabah Eleanor okula hazırlanırken annesi kapıda belirdi. Saç fırçasını eline alıp onun saçlarını taramadan atkuyruğı haline getirerek, "İşte," diye fısıldadı. "Eleanor..." dedi sonra.

"Neden burada olduğunu biliyorum," dedi Eleanor ondan uzaklaşarak. "Bu konuda konuşmak istemiyorum"

"Sadece beni dinle."

"Hayır. Ne söyleyeceğini *biliyorum*. Bir daha buraya gelmeyecek tamam mı? Onu ben çağırmadım ama ona bir daha asla bu eve gelmemesini söyleyeceğim."

Annesi kollarını önünde kavuşturup yine fısıldayarak, "Tamam, şey... güzel," dedi. "Sadece henüz çok gençsin."

"Hayır," dedi Eleanor, "Sorun bu değil. Ama zaten bunun bir önemi yok. Bir daha gelmeyecek tamam mı? Zaten ortada öyle bir şey yok."

park

Otobüs durduğunda elleri ayrıldı. Park birden yaşananların farkına vardı ve onları seyreden birisi olup olmadığını görmek için tedirgin gözlerle etrafa baktı. Ardından endişeli bakışlarını Eleanor'a çevirdi ve onun az önceki bakışlarını fark edip etmediğini anlamaya çalıştı.

Eleanor hâlâ yere bakıyordu; kitaplarını toplayıp koridora çıkarken bile.

Birileri onları seyretmişse neler görmüştü? Park, Eleanor'a dokunduğunda yüzünün aldığı ifadeyi hayal edemiyordu. Bir diyet Pepsi reklamında ilk yudumu alan kişi gibi görünüyor olmalıydı. Mutluluğun zirvesine ulaşmış gibi.

Park otobüsün koridoruna çıktığında Eleanor'un arkasında durdu. Boyları hemen hemen aynıydı. Eleanor saçlarını toplamıştı ve kızaran ensesinin üzerinde lekeler vardı. Park yanığını onun ensesine yaslamamak için kendini zor tuttu.

Onunla dolaplara dek yürüdü ve o dolabının kapağını açarken sırtını duvara yaslayıp bekledi. Eleanor hiçbir şey söylemeden rafa birkaç kitap bırakıp yerine yenilerini aldı.

Park ona dokunmanın etkisinden kurtulduğunda Eleanor'un aślında dokunuşuna karşılık vermediğini fark etti. O Park'ın elini tutmamıştı. Yüzüne bile bakmamıştı. Hâlâ da bakmıyordu. *Tanrım.*

Park, Eleanor'un dolabının kapağına usulca vurdu.

"Hey," dedi.

Eleanor dolabı kapadı. "Hey, ne?"

"İyi misin?"

Eleanor başıyla onayladı.

"İngilizce dersinde görüşürüz, olur mu?" diye sordu Park.

Eleanor bir kez daha başını salladıktan sonra oradan uzaklaştı.

Tanrım.

eleanor

Cumartesi haftanın en kötü günüydü.

Eleanor pazar günlerini pazartesiye ne kadar az kaldığını düşünerek geçiriyordu. Ama cumartesiler geçmek bilmiyordu.

O gün ödevini çoktan yapmıştı. Pisliğin teki coğrafya defterine "beni gördüğünde bacaklarının arası ıslanıyor mu?" yazmıştı ve Eleanor yazıyı siyah mürekkepli kalemle kapatmak için epeyce zaman harcamıştı. Onu bir tür çiçeğe dönüştürmeye çalışmıştı.

Televizyonda golf başlayana kadar çocuklarla birlikte çizgi film seyretmiş, daha sonra ikisi de sıkıntıdan patlayana dek Maisie'yle fal açmıştı.

O da bittikten sonra müzik dinlemişti. Park'ın kendisine verdiği pillerden ikisini o gün ona olan özlemi doruk noktasına çıktığında kasetçalarında müzik dinlemek üzere saklamıştı. Park'ın onun için hazırladığı kasetlerin sayısı beşe çıkmıştı ki bu da piller dayanırsa

Dönüş yolunda babası kamyonetle yanından geçmişse bile bunu fark etmedi. Karanlık çökerken yaşadığı mahalleye vardığında kendi evinin değil, Eleanor'un evinin olduğu caddeye saptı. Hava soğuk sayılırdı ama Eleanor'un evinin bahçesinde saçları kızıla çalan iki küçük çocuk oyun oynuyordu.

Park bulunduğu yerden evin içini göremiyordu. Belki biraz beklese Eleanor pencereden dışarı bakardı. Park yüzünü görmek istiyordu. İri, kahverengi gözlerini ve dolgun, pembe dudaklarını. Gerçekten geniş ve kıvrımlı dudakları onun kimin resmettiğine bağlı olarak Joker'in dudaklarını andırıyordu. Elbette Eleanor Joker gibi bir kaçık değildi... Park ona dudaklarını Joker'inkilere benzettiğini asla söylememeliydi. Bu kesinlikle bir iltifat sayılmazdı.

Eleanor pencereden dışarı bakmadı. Ama bahçedeki çocuklar ona bakıyordu ve Park bu yüzden eve dönmek zorunda kaldı.

Cumartesi haftanın en kötü günüydü.

eleanor

Pazartesi haftanın en iyi günüydü.

O gün otobüse bindiğinde Park ona gerçek anlamda gülümsedi. Yani o koridorda yürüdüğü sırada dudaklarındaki gülümseme devam etti.

Eleanor diğerlerinin gözü önünde bu gülümsemeye doğrudan karşılık verecek cesareti bulamadı. Ancak o da elinde olmadan bakışlarını yere çevirerek gülümsedi ve arada bir Park'ın hâlâ kendisine bakıp bakmadığını anlamak için başını kaldırdı.

Park'ın gözleri onun üzerindeydi.

Tina'nın kiler de öyleydi ama Eleanor bunu umursamadı.

Park, Eleanor onların oturduğu sıraya ulaştığında ayağa kalktı ve o koltuğuna yerleşir yerleşmez elini tutup öptü. Her şey çok hızlı geliştiği için Eleanor mutluluktan ya da utançtan ölecek zaman bulamamıştı.

Park omzunun üzerinden arkasına baktı. "Neden aşkına karşılık verecek bir kızdansa hoşlanmıyorsun?"

"Böyle bir kız yok," dedi Cal. "Bu yüzden içlerinden en fazla arzuladığımı seçmeye karar verdim. Hadi ama, lütfen. Cuma günkü maça sen de gel. Hatırım için."

"Bilemiyorum..." dedi Park.

"Vay canına, bunun nesi var? Sırf zevk için birisini öldürmüş gibi görünüyor."

Park başını hızla arkaya çevirdi. Eleanor. Ona gülümsüyordu.

Dudaklarında tıpkı dış macunu reklamlarında olduğu gibi otuz iki dişini birden gösteren bir gülümseme vardı. Park onun hep böyle gülümsemesi gerektiğini düşündü; bu şekilde gülümsediğinde yüzü her zamankinin aksine tuhaf değil, güzel görünüyordu. Elinde olsa Eleanor'un dudaklarındaki gülümsemenin öylece kalmasını sağlardı.

Bay Stessman sınıfa girdiğinde tahtaya doğru düşecekmiş gibi yaptı. "Yüce Tanrım, Eleanor, kes şunu. Gözlerimi kamaştırıyorsun. Fani bir erkeğin dayanamayacağı kadar güçlü olduğu için mi bu gülümsemeyi bizlerden saklıyorsun?"

Eleanor utanarak bakışlarını aşağı çevirdi ve dudaklarındaki gülümseme sırtmaya dönüştü.

"Şşş," dedi Cal. Kim Park'la ikisinin arasındaki sıraya oturuyordu. Cal ellerini yalvarırcasına kavuşturdu. Park iç geçirip başını aşağı yukarı salladı.

eleanor

Eleanor babasıyla yaptığı telefon görüşmesinin moralini bozmasını bekledi. (Onunla yaptığı görüşmeler bir kırbaç darbesi gibi canını sonradan yakardı.)

Ama beklediği olmadı. Moralini hiçbir şey bozamazdı. Park'ın sözlerini zihninden hiçbir şey çekip alamazdı.

Park onu *özlemişti...*

Kimbilir neyini. Belki şişmanlığını. Belki de tuhaflığını. Eleanor'un onunla sıradan bir insanla konuşur gibi konuşamamasını.

Neyse ne. Eleanor'dan hoşlanmasına yol açan bir çeşit sapkınlığa sahip olması onun sorunuydu. Ama Eleanor onun kendisinden hoşlandığından emindi.

En azından şimdilik.

O günlük.

Park ondan *hoşlanıyordu*. Onu özlüyordu.

Eleanor beden dersinde öylesine dalgındı ki göze batmaması gerektiği tamamen aklından çıkmıştı. Basketbol oynuyorlardı ve Eleanor topu yakalayıp Tina'nın arkadaşlarından biri olan Annette isimli sportif ve gergin bir kızla çarpıştı. "Sorun mu çıkarmak istiyorsun?" dedi Annette Eleanor'un üzerine yürüyüp topu onun göğsüne fırlatarak. "Niyetin bu mu? Hadi o zaman dışarı çıkalım. Hadi." Eleanor birkaç adım gerileyip oyun sahasının dışına çıktı ve Bayan Burt'ün düdüğünü çalmasını bekledi.

Annette'in öfkesi oyun boyunca devam etti ama Eleanor bunun kendisini etkilemesine izin vermedi.

Otobüste Park'ın yanında otururken hissettiği duygudan –o an için güvende olduğu duygusundan– şimdi de faydalanabilirdi. Etrafında bir kalkan varmış gibi. O Görünmez Kadın'mış gibi.

Bu durumda Park da Bay Fantastik oluyordu.

eleanor

Annesi Eleanor'un bebek bakıcılığı yapmasına izin vermiyordu.

"Onun tam dört çocuğu var," dedi. Hazırlayacağı tortillalar için hamur açmakla meşguldü. "Yoksa bunu unuttu mu?"

Eleanor aptalca bir hareketle annesine babasıyla yaptığı telefon görüşmesinden diğer kardeşlerinin önünde bahsetmiş ve bunun neticesinde ufaklıklar gerçek anlamda heyecanlanmışlardı. Sonrasında kardeşlerine onların davet edilmediğini ve zaten kendisinin de sadece bebek bakıcılığı yapacağını, babalarının orada bile olmayacağını izah etmek zorunda kalmıştı.

Sözleri bittiğinde Fare ağlamaya başladı, öfkeden çılgına dönen Maisie de hışımla odadan dışarı çıktı. Ben Eleanor'dan babalarını arayıp kendisinin de yardıma gelip gelemeyeceğini sormasını rica etti. "Ona benim sürekli bebek bakıcılığı yaptığımı söyle," dedi.

"Babanız ciğeri beş para etmez bir adam," dedi anneleri. "Her defasında kalbinizi kırıyor. Ve her defasında benim kırılan parçaları toplamamı bekliyor."

Kırıkları topla ve kenara süpür; annesinin yaptığı da farklı bir şey sayılmazdı. Eleanor ona karşı çıkmadı.

"Ne olur gitmeme izin ver," dedi.

"Neden gitmek istiyorsun?" diye sordu annesi. "Onu neden önemsiyorsun? O seni hiçbir zaman önemsemedi."

Tanrım. Annesinin sözleri doğrudu belki ama onları bu şekilde duymak can yakıyordu.

"Onu önemsediyimden değil," dedi Eleanor. "Sadece buradan uzaklaşmaya ihtiyacım var. İki aydır okuldan başka bir yer görmedim. Ayrıca bana bebek bakıcılığı karşılığında ödeme yapacağını da söyledi."

"Madem fazla parası var, çocuklarının nafakasını ödesin."

"Anne... Bana sadece on dolar verecek. Lütfen."

Annesi iç geçirdi. "Pekâlâ. Richie'yle konuşacağım."

"Hayır. *Tanrım*. Sakın onunla konuşma. Sadece hayır diyecektir. Hem zaten o benim babamı görmeme karşı çıkamaz."

"Bu evin reisi Richie," dedi annesi. "Masamıza yiyecek koyan o."

Eleanor annesine hangi yiyecekten bahsettiğini sormak istedi. Ayrıca hangi masadan? Yemekleri ya kanepede, ya yerde ya da evin arka tarafındaki basamaklara oturarak kâğıt tabaklarda yiyorlardı. Üstelik Richie, Eleanor'a sırf zevk için hayır diyecekti. Bunu yaptığında kendini İspanya Kralı gibi hissedecekti. Muhtemelen annesinin ona bu fırsatı sunmasının sebebi buydu.

"Anne." Eleanor başını tutup buzdolabına yaslandı. "Lütfen."

"Ah, pekâlâ," dedi annesi buruk bir sesle. "Pekâlâ. Ama sana para verirse kardeşlerinle paylaşacaksın. En azından bunu yapabilirsin."

Kardeşleri paranın tamamını alabilirdi. Eleanor'un istediği tek şey Park'la telefonda konuşma imkânı bulabilmekti. İsteddiği tek şey doğuştan kötü birer yüreğe sahip Flats sakinlerinin onları dinleyemeyeceği bir ortamda Park'la sohbet edebilmekti.

Eleanor bir sonraki sabah otobüste, parmağını kolundaki bilekliğin iç tarafında gezdiren Park'a telefon numarasını sordu.

Park gülmeye başladı.

"Neden gülüyorsun?"

"Çünkü bana asılıyormuşsun gibi hissettim," dedi Park sessizce. Otobüsteki diğer herkes bağıra çağıra konuşsa da, onca küfür ve saçmalığı bastırıp sesini duyurabilmek ancak bir megafonla mümkün olsa da ikisi hep fısıldayarak konuşuyordu.

"Belki de sana böyle bir soru sormamalıyım," dedi Eleanor. "Sen bugüne dek hiç bana telefon numaramı sormadın."

Park alnına dökülen perçemlerin arasından ona baktı.

"Üvey babanla yaptığım o görüşmeden sonra... telefonu kullanmana izin vermediklerini düşündüm."

"Evimizde telefon olsaydı herhalde kullanmama izin verilmezdi." Eleanor, Park'a bu tür şeyleri söylememeye özen gösteriyordu.

Sahip olmadığı şeyleri. Onun bir tepki vermesini bekledi ama beklediği olmadı. Park başparmağını bileğindeki damarların üzerinde gezdirmekle yetindi.

"O halde neden numaramı istedin?"

Tanrım, diye geçirdi Eleanor içinden, *unut gitsin.* "Vermek zorunda değilsin."

Park gözlerini devirdikten sonra sırt çantasından bir kalem çıkardı ve Eleanor'un kitaplarından birine uzandı.

"Hayır," diye fısıldadı Eleanor. "Annemin görmesini istemiyorum."

Park kaşlarını çatarak kitaba baktı. "Annenin *şunu* görmesinin seni daha fazla endişelendireceğini düşünürdüm."

Eleanor bakışlarını kitaba çevirdi. Lanet olsun. Coğrafya kitabına o kaba sözleri yazan kişi tarih kitabını da es geçmemişti. Kitabın üzerinde çirkin görümlü, mavi harflerle "beni yala" yazıyordu.

Eleanor, Park'ın elindeki kalemi kapıp yazının üzerini karalamaya başladı.

"Neden kitabına böyle bir şey yazdın?" diye sordu Park. "Bu söz bir şarkıda mı geçiyor?"

"Onu ben yazmadım," dedi Eleanor. Yüzünün boynundan yukarı doğru benek benek kızardığını hissediyordu.

“O halde kim yazdı?”

Eleanor, Park’a elinden geldiğince sert bir bakış fırlatmaya çalıştı. (Ona her zamanki gibi baygın gözlerle bakmamakta epeyce zorlanmıştı.)

“Bilmiyorum,” dedi.

“Biri neden senin kitabına böyle bir şey yazsın ki?”

“Bilmiyorum.” Eleanor kitaplarını göğsüne yasladı ve onlara sımsıkı sarıldı.

“Hey,” dedi Park.

Eleanor ona aldırmayıp bakışlarını pencereye çevirdi. Park’ın, kitabındaki yazıyı görmesine izin verdiğine inanamıyordu. Ona sahip olduğu çılgınca hayattan küçük küçük parçalar sunmak farklı bir şeydi... *Evet, korkunç bir üvey babam var, evimizde telefon yok, bulaşık deterjanımız bittiğinde saçlarımı bit şampuanıyla yıkıyorum...*

Ona kendisinin *nasıl* bir kız olduğunu hatırlatmaksızın bambaşka bir şeydi. Oldu olacak onu beden dersine de çağırıyordu. Hatta ona kendisine takılan lakaplardan oluşan bir liste de sunabilirdi.

A – Göt, Şişko

B – Kaltak, Kızıl Kafa

Park herhalde şimdi onun *neden* böyle bir kız olduğunu öğrenmeye çalışacaktı.

“Hey,” dedi Park.

Eleanor başını iki yana salladı.

Park’a eski okulunda *böyle* bir kız olmadığını anlatması işe yaramazdı. Evet, kendisiyle geçmişte de alay edilmişti. Acımasız çocuklar hep olmuştu; acımasız kızlar da. Ama eski okulunda dostları vardı. Birlikte yemek yediği ve mesajlaştığı kişiler vardı. Onun iyi kalpli, eğlenceli bir kız olduğunu düşünüp de beden dersinde takımında olmasını isteyen kişiler vardı.

“Eleanor...” dedi Park.

Ama eski okulunda Park gibi birisi yoktu.

Onun gibi birisi hiçbir yerde yoktu.

“Ne var?” dedi Eleanor pencereden dışarı bakmaya devam ederek.

“Numaramı bilmeden beni nasıl arayacaksın?”

“Seni arayacağımı da kim söyledi?” Eleanor kitaplarına sarıldı.

Park yanına sokulup omzunu onununkine bastırdı.

“Bana kızma,” dedi iç geçirerek. “Bunu yapman beni deli ediyor.”

“Ben sana hiç kızmıyorum ki.”

“Tabii ya.”

“Kızmıyorum.”

“O halde benim *civarımdayken* kızgın oluyorsun.”

Eleanor ona omuz attı ve istemeden de olsa gülümsedi. “Cuma gecesi babamın evinde bebek bakıcılığı yapacağım,” dedi. “Ve babam telefonunu kullanmama izin verdi.”

Park başını hevesle ona doğru çevirdi. Yüzü Eleanor’unkine acı verecek kadar yakın duruyordu. Eleanor kaçmasına fırsat bırakmadan onu öpebilir ya da başını onununkine yaslayabilirdi. “Öyle mi?” diye sordu Park.

“Öyle.”

“*Tamam,*” dedi Park gülümseyerek. “Ama sana telefonumu yazmama izin vermeyecek misin?”

“Numarayı söyle,” dedi Eleanor. “Aklımda tutacağım.”

“İzin ver de yazayım.”

“Onu bir şarkının ritmiyle ezberlersem unutmam.”

Park numarasını 867-5309 şarkısının ritmiyle söylemeye başladı ve Eleanor kahağalara boğuldu.

park

Park onu gördüğü ilk anı hatırlamaya çalıştı.

Çünkü o gün gördüğünün diğer herkesin gördüğünden farklı olmadığını biliyordu. Onun başına bela aradığını düşündüğünü hatırlıyordu.

Kızıl renkli, kıvrıkcık saçlara ve çikolata kutusu şeklinde bir yüze sahip olmanın yeterince kötü olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Hayır, tam olarak böyle düşünmemiştir. O...

Milyonlarca çile sahip olmanın yeterince kötü olduğunu düşünmüştü. Bebeklerinki gibi dolgun yanaklara sahip olmanın da öyle.

Tanrım, yanakları ne kadar da güzeldi. Çillerinin üzerinde duran, elma gibi yusuvarlak gamzelerin orada olmalarına bile izin verilmemeliydi. Diğer insanların onun yanaklarından makas almaya kalkışmamaları inanılmazdı. Park'ın büyükannesi onunla tanıştığında yanaklarından mutlaka birer makas alacaktı.

Ama Eleanor'u otobüste gördüğü o ilk an Park'ın aklından geçenler arasında bu da yoktu. Park o gün onun dış görünüşünün yeterince kötü olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Bu şekilde giyinmesi şart mıydı? Ve bu şekilde davranması? Farklı olmak için bu kadar çaba harcamak zorunda mıydı?

Onun adına utandığını hatırlıyordu.

Ve şimdi...

Şimdi insanların onunla dalga geçtiğini düşündüğünde içindeki savunma mekanizması harekete geçiyordu.

Birilerinin onun kitabına o çirkin sözü yazdığını düşündüğünde... kendini Bill Bixby'nin Hulk'a dönüşmeden önceki hali gibi hissediyordu.

Otobüste bu konudan rahatsız olmamış gibi davranmakta epeyce zorlanmıştı. İşlerin onun için daha da kötüleşmesine neden olmak istemiyordu; cebine soktuğu ellerini yumruk yapmış ve o sabahı bu şekilde dolaşarak geçirmişti.

Bir şeyleri yumruklamak istemişti. Ya da tekmelemek. Öğle yemeğinden hemen sonra beden dersi vardı ve derste öyle hızlı koşmuştu ki yemekte yediği balıklı sandvici çıkarmaya başlamıştı.

Beden öğretmenini Bay Koenig onun dersi erken bitirip düş almasını istemişti. "Soyunma odasına Sheridan. Derhal. *Ateş Arabaları* filminde değiliz."

Park hissettiğinin *sadece* haklı bir öfke olmasını umuyordu. Eleanor'u *diğer* duygularından arınarak koruyup kollamak istiyordu.

Bunu insanların kendisiyle de alay ettiğini hissetmeden yapmak istiyordu.

Sadece o gün değil, tanıştıklarından beri her gün Eleanor yüzünden utandığı anlar oluyordu; özellikle de insanların kendi aralarında konuştuklarını görüp de sohbet konularının ikisi olduğunu bildiğinde.

Otobüsteki herkesin onlara güldüğünden emin olduğu rahatsız edici anlar oluyordu.

Böyle zamanlarda Park, Eleanor'dan uzaklaşmayı düşünüyordu.

Ondan ayrılmayı değil. Ayrılmak kelimesinin içinde buldukları durumla uzaktan yakından alakası yoktu. Sadece... aralarına biraz mesafe koymayı düşünüyordu. Ondan eskisi gibi on santim uzak oturmayı.

Bu düşünceyi zihninde defalarca evirip çeviriyordu; ta ki Eleanor'u bir sonraki görüşüne dek.

Onu sınıftaki sırasında otururken görene dek. Otobüste kendisini beklerken. Kafede tek başına kitap okurken.

Eleanor'u gördüğünde ondan uzaklaşmakla ilgili düşüncesi zihninden uçup gidiyordu. Hiçbir şey düşünemez oluyordu.

Ona dokunmak dışında.

Onu mutlu etmek için yapabileceklerini ya da yapması gerekenleri yapmak dışında.

“Bu gece gelmiyorum da ne demek?” dedi Cal.

Etüt salonundaydılar ve Cal bir karamelli pudingi mideye indirmekle meşguldü. Park mümkün olduğunca kısık sesle konuşmaya çalışarak, “Başka bir işim çıktı,” dedi.

“Başka bir işin mi çıktı?” dedi Cal kaşığına hızla pudinge daldırarak. “Elin ayağın tutmaz mı oldu? Sorun bu mu? Çünkü bu sorun son zamanlarda sık sık karşımıza çıkmaya başladı.”

“Hayır. *Farklı bir şey var.* Kız meselesi.”

Cal ona doğru eğildi. “Yoksa kendine bir kız arkadaş mı buldun?”

Park kızardığını hissetti. “Onun gibi bir şey. Evet. Şu an bu konu hakkında konuşamam.”

“Ama seninle bir plan yapmıştık.”

“Planı yapan sendin,” dedi Park. “Ve bu berbat bir plandı.”

“Sen yeryüzündeki en kötü arkadaşsın.”

eleanor

Eleanor öylesine gergindi ki öğle yemeğine elini bile sürmemiştir. Kremalı hindiyi DeNice'ye, meyve kokteylini de Beebi'ye verdi.

Park eve dönüş yolu boyunca ona numarasını ezberletmişti.

Sonra her ihtimale karşı numarayı kitabına da yazmıştı. Onu şarkı isimlerinin arasına gizlemişti.

"Forever Young."

"Bu 4 sayısı için¹¹," dedi Park, "Hatırlarsın değil mi?"

"Hatırlamama gerek yok. Numaran zaten ezberimde."

"Bu sadece 5," dedi Park. "Çünkü aklıma 5 sayısı ile ilgili bir şarkı gelmiyor. Ve bu da... *Summer of '69* şarkısından. 6'yı hatırla ama 9'u unut."

"Ben o şarkıdan nefret ederim."

"Tanrım, biliyorum... Hey, aklıma 2 sayısı ile ilgili bir şarkı gelmiyor."

"*Two of Us*," dedi Eleanor.

"*Two of Us* mi?"

"Bir Beatles şarkısı."

"Ah... onu hatırlayamadığımın sebebi anlaşıldı." Park şarkının ismini kitaba yazdı.

"Ben senin numaranı ezbere biliyorum," dedi Eleanor.

"Sadece onu unutmandan korkuyorum," dedi Park sessizce. Elindeki kalemin yardımıyla gözlerinin önüne dökülen saçları geriye itti.

"Unutmayacağım," dedi Eleanor. Asla. Büyük ihtimalle ölüm döşegindeyken bile bu numarayı haykıracaktı. Ya da Park nihayet ondan bıktığında bu numarayı göğsüne dövme yaptıracaktı.

"Sayılarla aram iyidir."

"Cuma gecesi numaramı hatırlayamadığın için beni arayamayacak olursan..."

---

11 *Forever Young* şarkısındaki *for* hecesinin *four* (dört) sayısı ile eşlesli olmasına gönderme yapılıyor. (ç.n.)

"Sana babamın numarasını vermeme ne dersin? Saat dokuzu kadar aramazsam sen beni ararsın."

"Bu gerçekten de harika bir fikir," dedi Park.

"Ama onun dışında aramak yok."

"Kendimi..." Park gülmeye başladı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Ne?" diye sordu Eleanor onu dirseğiyle dürterek.

"Sanki randevu tarihi ayarlıyormuşuz gibi hissediyorum," dedi Park. "Sence bu çok mu aptalca?"

"Hayır," dedi Eleanor.

"Seninle her gün bir arada olduğumuz halde..."

"Gerçek anlamda bir arada sayılmayız," dedi Eleanor.

"Etrafımızda elli kadar refakatçi var."

"Bize düşman refakatçiler," diye fısıldadı Eleanor.

"Evet," dedi Park.

Sonra kalemi cebine koyup Eleanor'un elini bir süre göğsünde tuttu.

Bu Eleanor'un düşünebileceği en güzel hareketti. Park'tan çocuk sahibi olmak ve her iki böbreğini birden ona bağışlamak istemesine neden olmuştu.

"Bu bir randevu," dedi Park.

"Kesinlikle öyle," diye ekledi Eleanor.

19

eleanor

Eleanor bir sonraki sabah uyandığında o gün doğum günüymüş gibi hissetti; tıpkı dört bir yanı dondurmalarla çevrili halde çekilmiş bir fotoğrafının olduğu günlerdeki gibi.

Belki babasının evinde dondurma vardı... Öyle bile olsa babası Eleanor gelmeden önce büyük ihtimalle hepsini çöpe atmıştı. Eleanor'un kilosuyla ilgili sürekli imada bulunurdu. Yani eskiden öyle yapardı. Belki kızıyla ilgilenmekten vazgeçtiğinde onun kilosuyla ilgilenmekten de vazgemiştı.

Eleanor üstüne eski, çizgili bir erkek gömleği geçirdi ve annesinden boynuna bir kravat bağlamasını istedi.

Annesi kapıda vedalaşırken onu nasıl olduysa öptü ve babasıyla sorun yaşıması durumunda komşuları aramasını söyledi.

Tabii ya, diye düşündü Eleanor. Babamın nişanlısı bana kaltak derse ve beni kapısız bir banyoyu kullanmaya zorlarsa komşuları mutlaka ararım. Ah, bir dakika...

Biraz gergindi. Babasını son görüşünün üzerinden bir yıl geçmişti ve bundan önce de onu bir süre görmemişti. Hickman’larla yaşadığı sırada babası Eleanor’u bir kez olsun aramamıştı. Belki kızının orada olduğunu bile bilmiyordu. Eleanor bunu ona hiç söylememişi.

Richie sık sık ziyaretlerine gelmeye başladığında Ben gerçekten sinirlenmiş ve babalarının yanına taşınacağını söylemişti. Herkes bunun öfkeyle savrulmuş bir tehdit olduğunu farkındaydı; o zamanlar yeni yeni yürümeye başlayan Fare bile.

Babaları çocuklarına birkaç gün için bile katlanamıyordu. Eskiden onları annelerinden alıp *kendi* annesinin evine bırakır ve hafta sonları ne yapıyorsa onu yapmaya giderdi. (Büyük ihtimalle bolca marihuana içmeye.)

Park, Eleanor’un boynundaki kravatı görünce kahkahalara boğuldu. Bu onu gülümsetmekten bile güzeldi.

Eleanor’un onun yanına oturmasıyla birlikte, “Bu randevu için hazırlanacağımızı bilmiyordum,” dedi.

“Beni güzel bir yere götüreceğini umuyorum,” dedi Eleanor usulca.

Park, Eleanor’un boynundaki kravatı iki eliyle tutup düzelterek, “Günün birinde öyle yapacağım,” dedi.

Bu tür sözleri hep eve dönerken değil, okula giderken söylerdi. Eleanor bazen onun tam anlamıyla uyanıp uyanmadığından emin olamıyordu.

Park oturduğu koltukta yan döndü. “Okuldan hemen sonra babana gidiyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Ve oraya varır varmaz beni arayacaksın...”

“Hayır, seni çocukla ilgili işlerimi tamamladıktan sonra arayacağım. Oraya gerçekten bebek bakıcılığı yapmaya gidiyorum.”

“Telefonda sana pek çok özel sorum olacak,” dedi Park öne doğru eğilerek. “Bir liste hazırladım.”

“Listenden korkmuyorum.”

“Bu çok uzun bir liste,” dedi Park “ve çok özel sorulardan oluşuyor.”

“Umarım her sorunu *yanıtlamamı* beklemiyorsundur...”

Park sırtını tekrar koltuğa yaslayıp ona baktı. "Seninle nihayet sohbet edebilmemiz için," diye fısıldadı, "oraya bir an önce gitmeni istiyorum."

Eleanor gün sonunda okulun ön basamaklarında beklemeye koyuldu. O otobüse binmeden önce Park'ı görmeyi umuyordu ama onu kaçırmış olmalıydı.

Ne tür bir araba beklediğini bilmiyordu; babası sürekli klasik araba satın alır, parasız kaldığında da onları satardı.

Eleanor tam onun gelmeyeceğinden endişelenmeye başladığı sırada –başka bir okula gitmiş ya da fikrini değiştirmiş olabilirdi– korna sesi duydu.

Babası üstü açık, eski bir Karmann Ghia'yla Eleanor'un önünde durdu. Araba tıpkı James Dean'in kaza yapıp öldüğü arabaya benziyordu. Babası bir elini kapıdan aşağı sarkıtmıştı, elinde sigara vardı. "Eleanor!" diye bağırdı.

Eleanor o tarafa yürüyüp arabaya bindi. Koltukta emniyet kemeri falan yoktu.

"Eşyan bu kadar mı?" diye sordu babası onun okul çantasına bakarak.

"Sadece bir gece kalacağım," dedi Eleanor omzunu silkerek.

Babası, "Pekâlâ," dedikten sonra olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde geri geri giderek okulun park yerinden çıktı. Eleanor onun ne kadar berbat bir sürücü olduğunu unutmuştu. Arabayla ilgili her şeyi tek elle ve fazlasıyla hızlı yapıyordu.

Eleanor arabanın ön panelinden destek aldı. Dışarıso soğuktu ve yolda ilerledikleri sırada soğüğün etkisi iyice artmıştı. "Arabanın üstünü kapatabilir miyiz?" diye bağırdı.

"Tavanı henüz tamir etmedim," dedi babası gülerек.

O hâlâ boşandıktan sonra yerleştiği dubleks evde kalıyordu. Tuğla ev Eleanor'un okuluna on dakika mesafedeydi.

İçeri girdiklerinde babası ona daha dikkatli baktı.

"Havalı çocuklar bugünlerde böyle mi giyiniyorlar?" diye sordu. Eleanor bakışlarını üzerindeki battal boy, beyaz gömleğe, şal desenli, kalın kravata ve mor renkli, yıpranmış kadife pantolona çevirdi.

“Evet,” dedi ifadesiz bir sesle. “Bu bizim üniformamız sayılır.”

Babasının kız arkadaşı –nişanlısı– Donna saat beşe kadar çalışıyor ve işten sonra çocuğunu kreşten alıyordu. Eleanor ve babası o gelene dek kanepeye oturup ESPN kanalını seyrettiler.

Babası sigara üstüne sigara yakıyor, küçük bir bardaktan viski yudumluyordu. Arada bir telefon çalışıyor ve hattın diğer ucundaki kişiyle bir araba, bahis ya da işle ilgili bol kahkahalı, uzun konuşmalar yapıyordu. Konuşmalarını dinleyen birisi görüştüğü her kişinin onun en yakın arkadaşı olduğunu düşünürdü. Açık sarı saçları, yuvarlak, çocuksu bir yüzü vardı. Dudaklarından gülümseme eksik olmaz ve her gülümsediğinde yüzü ışıklı bir ilan panosu gibi parlardı. Eleanor yüzüne dikkatli baktığında ondan nefret ederdi.

Dubleks ev Eleanor’un oraya son gelişinden beri değişmişti ve bu değişiklik salondaki oyuncaklar ve banyodaki makyaj malzemeleriyle sınırlı değildi.

Kardeşleriyle birlikte babalarını ziyaret etmeye başladıkları ilk zamanlarda –boşanmadan sonra, Richie’den önce– bu ev sadece basit birkaç eşyanın olduğu bir bekâr eviydi. Evde hepsinin aynı anda çorba içmesine yetecek sayıda kâse bile yoktu. Babası Eleanor’a bir keresinde bir kokteyl bardağının içinde istiridye çorbası ikram etmişti. Evde sadece iki havlu vardı. “Biri ıslak, diğeri kuru,” demişti babası.

Eleanor şimdi gözlerini etrafa dağılmış ve oraya buraya tıkıştırılmış ufak tefek eşyalardan ayıramıyordu. Sigara paketleri, gazeteler, dergiler... markalı mısır gevreği ve yumuşak tuvalet kâğıdı. Buzdolabı ağızına dek markette sırf ismi güzel olduğu için düşünmeden sepete atılan yiyeceklerle doluydu. Kremalı yoğurt. Üzüm suyu. Her biri ayrı ayrı kırmızı kâğıda sarılı küçük, yuvarlak peynirler.

Eleanor, babası evden ayrılır ayrılmaz içerideki *her şeyi* mideye indirmek için sabırsızlanıyordu. Kilerde kutu kutu kola vardı. Gece boyu su gibi kola içecek hatta belki yüzünü bile kolayla yıkayacaktı. *Ayrıca* kendisine pizza sipariş edecekti. Tabii pizzanın parası bebek bakıcılığı için alacağı ücretten kesilmeyecekse. (Bu tam da babasından beklenecek bir davranıştı. O insanı suya götürüp susuz getiren türde bir adamdı.) Eleanor evdeki tüm yiyecekleri mideye

indirmesinin babasını öfkeli yapacak ya da Donna'yı korkutacak olmasını umursamıyordu. Nasıl olsa onları hayatı boyunca bir daha asla görmeyebilirdi.

Şimdi yanında çanta getirmedeği için hayıflanıyordu. Ufaklıklar için çantasına birkaç konserve ve birkaç kutu tavuk çorbası atıyordu. Eve gittiğinde kendini Noel baba gibi hissedirdi...

Eleanor şimdi ne kardeşlerini ne de Noel'i düşünmek istiyordu.

MTV'yi açmak istedi ama babası kaşlarını çatarak ona baktı. Bir kez daha telefundaydı.

“Kaset dinleyebilir miyim?” diye fısıldadı Eleanor.

Babası başıyla onayladı.

Eleanor'un cebinde karışık şarkılardan oluşan bir kaset vardı ve Park'a yeni bir kaset hazırlamak için bu kaseti silmeyi düşünüyordu. Ama babasının müzik setinin üzerinde bir paket dolusu boş kaset duruyordu. Eleanor kasetlerden birini ona doğru tuttuğunda babası başıyla onayladı ve elindeki sigaranın külünü çıplak, Afrikalı bir kadın şeklinde tasarlanmış kül tablasına silkti.

Eleanor içleri albüm dolu kasaların önüne yerleşti.

Geçmişte bu albümler sadece babasına değil, annesine de aitti. Annesi onların hiçbirini istememiş olmalıydı. Ya da belki de babası ona sormadan hepsini almıştı.

Annesi Bonnie Raitt albümünü çok severdi. Eleanor babasının bu albümü bir kez olsun dinleyip dinlemediğini merak etti.

Plakları kurcalarken kendini tekrar yedi yaşındaymış gibi hissetmişti.

Eleanor henüz onları içinde buldukları kapılardan çıkarmasına izin verilmediği günlerde bu plakları yere serer ve üzerlerindeki resimlere bakardı. Biraz büyüdüğünde babası ona tahta saplı kadife bir fırçayla plakların tozunu almayı öğretmişti.

Eleanor annesinin evde temizlik yaparken tütsü yakıp sevdiği plakları dinlediğini hatırlıyordu; Judee Sill, Judy Collins ve Crosby, Stills ve Nash.

Babasının, arkadaşları ziyarete gelip gece geç saatlere dek kaldığında pikaba Jimi Hendrix, Deep Purple ve Jethro Tull plaklarını taktığını hatırlıyordu.

Henüz bebek olan erkek kardeşi yan odada uyuduğu için her zamankinden daha sessiz durarak yüzükoyun eski bir İran halısına uzandığını, bir reçel kavanozundan üzüm suyu içerek yerdeki plakları tek tek incelediğini hatırlıyordu. Plakların üzerinde yazan isimleri defalarca tekrarlardı. Cream. Vanilla Fudge. Canned Heat.

Plakların kokusu değişmemişti. Tıpkı babasının yatak odası gibi kokuyorlardı. Richie'nin paltosu gibi. Eleanor bu kokunun marihuana kokusuna benzediğini fark etti. Tabii ya. Şimdi plakları bir amaç doğrultusunda daha ciddi bir şekilde gözden geçiriyordu. *Rubber Soul* ve *Revolver*'ı arıyordu.

Bazen Park'a asla onun kendisine verdiği gibi bir şey veremeyeceğini hissediyordu. Park her sabah sahip olduğu hazineyi, taşıdığı değeri umursamadan, bir an bile durup düşünmeden onun ellerine teslim etmişti.

Eleanor ona bunun karşılığını verememişti. Ona doğru düzgün bir teşekkür bile edememişti. Sizi Cure'la tanıştıran birisine nasıl teşekkür edersiniz? Ya da X-Men'le? Bazen Park'a sonsuza dek minnettar kalacağını düşünüyordu.

Sonra birden aklına Park'ın hiç Beatles dinlemediği geldi.

park

Park okuldan sonra basketbol oynamak üzere parka gitti. Sırf vakit öldürmek için. Ama oyuna odaklanamıyor, bakışlarını sürekli Eleanor'un evinin arka bahçesine çeviriyordu.

Eve döndüğünde annesine seslendi. "Anne! Ben geldim!"

"Park," dedi annesi. "Buradayım! Garajda."

Park buzdolabından vişneli çubuk dondurma alıp garaja gitti. Kapıyı açtığı anda burnuna perma yapımında kullanılan solüsyonun kokusu geldi.

Josh'un anaokuluna başladığı yıl Park'ın babası evlerinin garajını güzellik salonuna çevirmiş ve annesi de güzellik okuluna yazılmıştı. Annesi evin yan kapısına küçük bir tabela bile asmıştı. "Mindy'nin Saç & Tırnak Merkezi."

Ehliyetinin isim hanesinde, “Min-Ja,” yazıyordu.

Mahallede bir saç stilistine para ödeyebilecek güce sahip herkes Park’ın annesine gelirdi. Mindy, okul baloları ve mezuniyetlerin olduğu dönemleri garajda geçirirdi. Hem Park hem de Josh garajda zaman zaman sıcak maşaları tutmakla görevlendirilirdi.

O gün Park’ın annesinin koltuğunda Tina oturuyordu. Saçlarına bigudiler sarılmıştı ve Mindy bigudilerin üstüne plastik şişedeki bir sıvıyı sıkıyordu. Park sıvıdan yayılan kokunun gözlerini yakıtığını hissetti.

“Selam anne,” dedi. “Selam Tina.”

“Selam tatlım,” dedi annesi. Kelimenin ortasındaki t harfini uzatarak söylemişti.

Tina yüzünde geniş bir gülümsemeyle Park’a baktı. “Gözlerini kapa Tina,” dedi Mindy. “Bana yakın dur.”

“Hey, Bayan Sheridan,” dedi Tina gözlerini beyaz bir el beziyle kapatarak, “Park’ın kız arkadaşıyla tanıştınız mı?”

Mindy bakışlarını Tina’nın başından ayırmadı. “Hayır,” dedi dilini damağına vurarak. “Kız arkadaş yok. Park’ın kız arkadaşı yok.”

“Siz öyle zannedin,” dedi Tina. “Annene kız arkadaşını anlat-sana, Park. Adı Eleanor ve okula bu yıl başladı. Bu ikisi otobüste birbirinden hiç ayrılmıyor.”

Park, Tina’ya baktı. Onun kendisine böyle bir oyun oynaması karşısında şok yaşamıştı. Otobüste her şey güllük gülistanlıkmiş gibi davranması karşısında irkilmişti. Onun kendisi ve Eleanor’la ilgilenmesine şaşırılmıştı. Annesi bakışlarını Park’a çevirdi ama bu fazla uzun sürmedi çünkü Tina’nın saçıyla ilgili önemli bir aşamadaydı.

“Ben bir kız arkadaş falan tanımıyorum,” dedi.

“Onu mahallede mutlaka görmüşsünüzdür,” dedi Tina bundan emin olduğunu söyleyen bir tavırla. “Çok hoş, kızıl saçları var. Saçları doğuştan kıvrırcık.”

“Öyle mi?” dedi Mindy.

“Hayır,” dedi Park içinin öfke ve diğer duygularla olduğunu hissederek.

“Amma da yaptın, Park,” dedi Tina yüzüne tuttuğu bezin ardından. “Eleanor’un saçlarının doğal olduğundan eminim.”

“Hayır,” dedi Park, “o benim kız arkadaşım değil. Benim kız arkadaşım yok,” dedi annesine dönerek.

“Pekâlâ, pekâlâ. Bu kız kıza sohbet sana fazla geldi. Bu kız kıza sohbet fazla uzadı, Tina. Hadi sen git de akşam yemeğiyle ilgilen,” dedi Mindy Park’a.

İtiraz sözcüklerinin boğazında düğümlendiğini hisseden ve bu tartışmaya devam etmek isteyen Park garajdan geldiği gibi dışarı çıktı. Kapıyı çarparak kapadı ve mutfağa gidip dokunabildiği her şeye vurmaya başladı. Fırına. Dolaplara. Çöp kutusuna.

“Lanet olsun, senin neyin var böyle?” dedi babası mutfağa girerek.

Park olduğu yerde kaldı. O gece başını derde *sokmamalıydı*.

“Bir şeyim yok,” dedi. “Üzgünüm. Özür dilerim.”

“Tanrım Park, hıncını kum torbasından al...” Garajda Park’ın erişemeyeceği kadar yüksekte duran, eski bir çantadan bozma bir kum torbası vardı.

“Mindy!” diye seslendi babası.

“Buradayım!”

Eleanor’un akşam yemeği sırasında telefon etmemiş olması iyi bir şeydi. Park’ın babası bu tür şeylere kızardı.

Ama Eleanor yemekten sonra da aramadı. Park evde dolanıp eline bir şeyler alıyor, sonra onları tekrar yerine bırakıyordu. Bu saçma da olsa Eleanor’un onu, kendisine ihanet ettiği için aramamış olmasından endişe duyuyordu. Sanki bir şekilde Güç’te bir dalgalanma olmuştu.

Yediyi çeyrek geçe çalan telefonu açan kişi Park’ın annesi oldu. Park arayanın büyükannesi olduğunu hemen anladı.

Kitap raflarından birinde parmaklarıyla ritim tutturdu. Ailesi neden telefona görüşmeyi bekletme fonksiyonu almamıştı ki sanki? Herkesin telefonunda görüşmeyi bekletme fonksiyonu vardı. Park’ın *büyükanne ve büyükbabasının* telefonunda bile. Ayrıca büyükannesi onlarla konuşmak istiyorsa neden evlerine gelmiyordu? Alt tarafı yandaki evde oturuyordu.

“Hayır, sanmıyorum,” dedi annesi. “Haftanın haber özetleri hep pazar günleri oluyor... Belki Haftaya Bakış'ı kastediyorsundur... O değil mi? John Stossel olabilir mi? O da mı değil? Geraldo Rivera? Dianne Sawyer?”

Park başını usulca salonun duvarına çarpmaya başladı.

“Lanet olsun, Park,” diye terslendi babası. “Senin neyin var?”

O ve Josh televizyonda *A Takımı*’nı izlemeye çalışıyordu.

“Bir şeyim yok,” dedi Park. “Hiçbir şeyim yok. Özür dilerim. Sadece bir telefon bekliyorum.”

“Kız arkadaşın mı arayacak?” diye sordu Josh. “Park, Koca Kızıl’la çıkıyor.”

“O...” Park yumruklarını sıkıldığını ve bağırarak konuştuğunu fark etti. “Ondan bir daha bu şekilde bahsettiğini duyarsam seni öldürürüm. Gerçekten öldürürüm. Hayatımın geri kalanını hapishanede geçiririm. Annemin kalbini kırmak pahasına da olsa bunu yaparım. Seni. Öldürürüm.”

Babası Park’a her zamanki gibi ne tür bir sorunu olduğunu anlamak istercesine baktı.

“Park’ın kız arkadaşı mı var?” diye sordu Josh’a. “Peki ona neden Koca Kızıl diyorlar?”

“Sanırım kızıl saçlara ve kocaman memelere sahip olduğu için,” dedi Josh.

“Bu şekilde konuşamazsın, kaba adam,” dedi anneleri. Eliyle ahizeyi kapadı. “Hemen odana,” dedi Josh’u göstererek, “*derhal*.”

“Ama anne, televizyonda *A Takımı* var.”

“Annemi duydun,” dedi babası. “Bu evde bu şekilde konuşamazsın.”

“Sen konuşuyorsun ama,” dedi Josh kanepeden zorla kalkarak.

“Ben otuz dokuz yaşındayım,” dedi babaları “ve madalya sahibiyim. İstedğim her lanet olası şeyi söyleyebilirim.”

Anneleri uzun tırnaklı parmaklarından biriyle babalarını dürtüp ahizeyi bir kez daha kapadı. “Şimdi seni de odana gönderirim.”

“Keşke öyle yapsan, tatlım,” dedi babaları ona bir yastık fırlatarak.

“Hugh Downs mı acaba?” dedi Park’ın annesi telefona. Ardından eğilip yere düşen yastığı kaldırdı. “Değil mi? Pekâlâ, düşünmeye devam edeceğim. Tamam. Seni seviyorum. Tamam. Hoşça kal.”

Onu kapadığı anda telefon tekrar çaldı. Park yaslandığı duvardan yay gibi fırladı. Babası ona bakıp sıırttı. Annesi telefonu açtı.

“Alo?” dedi. “Evet, bir dakika lütfen.” Park’a baktı. “Telefon sana.”

“Odamda konuşabilir miyim?”

Annesi başıyla onayladı. Babası, “Koca Kızıl,” dedi dudaklarını oynatarak.

Park koşarak odasına gitti ve içerideki telefonu açmadan önce durup soluklandı. Nefesini düzene sokmayı başaramamıştı. Her şeye rağmen ahizeyi kulağına götürdü.

“Kapatabilirsin anne, teşekkürler.”

Paralel hattın kapandığını söyleyen sesi duymayı bekledi. “Alo?”

“Selam,” dedi Eleanor. Park vücudundaki gerilimin bir anda boşaldığını hissetti. Bu halde ayakta durmakta zorlanıyordu.

“Selam,” dedi fısıldayarak.

Eleanor kıkırdadı.

“Ne var?” diye sordu Park.

“Bilmem,” dedi Eleanor. “Merhaba.”

“Hiç aramayacağını düşündüm.”

“Saat daha yedi buçuk.”

“Evet, şey... kardeşin uyudu mu?”

“O benim kardeşim değil,” dedi Eleanor. “Yani henüz değil. Sanırım babam onun annesiyle nişanlanmış. Ama hayır, henüz uyumadı. Birlikte *Susam Sokağı*’nı seyrediyoruz.”

Park telefonu dikkatle eline alıp yatağına taşıdı. Yine dikkatle yatağının üzerine oturdu. Çıkardığı seslerin Eleanor tarafından duyulmasını istemiyordu. Onun, çift kişilik bir su yatağına ve Ferrari şeklinde bir telefona sahip olduğunu bilmesini istemiyordu.

“Baban eve kaçta dönecek?” diye sordu.

“Umarım geç döner. Neredeyse hiçbir zaman bebek bakıcısı bulamadıklarını söylediler.”

“Harika.”

Eleanor bir kez daha kıkırdadı.

“Ne var?”

“Bilmiyorum. Sanki sen kulağıma fısıldıyormuşsun gibi hissediyorum.”

“Ben zaten hep senin kulağına fısıldıyorum,” dedi Park kendini sırtüstü yastıkların üzerine bırakarak.

“Evet ama çoğunlukla Magneto hakkında falan konuşuyorsun.” Eleanor’un sesi telefonda, Park onu bir kulaklık aracılığıyla dinliyormuş gibi her zamankinden daha gür ve tok çıkıyordu.

“Bu gece sana, otobüste ya da edebiyat dersinde söyleyebileceğim hiçbir şeyi söylemeyeceğim.”

“Ve ben de sana üç yaşındaki bir çocuğun önünde söylemeyeceğim hiçbir şeyi söylemeyeceğim.”

“Harika.”

“Şaka yapıyorum. O şu an odasında ve ben umurunda bile değilim.”

“Yani...” dedi Park.

“Yani,” dedi Eleanor, “otobüste konuşamadıklarımızı konuşalım.”

“Otobüste konuşamadıklarımız... Sen başla.”

“Otobüstekilerden nefret ediyorum.”

Park güldü. Sonra Tina’yı düşündü ve Eleanor o an yüzünün ne hale geldiğini görmediği için sevindi. “Bazen ben de öyle. Yani sanırım onlara alıştım. Çoğunu kendimi bildim bileli tanıyorum. Steve yan komşum.”

“Bu nasıl oldu?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Park.

“Yani sen buraya aitmiş gibi görünmüyorsun...”

“Koreli olduğum için mi?”

“Koreli misin?”

“Yarı Koreliyim.”

“Sanırım bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Ben de öyle.”

“Nasıl yani? Yoksa sen evlatlık mısın?”

“Hayır. Annem Koreli. Sadece bu konu hakkında fazla konuşmaz.”

“Peki Flats’ten ne işi var?”

“Buraya babam için gelmiş. Babam Kore’de askerlik yapıyormuş, birbirlerine âşık olmuşlar ve babam annemi buraya getirmiş.”

“Vay canına, gerçekten mi?”

“Evet.”

“Bu çok romantik.”

Eleanor bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezdi; Park’ın anne ve babası herhalde şu an bile sevişiyorlardı. “Sanırım öyle,” dedi Park.

“Gerçi kastettiğim tam olarak bu değildi. Yani...sen bu çevrede yaşayan insanlardan farklı olduğunu biliyorsun değil mi?”

Elbette biliyordu. Etrafındaki insanlardan hayatı boyunca hep bunu duymuştu. Tina ilkokulda ondan hoşlanırken Steve, Park’a, “Sanırım sen kız gibi davrandığın için yanında kendini güvende hissediyor,” demişti. Park futboldan nefret ederdi. Babası onu sülün avına götürdüğünde ağlamıştı. Cadılar Bayramı’nda onun kimin kılığına büründüğünü kimse anlayamıyordu. (“Ben Dr. Who.” “Ben Harpo Marx.” “Ben Count Floyd.”) Ayrıca annesinin önüne oturup saçlarına sarı gölgeler attırmak da istiyordu. Park farklı olduğunu biliyordu.

“Hayır,” dedi. “Bilmiyorum.”

“Sen...” dedi Eleanor. “Sen çok havalı bir çocuksun.”

eleanor

“Hoş mu?”

Tanrım. Eleanor bu sözü söylediğine inanamıyordu. Bunu yapması, söylediği kelimenin tersine hiç de havalı olmamıştı. Yani sözlükte “havalı” kelimesinin karşılığına baksanız çok havalı birisinin fotoğrafının altında, “Senin neyin var, Eleanor?” yazdığını görürdünüz.

“Ben havalı falan değilim,” dedi Park. “Asıl sen öylesin.”

“Ha,” dedi Eleanor. “Keşke şu an süt içiyor olsaydım ve sen bu sözü duyduğumda sütü nasıl da burun deliklerimden dışarı fişkırttığını görseydin.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Park. “Kirli Harry gibisin.”

“Kim gibiyim?”

“Tıpkı Clint Eastwood gibi.”

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“İnsanların senin hakkında ne düşündüklerini umursamıyorsun.”

“Saçmalama,” dedi Eleanor. “Ben herkesin hakkımda ne düşündüğünü umursuyorum.”

“Bana hiç de öyle gelmiyor,” dedi Park. “Etrafında ne olursa olsun kendinden taviz vermiyorsun.

Büyükannem olsa senin kendinle barışık olduğunu söylerdi.”

“Büyükannen neden böyle bir şey söylesin ki?”

“Çünkü o hep bu şekilde konuşur.”

“Ben böyle olmaya *meceburum*,” dedi Eleanor. “Hem şimdi neden benim hakkımda konuşuyorsun ki? Az önce senden bahsediyorduk.”

“Ben senin hakkında konuşmayı tercih ederim,” dedi Park. Şimdi daha alçak sesle konuşuyordu.

Etrafta başka hiçbir ses olmadan sadece onun sesini duymak çok güzeldi. (Yan odada oynayan *Susam Sokağı*'ndan çıkan sesler dışında.) Park'ın sesi Eleanor'un daha önce fark etmediği kadar boştu ama bir tür sıcaklık da taşıyordu. Eleanor'un aklına Peter Gabriel'ı getiriyordu. Elbette Park şarkı söylemiyordu. İngiliz aksanıyla da konuşmuyordu.

“Sen *nereden* geldin?” diye sordu Park.

“Gelecekten,” dedi Eleanor.

park

Eleanor'un her soruya verilecek bir cevabı vardı ama Park'ın sorularını mümkün olduğunca geçiştirmeye çalışıyordu.

Ne ailesinden ne de ev ortamından bahsediyordu. Park'ın mahallesine taşınmadan önce ya da akşamları otobüsten indikten sonra yaşadıklarını anlatmaktan kaçınıyordu.

Üvey kardeşi sayılabilecek çocuk saat dokuz gibi uyuyakaldığında onu yatağına yatırmak için Park'tan kendisini on beş dakika sonra aramasını istedi.

Park hızla tuvalete koştı ve yolda anne ya da babasına rastlamamayı umdu. O ana dek ikisi de onu rahatsız etmemiştii.

İşini gördükten sonra odasına döndü. Saate baktı. Eleanor'u aramasına sekiz dakika vardı. Müzik setine bir kaset yerleştirdi. Üzerine bir pijama altı ve tişört geçirdi.

Eleanor'u aradı.

"On beş dakika dolmadı," dedi Eleanor.

"Daha fazla bekleyemedim. Seni sonra mı arayayım?"

"Hayır." Eleanor'un sesi şimdi eskisinden daha yumuşaktı.

"Çocuk hâlâ uyuyor değil mi?"

"Evet."

"Şu an neredesin?"

"Evin hangi odasında olduğumu mu soruyorsun?"

"Evet."

"Neden?" diye sordu Eleanor biraz daha sert olsa kibirli sayılabilecek bir sesle.

"Çünkü zihnimde seni canlandırıyorum," dedi Park biraz bıkmın bir tonla.

"Yani?"

"Çünkü kendimi senin yanında hayal etmek istiyorum. Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyorsun?"

"Herhalde çok havalı bir insan olduğum için..."

"Ha."

"Oturma odasında yere uzandım," dedi Eleanor belli belirsiz duyulan bir sesle. "Müzik setinin karşısındayım."

"İçerisi karanlık mı? Öyle hissediyorum."

"Evet, karanlık."

Park kendini bir kez daha yatağa bırakıp koluyla gözlerini kapadı. Eleanor'u zihninde canlandırabiliyordu. Müzik setinin üzerinde yeşil ışıklar olduğunu hayal etti. Sokak lambalarının ışığı pencereden içeri sızıyordu. Eleanor'un parlayan yüzü odadaki en güzel ışıktı.

"U2 mu çalıyor?" diye sordu. Arka planda *Bad* şarkısının sesini duyabiliyordu.

"Evet, sanırım bu aralar en sevdiğim şarkı bu. Kaseti sürekli başa sarıp onu dinliyorum. Pillerin tükeneceğinden endişe duymamak harika bir şey."

"En çok hangi kısmını seviyorsun?"

"Şarkının mı?"

"Evet."

"Her kısmını seviyorum," dedi Eleanor. "Özellikle de nakaratını. Yani sanırım o kısım nakaratu oluyor."

"*I'm wide awake*," dedi Park şarkıyı mırıldanarak.

"Evet..." dedi Eleanor usulca.

Park şarkıyı söylemeye devam etti. Çünkü ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

eleanor

"Eleanor?" dedi Park.

Cevap gelmedi.

"Orada mısın?"

Eleanor öylesine dalmıştı ki başıyla onayladı. Sonra bunu fark ederek, "Evet," dedi yüksek sesle.

"Ne düşünüyorsun?"

"Şey... ben... aslında şu an hiçbir şey düşünmüyorum."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü?"

"Bilmem." Eleanor yerde yüzükoyun dönüp yüzünü halıya bastırdı. "Her ikisi de."

Park sessiz kaldı. Eleanor onun nefes alışımını dinledi. Ona ahizeyi dudaklarına daha fazla yaklaştırmasını söylemek istedi.

"Seni özlüyorum," dedi.

"Ben buradayım."

"Keşke şu an yanımda olsan. Ya da ben orada olsam. Bu gecenin sonra seninle yine bu şekilde sohbet edebilme ya da seninle görüşebilme fırsatım olsun isterdim. Gerçek anlamda görüşmekten bahsediyorum. Seninle baş başa kalabilme fırsatım olsun isterdim."

"Neden olmasın?" diye sordu Park.

Eleanor güldü. İşte o zaman gözlerinden yaşlar süzüldüğünü hissetti.

“Eleanor...”

“Yapma. İsmimi bu şekilde söyleme. Bu durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz.”

“Hangi durumu?”

“Her şeyi.”

Park sessiz kaldı.

Eleanor doğrulup burnunu koluna sildi.

“İsminin kısaltması var mı?” diye sordu Park. Bu onun Eleanor ne zaman mutsuz ya da tedirgin olsa başvurduğu hilelerden biriydi; konuyu mümkün olan en sevimli şekilde değiştirmek.

“Evet,” dedi Eleanor. “Eleanor.”

“Nora değil mi? Ya da Ella? Ya da... Lena. Lena sana çok yakışır. Lenny ya da Elle de öyle...”

“İsmime kısaltma mı bulmaya çalışıyorsun?”

“Hayır, ismini seviyorum. Tek heceli bir isimle kendimi aldatacak değilim.”

“Seni şapşal.” Eleanor gözlerini sildi.

“Eleanor...” dedi Park. “Biz neden hiç görüşemiyoruz?”

“Tanrım,” dedi Eleanor. “Yapma... Tam da gözyaşlarım dinecekti.”

“Anlat bana. Konuş benimle.”

“Çünkü,” dedi, “*çünkü* üvey babam beni öldürür.”

“Bu onu neden ilgilendiriyor ki?”

“İlgilendirmiyor. O sadece beni öldürmek istiyor.”

“Neden?”

“Bu soruyu sorup durmaktan vazgeç,” dedi Eleanor öfkeyle. Artık gözyaşlarına engel olamıyordu. “Hep aynı soruyu soruyorsun. *Neden*. Herkes seninki gibi bir hayata ya da aileye sahip değil. Senin hayatında her şeyin bir sebebi vardır. İnsanlar mantıklı davranır. Ama benim hayatım farklı. Benim hayatımda kimse mantıklı davranmıyor...”

“Buna ben de mi dâhilim?”

“Hah. Özellikle de sen.”

“Neden öyle dedin?” Park bu soruyu buruk bir sesle sormuştu. Ortada incinmesini gerektirecek ne vardı ki sanki?

“Neden, neden, neden...” dedi Eleanor.

“Evet,” dedi Park, “neden. Neden bana karşı hep bu kadar öfkelisin?”

“Ben sana hiçbir zaman öfkelenmiyorum,” dedi Eleanor hıçkırarak. Park tam bir ahmaktı.

“Öfkeleniyorsun,” dedi Park. “Şu anda da öfkelisin. Tam bir yere varacakken üzerime saldırıyorsun.”

“Nereye varacakken?”

“İlişkimizle ilgili bir yere,” dedi Park. “Mesela daha beş dakika önce beni özlediğini söyledin. Üstelik ilk defa alaycı, savunmacı ya da benim bir aptal olduğumu düşündüğünü söyleyen bir sesle konuşmadın. Ama şimdi bana bağırıyorsun.”

“Bağırmiyorum.”

“Öfkelisin,” dedi Park. “Neden öylesin?”

Eleanor, Park’ın, ağladığını duymasını istemiyordu. Nefesini tuttu. Bu işleri daha da kötüleştirdi.

“Eleanor...” dedi Park.

Şimdi az öncekinden bile beter durumdaydı.

“İsmimi söyleyip durma.”

“Peki ne söyleyeyim? Sen de bana neden diye sorabilirsin. Sorularını cevaplayacağıma dair söz veriyorum.”

Park onunla ilgili hayal kırıklığı yaşamış gibi konuşuyordu ama öfkeli değildi. Eleanor onun kendisine öfkelendiğine sadece bir kez tanık olmuştu. Otobüsteki o ilk gün.

“Sen de bana neden diye sorabilirsin,” diye tekrarladı Park.

“Öyle mi?” Eleanor burnunu çekti.

“Öyle.”

“Pekâlâ.” Bakışlarını pikabın döner tablasına çevirdi ve boyalı, akrilik kapaktaki yansımasına baktı. Şişman yüzlü bir hayaleti andırıyordu. Gözlerini kapadı.

“Benden neden hoşlanıyorsun?”

park

Park gözlerini açtı. Doğruldu, ayağa kalktı ve küçük odasında volta atmaya başladı. O şu an orada olmasa da Eleanor'un bir sokak ötedeki evine bakan pencerenin önünde durup araba şeklindeki telefonun alt kısmını karnına bastırdı.

Eleanor ondan kendisine bile açıklayamadığı bir şeyi açıklamasını istemişti.

“Senden hoşlanmıyorum,” dedi. “Sana ihtiyacım var.”

Park, Eleanor'un, sözlerini kesmesini bekledi. “Hah”, “Tanrım” ya da “Tıpkı bir Bread şarkısı gibi konuştun” demesini bekledi.

Ama Eleanor hiçbir şey söylemedi.

Park onun çıkan hışırtıyı duymasına aldırmadan tekrar yatağına gitti. “Bana sana neden ihtiyaç duyduğumu sorabilirsin,” diye fısıldadı. Fısıldamasına gerek yoktu. Karanlıkta sadece dudaklarını oynatıp nefes alması bile yeterliydi. “Ama sebebini bilmiyorum. Sadece sana ihtiyaç duyduğumu biliyorum...”

“Seni özlüyorum, Eleanor. Sürekli yanında olmak istiyorum. Sen bugüne dek tanıdığım en akıllı, en eğlenceli kızsın ve yaptığın her şey beni şaşırtıyor. Keşke sana senden hoşlanmamın sebebinin sadece bunlar olduğunu söyleyebilseydim çünkü bu beni geçekten olgun bir birey gibi gösterirdi...”

Ama sanırım işin içinde kızıl saçların, yumuşacık ellerin ve... ev yapımı bir doğum günü pastası gibi koktuğun gerçeği de var.”

Park onun bir şeyler söylemesini bekledi. Beklediği olmadı.

Aynı anda kapısına usulca vuruldu.

Park telefona, “Bir saniye,” diye fısıldadıktan sonra, “Evet?” dedi kapıdaki kişiye.

Annesi odanın kapısını sadece başını içeri uzatabileceği kadar araladı. “Çok geç kalma,” dedi.

“Kalmam,” dedi Park. Annesi gülümseyip kapıyı tekrar kapadı.

“Döndüm,” dedi Park Eleanor’a. “Orada mısınız?”

“Buradayım.”

“Bir şey söyle.”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Kendimi aptal gibi hissetmemem için bir şeyler söyle.”

“Kendini aptal gibi hissetme, Park,” dedi Eleanor.

“Harika.”

İkisi de sessiz kaldı.

“Bana senden neden hoşlandığımı sor,” dedi Eleanor nihayet.

Park kendi kendine gülümsediğini hissetti. Yüreğini sımsıcak bir şeyin doldurduğunu hissetti.

“Eleanor,” dedi sırf onun ismini söylemeyi sevdiği için, “neden benden hoşlanıyorsun?”

“Senden hoşlanmıyorum.”

Park bekledi. Bekledi...

Ardından gülmeye başladı. “Biraz acımasızsın,” dedi.

“Gülme. Cesaretimi kırıyorsun.”

Park, Eleanor’un da gülümsediğini hissedebiliyordu. Zihninde onun görüntüsünü canlandırdı. Gülümsüyordu.

“Senden hoşlanmıyorum, Park,” dedi Eleanor bir kez daha.

“Ben...” Sustu. “Ben bunu yapamayacağım.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü bu utanç verici.”

“Benim için devam et.”

“Söylemem gerekenden fazlasını söylemekten korkuyorum.”

“Böyle bir şey yapmazsın.”

“Sana gerçeği söylemekten korkuyorum.”

“Eleanor...”

“Park.”

Park telefonu göğsünün altına bastırıp, “Benden hoşlanmıyorsunuz...” dedi Eleanor’u konuşmaya teşvik ederek.

“Senden hoşlanmıyorum, Park,” dedi Eleanor bir an gerçekten de bunu kastettiğini düşündürterek. “Ben,” sesi neredeyse duyulmaz oldu, “sanırım ben senin için yaşıyorum.”

Park gözlerini kapayıp başını yastığına koydu.

“Senden ayrı olduğum zamanlarda nefes aldığımdan bile emin değilim,” diye fısıldadı Eleanor. “Bu da pazartesi seni görene dek son nefes alışımın üzerinden altmış saat geçtiği anlamına geli-

yor. Bu kadar huysuz olmamın ve sana terslenip durmamın sebebi de bu olmalı. Senden ayrı olduğum zaman yaptığım tek şey seni düşünmek ve seninle bir araya geldiğimde de yaptığım tek şey panik yaşamak. Çünkü seninle geçirdiğim her saniye benim için çok önemli. Bu telaşın içinde kendime hâkim olamıyorum. Ben artık kendime değil, sana aitim. Peki ya sen günün birinde beni istemediğine karar verirsen? Senin beni, benim seni arzuladığım gibi arzulanabilmen *mümkün mü?*"

Park sessiz kaldı. Eleanor'un az önce söylediği her şeyin duyduğu son sözler olmasını istiyordu. Kulaklarında "seni arzuluyorum" sözleriyle uyuyakalmak istiyordu.

"Tanrım," dedi Eleanor. "Sana konuşmamam gerektiğini söylemiştim. Sorduğun sorunun cevabını bile vermedim."

eleanor

Eleanor, Park'a güzel bir söz bile söylememişti. Onun diğer erkeklerden daha hoş görüldüğünü ve teninin güneş gibi parladığını söylememişti.

Bunları söylememesinin sebebi tam da buydu. Park'a hissettiği bütün o sıcak ve güzel duygular onları dile getirmek istediği her defasında anlamsızlaşıyordu.

Eleanor kasetin arkasını çevirip *play* tuşuna bastı ve babasının kahverengi, deri koltuğuna oturmadan önce Robert Smith'in şarkıya başlamasını bekledi.

"Seninle neden görüşmüyoruz?" diye sordu Park. Sesi boğuk ve netti. Az önce bir şeyler kabuğunu kırıp dışarı çıkmış gibi.

"Çünkü üvey babam tam bir kaçık."

"Üvey babanın bunu bilmesi gerekiyor mu?"

"Annem bunu ona mutlaka söyleyecektir."

"Peki annenin bunu bilmesi gerekiyor mu?"

Eleanor parmaklarını cam sehpanın kenarında gezdirdi. "Ne demek istiyorsun?"

“Ne demek istediğimi bilmiyorum. Ben sadece seni görmek istediğimi biliyorum. Şu an olduğu gibi.”

“Benim erkeklerle konuşmama bile izin yok.”

“Ne zamana dek?”

“Bilmiyorum, belki de hiçbir zaman. Hayatımdaki mantıksız şeylerden biri de bu. Annem, üvey babamı kızdırma ihtimali olan her şeyden uzak duruyor. Üvey babam da acımasız davranmaktan keyif alıyor. Özellikle bana. O benden nefret ediyor.”

“Neden?”

“Çünkü ben de ondan nefret ediyorum.”

“Neden?”

Eleanor konuyu değiştirmek için güçlü bir istek duysa da bunu yapmadı.

“Çünkü o kötü bir insan. İnan bana. O iyi olan her şeyi yok etmeye çalışan türde kötülerden. İlişkimizden haberi olsaydı seni benden ayırmak için elinden gelen her şeyi yapardı.”

“Beni senden ayırabilmesi mümkün değil.”

Elbette mümkün, diye düşündü Eleanor. “İstese *beni* senden uzaklaştırabilir,” dedi. “Onu öfkelenlendirdiğim son defasında beni evden kovdu ve bir yıl boyunca dönmeme izin vermedi.”

“Tanrım.”

“Evet.”

“Bunu duyduğuma üzuldüm.”

“Üzülme,” dedi Eleanor. “Sadece onu kışkırtma yeter.”

“Oyun bahçesinde buluşabiliriz.”

“Kardeşlerim beni ispiyonlar.”

“Başka bir yerde de buluşabiliriz.”

“Nerede mesela?”

“Burada,” dedi Park. “Sen buraya gelebilirsin.”

“Ailen buna ne der?”

“‘Seninle tanıştığımıza memnun olduk, Eleanor, yemeğe kalır mısın?’ der.”

Eleanor güldü. Park’a bunun işe yaramayacağını söylemek istedi ama belki de yarardı. Belki.

“Beni onlarla tanıştırmak istediğinden emin misin?” diye sordu.

“Evet,” dedi Park. “Seni herkesle tanıştırmak istiyorum. Sen benim bugüne dek tanıdıklarım arasında en sevdiğim kişisin.”

Park, Eleanor’a sürekli rahatça gülümseyebileceğini hissettiriyordu. “Seni utandırmak istemem...” dedi Eleanor.

“Bunu yapman mümkün değil.”

Aynı anda oturma odası bir arabanın farlarından yansıyan ışıkla aydınlandı.

“Kahretsin,” dedi Eleanor. “Sanırım babam döndü.” Ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı. Babası Donna’yla birlikte Karmann Ghia’dan iniyordu. Donna’nın saçları darmadağınktı.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin,” dedi Eleanor. “Henüz senden neden hoşlandığımı açıklayamadım ve gitmem gerekiyor.”

“Sorun değil,” dedi Park.

“Senden hoşlanıyorum çünkü sen çok iyisin. Ayrıca yaptığım bütün şakaları anlıyorsun...”

“Tamam,” dedi Park gülerek.

“Ve benden daha akıllısın.”

“Hiç de değilim.”

“Bir hikâye kahramanı gibi görünüyorsun.” Eleanor düşündüğünden daha hızlı konuşuyordu. “Hikâyenin sonunda kazanan kişi gibi görünüyorsun. Çok hoş ve çok iyisin. Büyüleyici gözlere sahipsin,” diye fısıldadı. “Ve benim kendimi insan eti yiyen bir yamyam gibi hissetmeme neden oluyorsun.”

“Sen delisin.”

“Gitmeliyim.” Eleanor ahizeyi yere yaklaştırmak için öne doğru eğildi.

“Eleanor... bekle,” dedi Park. Eleanor mutfaktaki babasının ve evin tamamına yayılan kendi kalp atışlarının sesini duyabiliyordu.

“Eleanor... bekle... *seni seviyorum.*”

“Eleanor?” dedi babası eşikte durarak. Onun uyuyor olabileceğini düşünerek kısık sesle konuşmuştu. Eleanor telefonu kapatıp gerçekten de uyuyormuş gibi yaptı.

eleanor

Bir sonraki gün tamamen bulanıktı.

Babası Eleanor'a evdeki bütün yoğurdu yediği için söylendi.
"Yoğurdu ben yemedim, Matt'e verdim."

Ona sadece yedi dolar verdi çünkü cüzdanındaki tüm para buydu. Tam onu eve bırakmak üzere dışarı çıkacakları sırada Eleanor tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Ardından holdeki dolaba gidip içindeki üç yeni diş fırçasını aldı ve onları bir kalıp sabunla birlikte pantolonunun ön kısmına yerleştirdi. Donna o sırada yatak odasında olduğu için onu görmüş olabilirdi ama bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Eleanor, Donna için üzüldüğünü hissetti. Babası kendi yaptığı espriler dışında hiçbir espriye gülmezdi.

Ufaklıklar Eleanor'u eve bırakan babalarını görmek için koşarak dışarı fırladılar. Babaları onları yeni arabasıyla mahallede gezintiye çıkardı.

Eleanor evlerinde polisleri arayabileceği bir telefon olmasını isterdi. “Bir adam üstü açık arabasından dışarı sarkan birkaç çocukla birlikte Flats civarında dolaşüyor. Çocukların hiçbirinin kemerinin takılı olmadığından ve adamın sabah saatlerinden beri viski içtiğinden eminim. Ah, hazır siz buradayken arka bahçede esrar tütüren bir adam olduğunu da söyleyeyim. *Hem de okul bölgesinde.*”

Babaları nihayet gittiğinde Fare sürekli ondan bahsediyordu. Birkaç saat sonra Richie evdeki herkese ceketini giymesini söyledi. “Sinemaya gidiyoruz. Hep birlikte,” dedi doğrudan Eleanor’a bakarak.

Birlikte kamyonetin kasasına tırmanan Eleanor ve ufaklıklar, kapalı kısmı ayıran camın önüne doluşup içeride oturan bebeğe komik suratlar yaptılar. Richie mahalleden çıkarken Park’ın oturduğu caddeden geçti ama neyse ki Park dışarıda değildi. Tina ve onun mağara adamı erkek arkadaşıysa elbette dışarıdaydı. Eleanor başını eğip onlardan gizlenme ihtiyacı bile hissetmedi. Bu ne işe yarayacaktı ki? Steve ona bakıp ıslık çaldı.

Sinemadan (seyrettikleri filmin adı *Short Circuit*’ti) eve dönüş yolunda kar yağıyordu. Richie’nin arabayı yavaş kullanması çocukların daha fazla ıslanması anlamına geliyordu ama en azından kamyonetin kasasından dışarı fırlayan olmamıştı.

Hah, diye düşündü Eleanor. Hareket halindeki bir araçtan dışarı fırlatıldığıma dair hayal kurmamış olmam tuhaf doğrusu.

Karanlıkta bir kez daha Park’ın evinin önünden geçerken Eleanor onun odasının penceresinin hangisi olduğunu merak etti.

park

Park o sözleri söylemekten pişmanlık duyuyordu. Doğru olmadıkları için değil. O Eleanor’u seviyordu. Elbette seviyordu. Bunun... hissettiklerinin başka bir açıklaması olamazdı.

Ama bunu Eleanor’a bu şekilde söylemek istememişti. Bu kadar erken. Ve telefonda. Hele ki onun *Romeo ve Juliet* için ne hissettiğini biliyorken.

Park erkek kardeşinin üzerini değiştirmesini bekliyordu. Her pazar şık kazak ve pantolonlar giyip büyükanne ve babalarıyla akşam yemeği yerlerdi. Ama şimdi Josh oynadığı Super Mario'nun başından bir türlü kalkmıyordu. (Sonsuzluk kaplumbağasını elde etmeye ilk kez bu kadar yaklaştı.)

“Ben gidiyorum,” diye seslendi Park anne ve babasına. “Orada görüşürüz.”

Canı mont giymek istemediği için bahçeyi koşarak geçti.

Büyükanne ve büyükbabasının evi kızarmış tavuk kokuyordu. Büyükannesi pazar günleri akşam yemeğinde hep dört farklı yemekten birini yapardı –kızarmış bütün tavuk, kızarmış tavuk göğsü, etli güveç ve fırında dana eti– ama yemeklerinin tadı güzeldi.

Büyükbabası oturma odasında televizyon seyrediyordu. Park ona hafifçe sarılmak için kısa bir mola verdikten sonra mutfağa girdi ve büyükannesini kucakladı. Yaşlı kadın o kadar ufak tefekti ki Park bile ona tepeden bakıyordu. Park'ın ailesindeki kadınlar ufak tefek, erkekler ise iri yarıydı. Ailede DNA'sı bu genetik talimatı taşımayan tek kişi Park'tı. Belki Kore genleri her şeyi allak bullak etmişti.

Gerçi bu durum Josh'un neden bu kadar iri yarı olduğunu açıklamaya yetmiyordu. Kore genleri ona hiç uğramamış gibiydi. Josh'un gözleri kahverengi ve belli belirsiz çekikti; tıpkı birer badem gibi. Saçları koyu renkliydi ama siyah sayılmazdı. Gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırışan iri yarı bir Alman ya da Polonyalı çocuğa benzerdi.

Büyükannelerinin de İrlandalı olduğunu söyleyebilmek neredeyse imkânsızdı. Belki de Park, babasının ailesindeki herkes İrlandalı olmayı fazla önemseydiği için böyle düşünüyordu. Onun her yıl aldığı Noel hediyelerinden biri mutlaka “Öp Beni, Ben İrlandalıyım” yazılı bir tişört oluyordu.

Park kimseden talimat beklemeden masayı kurdu çünkü bu görev ona aitti. Annesi geldiğinde de mutfakta onun büyükannesiyle komşular hakkında yaptığı dedikoduları dinledi.

“Jamie bana Park'ın Richie Trout'un evinde yaşayan çocuklardan biriyle beraber olduğunu söyledi,” dedi büyükannesi.

Babasının bu haberi büyükannesine çoktan iletmış olması Park'ı şaşırtmamalıydı. O asla sır tutamazdı.

"Herkes Park'ın kız arkadaşını konuşuyor," dedi annesi. "Park dışında."

"Kızın kızıl saçlı olduğunu duydum," dedi büyükannesi.

Park gazete okuyormuş gibi yaptı. "Dedikoduları dinlememelisin, büyükanne."

"Bizi onunla tanıştırsaydın dedikoduları dinlememe gerek kalmazdı."

Park gözlerini devirdi. Bu hareket ona Eleanor'u hatırlattı. Sırf onun ismini telaffuz etmek için geçerli bir sebebi olsun diye annesine ve büyükannesine neredeyse Eleanor'dan bahsedecekti.

"O evde yaşayan çocuklara acıyorum," dedi büyükannesi. "Trout denilen adam beş para etmez birisi. Babanın askerde olduğu dönemde arabasıyla posta kutumuzu parçalamıştı. Bunu yapanın o olduğunu biliyordum çünkü mahallede bir El Camino'ya sahip olan tek kişi oydu. Trout o küçük evde büyüdü ve nihayet ailesi buradan bile daha kötü bir yere taşındı. Sanırım Wyoming'e. Taşınmalarının sebebi büyük ihtimalle oğullarından kurtulmaktı."

"Şışt," dedi Mindy. Park'ın büyükannesi bazen onun hoşlanmayacağı kadar sert konuşuyordu.

"Trout'un da batıya taşındığını düşünmüştük," diye devam etti yaşlı kadın sözlerine. "Ama sonra bir gün bir film yıldızı gibi görünen, kendisinden yaşlı bir kadın ve bir ev dolusu kızıl saçlı üvey çocukla geri döndü. Gil büyükbabana evde yaşlı, iri bir köpeğin de yaşadığını söylemiş. Ben asla..."

Park, Eleanor'u savunma ihtiyacı hissetti. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Senin kızıl saçlılara olan ilgin beni şaşırtmadı," dedi büyükannesi. "Büyükbaban bir zamanlar kızıl saçlı bir kadına âşıkty. Şanslıymışım ki kadın onunla ilgilenmedi."

Park onu Eleanor'la tanıştırsa büyükannesi ne derdi? Komşulara ne anlatırdı?

Ya annesi ne derdi?

Park annesinin neredeyse kendi kolu kadar büyük bir eziciyle patates ezmesini seyretti. Mindy'nin üzerinde ağartılmış bir kot pantolon, V yaka pembe bir kazak ve püsküllü, deri çizmeler vardı. Boynuna melek şeklinde altın bir kolye asmıştı ve kulaklarından haç şeklinde küpeler sarkıyordu. O bir öğrenci olsa okul otobüsünün en popüler kızı olurdu. Park annesinin bulunduğu yerden başka bir yerde yaşadığını hayal dahi edemiyordu.

eleanor

Eleanor o güne dek annesine bir kez olsun yalan söylememişti. En azından önemli konularda. Ama pazar gecesi Richie bara gittiğinde annesine bir sonraki gün okuldan sonra bir arkadaşına uğrayabileceğini söyledi.

“Kimmiş bu arkadaş?” diye sordu annesi.

“Tina,” dedi Eleanor. Aklına gelen ilk isim buydu. “Bu mahallede yaşıyor.”

Annesi dalgındı. Richie geç kalmış ve fırındaki biftek kurumaya başlamıştı. Bifteği fırından çıkarsa soğuk olduğu için, fırında bıraksa sertleştiği için azar işitecekti.

“Pekâlâ,” dedi. “Nihayet bir arkadaş bulmana sevindim.”

eleanor

Acaba eskisinden farklı mı görünecekti?

Eleanor artık onun kendisini sevdiğini bildiği için öyle mi görünecekti? (Sevgisi cuma gecesi bir ya da iki dakika sürmüş olabilirdi ama en azından bunu dile getirecek kadar yoğundu.)

Farklı mı görünecekti?

Bakışlarını kaçırarak mıydı?

Gerçekten de farklı görünüyordu. Her zamankinden daha güzeldi. Eleanor'un otobüse biner binmez onu görebileceği şekilde koltuğunda dimdik oturuyordu. (Ya da belki kendisinin Eleanor'u görebileceği şekilde.) Onun yerine yerleşmesine izin verdikten sonra tekrar koltuğuna yerleşip yanına sokuldu. Birlikte öne doğru eğildiler.

"Hiç bu kadar uzun bir hafta sonu geçirmemiştim," dedi.

Eleanor güldü ve ona iyice sokuldu.

“Etkimden kurtulabildin mi?” diye sordu Park. Bu tür sözleri Eleanor da söyleyebilmek isterdi. Şaka bile olsa bu tür sorular sorabilmeyi isterdi.

“Evet,” dedi. “Çoktan kurtuldum.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır.”

Eleanor elini onun montuna uzatıp doldurduğu Beatles kasetini tişörtünün cebine soktu. Park o bunu yaptığı sırada elini tutup kalbine götürdü

Kaseti diğer eliyle cebinden çıkararak, “Bu da ne?” diye sordu.

“Bugüne dek yazılmış en güzel şarkılar. Bir şey değil.”

Park, Eleanor’un elini göğsüne sürttü. Hafifçe. Onun yüzünün kızarmasına yetecek kadar.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Eleanor diğer haberi vermek için okul dolabına ulaşmalarını bekledi. Bunu kimsenin duymasını istemiyordu. Park onun yanında duruyor, sırt çantasını kasten omzuna çarpıyordu.

“Anneme okuldan sonra bir arkadaşımın evine uğrayabileceğimi söyledim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bugün olması şart değil. Annemin fikrini değiştireceğini sanmıyorum.”

“Hayır, bugün olsun. Bugün gel.”

“Annenden izin alman gerekmiyor mu?”

Park başını iki yana salladı. “Bu onu ilgilendirmez. Kapıyı açık tuttuğum sürece odama bile kızları kabul edebilirim.”

“Kızlar mı? Odana bu konuda bir kural konulmasına yetecek kadar çok kız mı kabul ettin?”

“Ah, evet,” dedi Park. “Beni bilirsin.”

Bilmiyorum, diye geçirdi Eleanor içinden, *yeterince bilmiyorum.*

park

Park haftalardır ilk defa eve dönüş yolunda Eleanor’u bir sonraki güne yetecek kadar özümsemek için duyduğu endişeyi hissetmedi.

Şimdi içinde bambaşka bir tedirginlik vardı. Eleanor’u annesiyle tanıştıracacağı gün gelip çattığı için elinde olmadan ona annesinin gözüyle bakıyordu.

Mindy, Avon ürünleri satan bir güzellik uzmanıydı. Evden maskara sürmeden asla çıkmazdı. Patti Smith’in *Saturday Night Live* programındaki haline gerçekten üzülmüştü: “Neden bir erkek gibi görünmek istemiş ki? Bu çok üzücü.”

Eleanor o gün yapay deri ceketiyle birlikte eski, ekose bir kovboy gömleği giymişti. Park’ın büyükbabasıyla, Mindy’yle olduğundan çok daha fazla ortak noktası vardı.

Üstelik bu sadece giysileriyle sınırlı değildi. Kendisi için de geçerliydi.

Eleanor... güzel değildi.

O çok iyi birisiydi. Onurluydu. Dürüsttü. Yaşlı bir kadının caddede karşıdan karşıya geçtiğini görse ona gözü kapalı yardım ederdi. Ama kimse, hatta o yaşlı kadın bile, “Eleanor Douglas’la tanıştın mı? Ne kadar da güzel bir kız,” demezdi.

Park’ın annesi güzeldi. Güzel olanı severdi. Gülümsemeyi, sohbet etmeyi ve göz teması kurmayı severdi. Eleanor bütün bunlarda tamamen başarısızdı.

Park’ın annesi espriden de anlamazdı. Park bunun dil sorununun kaynaklandığını sanmıyordu. Annesi esprileri anlamıyordu. David Letterman için “Johnny’ye saldırıp duran acımasız, çirkin adam” diyordu.

Park ellerinin terlediğini fark ederek Eleanor’un ellerini bıraktı. Bunun yerine onun dizini tuttu ve öylesine yeni, öylesine güzel bir duygu hissetti ki annesini kısa süreliğine unuttu.

İnecekleri durağa geldiklerinde koridorda durup Eleanor’u bekledi. Ama Eleanor başını iki yana sallayarak, “Orada buluşuruz,” dedi.

Park rahatladı. Sonra kendini suçlu hissetti. Otobüs uzaklaşır uzaklaşmaz koşarak eve gitti. Kardeşinin henüz evde olmaması iyi bir şeydi. "Anne!"

"Buradayım!" diye seslendi annesi mutfaktan. Tırnaklarına inci pembesi bir oje sürmekle meşguldü.

"Anne," dedi Park. "Selam. Şey. Eleanor birazdan burada olacak. Benim, şey, benim arkadaşım olan Eleanor. Az sonra geliyor. Sorun olmaz değil mi?"

"Az sonra mı?" Annesi oje şişesini salladı. Klik, klik, klik.

"Evet, abartılı davranma, tamam mı? Sadece... sakin ol."

"Peki," dedi annesi. "Sakinim."

Park başını salladı ve bakışlarını mutfakla salonda gezdirip etrafta dikkat çekecek kadar tuhaf bir şey olup olmadığını kontrol etti. Odasına da baktı. Annesi yatağını toplamıştı.

Kapıyı Eleanor'un çalmasına fırsat tanımadan açtı.

"Selam," dedi Eleanor. Gergin görünüyordu. Eh, aslında kızgın görünüyordu ama Park onun gergin olduğu için böyle görüldüğünden emindi.

"Selam," dedi. O sabah aklındaki tek şey Eleanor'u gün içinde nasıl daha fazla görebileceğiydi ama o şimdi karşısında duruyorken... bu konuya daha fazla kafa yormadığına hayıflanıyordu. "İçeri gir," dedi. "Ve gülümse," diye ekledi son anda. "Tamam mı?"

"Ne?"

"Gülümse."

"Neden?"

"Boş ver."

Park'ın annesi mutfak kapısının eşiğinde bekliyordu.

"Anne, bu Eleanor," dedi Park.

Annesinin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Eleanor da gülümsemek istedi ama bunu beceremedi. Parlak ışıkta gözlerini kısmış ya da birilerine kötü bir haber verecekmış gibi görünüyordu.

Park annesinin göz bebeklerinin büyüdüğünü görür gibi oldu ama büyük ihtimalle yanılmıştı.

Eleanor Mindy'nin elini sıkmaya davrandı ama o "üzgünüm, ojem kurumadı" demek istercesine ellerini salladı. Görünüşe bakılırsa Eleanor bu hareketin anlamını bilmiyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Eleanor." Ell-a-no.

Gözleri hâlâ kısıp olan ve bu haliyle çok tuhaf görünen Eleanor, "Ben de öyle," dedi.

"Bize yürüme mesafesinde mi oturuyorsun?" diye sordu Mindy.

Eleanor başıyla onayladı.

"Ne güzel," dedi Mindy.

Eleanor yine başını yukarı aşağı salladı.

"Patlamış mısır ister misiniz? Ya da yiyecek başka bir şey?"

"Hayır," dedi Park annesinin sözünü keserek. "Yani..."

Eleanor bu defa başını iki yana salladı.

"Biz biraz televizyon seyredeceğiz olur mu?" dedi Park annesine.

"Elbette," dedi Mindy. "İhtiyacınız olduğunda beni nerede bulacağımı biliyorsun."

Mindy mutfağa geri döndü ve Park da kanepeye yöneldi. İki katlı ya da bodrumu tamamlanmış bir evde oturmayı isterdi. Ne zaman Cal'ın Batı Omaha'daki evine gitse Cal'ın annesi onları alt kata gönderir ve yalnız bırakırdı.

Park kanepeye oturdu. Eleanor da kanepenin diğer köşesine yerleşti. Yere bakıyor, tırnaklarını kemiriyordu.

Park MTV'yi açıp derin bir nefes aldı.

Bir süre sonra kanepenin ortalarına doğru kaydı. "Hey," dedi. Eleanor bakışlarını sehpayaya çevirdi. Sehpanın üzerinde bir salkım kırmızı üzüm duruyordu. Mindy üzüm yemeyi severdi. "Hey," dedi Park bir kez daha.

Eleanor'a biraz daha yaklaştı.

"Neden bana gülümsememi söyledin?" diye fısıldadı Eleanor.

"Bilmiyorum," dedi Park. "Çünkü gergindim."

"Neden gerginsin? Burası senin evin."

"Biliyorum ama daha önce hiç eve senin gibi birisini getirmemiştim."

Eleanor televizyona baktı. Wang Chung'un bir klibi oynuyordu. Birden ayağa fırladı. "Yarın görüşürüz."

“Hayır,” dedi Park. O da ayağa kalktı. “Ne oldu? Neden?”

“Bir şey yok. Yarın görüşürüz.”

“Hayır,” dedi Park. Onu dirseğinden yakaladı. “Daha yeni geldin. Ne oldu?”

Eleanor acı dolu gözlerle ona baktı. “Benim gibi birisi ha?”

“Beni yanlış anladın,” dedi Park. “Değer verdiğim birisi demek istedim.”

Eleanor derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Önemli değil. Buraya gelmemeliydim. Seni utandırıyorum. Ben eve dönüyorum.”

“Hayır,” dedi Park onu iyice kendine çekerek. “Biraz sakın ol tamam mı?”

“Ya annen beni ağlarken görürse?”

“Bu... pek de hoş olmaz ama ben gitmeni istemiyorum.” Park onun o an gittiği takdirde bir daha asla dönmemesinden korkuyordu. “Hadi gel, yanıma otur.”

Kanepenin mutfaka yakın olan tarafına yerleşti ve Eleanor’u da diğer tarafa oturttu.

“Yeni insanlarla tanışmaktan nefret ediyorum,” diye fısıldadı Eleanor.

“Neden?”

“Çünkü benden asla hoşlanmıyorlar.”

“Ben hoşlanmıştım.”

“Hayır hoşlanmadın. Bunun için bana alışman gerekti.”

“Artık senden hoşlanıyorum.” Park, Eleanor’a sarıldı.

“Yapma. Ya annen içeri girerse?”

“Umurunda olmaz.”

“Benim umurumda,” dedi Eleanor onu kendinden uzaklaştıarak. “Bu kadarı çok fazla. Beni tedirgin ediyorsun.”

“Pekâlâ,” dedi Park onu rahat bırakarak. “Sadece gitme yeter.”

Eleanor başını sallayıp bakışlarını televizyona çevirdi.

Yirmi dakika kadar sonra tekrar ayağa kalktı.

“Biraz daha kal,” dedi Park. “Babamla tanışmak istemiyor musun?”

“Babanla tanışmayı kesinlikle istemiyorum.”

“Yarın yine gelecek misin?”

“Bilmiyorum.”

“Keşke seni evine bırakabilseydim.”

“Bana kapıya dek eşlik edebilirsin.” Park öyle yaptı.

“Annene benim adıma hoşça kal der misin? Kaba birisi olduğumu düşünmesini istemem.”

“Tamam.”

Eleanor verandaya çıktı.

“Hey,” dedi Park. Sesi sert ve hüsran doluydu. “Sana gülümsemeni söyledim çünkü gülümsediğinde çok hoş görünüyorsun.”

Eleanor verandanın basamaklarını indikten sonra dönüp ona baktı. “Gülümsemediğim zamanlarda da hoş görüdüğümü düşünmen daha iyi olurdu.”

“Beni yanlış anladın,” dedi Park ama Eleanor çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Park içeri girdiğinde annesi onu gülümseyerek karşıladı.

“Eleanor hoş bir kız,” dedi.

Park ona başını sallayıp odasına girdi. *Hayır*, diye düşündü kendini yatağa bırakırken. *Hiç de öyle değil.*

eleanor

Park büyük ihtimalle bir sonraki gün ondan ayrılacaktı. Kendi bilirdi. En azından Eleanor onun babasıyla tanışmak zorunda kalmayacaktı. Tanrım, babası nasıl birisiydi acaba? Fiziksel açıdan tıpkı Tom Selleck’e benziyordu; Eleanor televizyon dolabının üzerinde ailenin çerçevesi bir fotoğrafını görmüştü. O fotoğrafta Park ilkokulda mıydı? Çok sevimli görünüyordu. Ailenin bütün fertleri sevimliydi. Park’ın beyaz tenli erkek kardeşi bile.

Park’ın annesi bir oyuncak bebekten farksızdı. *Oz Büyücüsü*’nde –filmde değil, kitapta– Dorothy halkın tamamının ufak tefek ve kusursuz olduğu İnce Porselenler Ülkesi’ne gidiyordu. Eleanor küçükken annesinden bu öyküyü dinlediğinde İnce Porselenler

Ülkesi halkının Çinli olduğunu düşünmüştü.¹² Oysa bu insanlar seramikti ya da içlerinden birini gizlice Kansas'a kaçırmak istediğinizde seramiğe *dönüşüyordu*.

Eleanor Park'ın babası Tom Selleck'in İnce Porselenler Ülkesi halkından birini kalın montunun içine saklayıp Kore'den kaçırdığını hayal etti.

Park'ın annesi Eleanor'un kendisini bir dev gibi hissetmesine neden olmuştu. Aslında Eleanor ondan en fazla on santim uzun olabilirdi. Ama ona göre *çok daha* iriydi. Dünya'daki yaşam biçimlerini araştırmaya gelen bir uzaylı ikisinin aynı türden olduğuna bile ihtimal vermezdi.

Eleanor bu tip kadınların yanındayken –Park'ın annesi, Tina ve o çevredeki kızların büyük bir bölümü gibi– onların iç organlarını nereye sakladıklarını merak ederdi. Yani bir mideye, bağırsaklara ve böbreklere sahip oldukları halde o daracık kotların içine nasıl sığabiliyorlardı? Eleanor şişman olduğunun farkındaydı ama kendini *o kadar da* şişman hissetmiyordu. Bütün bu yağların altında kemik ve kasların bulunduğunu ve onların da iri olduğunu biliyordu. Park'ın annesi Eleanor'un göğüs kafesini bol bir süveter gibi üzerine geçirebilirdi.

Park büyük ihtimalle bir sonraki gün Eleanor'dan ayrılacaktı ve sebep sadece onun iri yarı olması değildi. Park ondan ayrılacaktı çünkü o her şeyiyle tam bir felaketti. O ürkek bir tavuk gibi davranmadan sıradan insanlarla bile bir arada olamıyordu.

Bu kadarı onun için çok fazlaydı. Park'ın güzel ve kusursuz annesiyle tanışmak. Onun muntazam ve kusursuz evini görmek. Eleanor yaşadıkları bu berbat mahallede duvardan duvara halısı olan ve dört bir yanına küçük sepetler içerisinde çiçek demetleri serpiştirilmiş bu tür evler olduğunu bilmiyordu. Park'ınki gibi *aileler* olduğunu bilmiyordu. Böyle berbat bir mahallede yaşamının tek avantajı oradaki herkesin berbat şartlar altında yaşadığını bilmektir. Diğer çocuklar iri yarı ve tuhaf bir kız olduğu için Eleanor'la dalga

12 *Dainty China Country*. *China* hem Çin hem porselen anlamına gelmektedir. (ç.n.)

geçebilirlerdi ama dağılmış bir aileye ve döküntü bir eve sahip olduğu için ondan asla nefret etmezlerdi. Bu tür yerlerde kural buydu.

Park'ın ailesi bu kurala uymuyordu. Onlar tam bir ideal banliyö ailesiydi. *Üstelik* Park büyükanne ve babasının yandaki evde yaşadığını söylemişti ve o evde çiçek saksıları bile vardı. Aslında Park'ın ailesi daha çok müthiş zengin bir aileye benziyordu.

Eleanor'un ailesiyse Richie ortaya çıkıp da hayatı cehenneme çevirmeden çok önce dağılmıştı. Eleanor hiçbir zaman Park'ın salonunda oturmaya layık olamayacaktı. Yatağına uzanıp da farklı bir yerde olduğunu hayal ettiği zamanlar dışında kendini herhangi bir yere aitmiş gibi hissedemiyordu.

eleanor

Eleanor bir sonraki sabah otobüse binip koltuğunun önünde durduğunda Park her zamanki gibi ayağa kalkıp ona yer vermedi. Sadece pencereye doğru yanaştı. Belli ki Eleanor'a bakmak istemiyordu; onun eline birkaç çizgi roman tutuşturup kafasını çevirdi.

Steve içeride büyük gürültü koparıyordu. Belki de hep böyle yüksek sesle konuşuyordu. Park elini tuttuğunda Eleanor kendi düşüncelerini bile duymakta zorlanıyordu.

Otobüsün arka sırasında oturanlar hep bir ağızdan Nebraska'nın savaş şarkısını söylüyorlardı. O hafta sonu Oklahoma, Oregon ya da ona benzer bir takıma karşı önemli bir maç oynanacaktı. Bay Stessman o hafta kırmızı giyenlere fazladan not vereceğini söylemişti. Onun bu tür bir fanatiklik yapmayacağını düşünürdünüz ama belli ki etrafta bu dertten muzdarip olmayan kimse yoktu.

Park dışında.

Park o gün göğüs kısmında küçük bir erkek çocuğunun resmi olan bir U2 tişörtü giymişti. Eleanor bütün gece uyumadan onun kendisinden ayrılma ihtimalini düşünmüştü ve şimdi bu ızdıraptan kurtulmak istiyordu.

Park'ın kolunu çekiştirdi.

"Ne var?" diye sordu Park usulca.

"Benden ayrılıyor musun?" diye sordu Eleanor. Sesi onunla şakalaşıyormuş gibi çıkmamıştı. Çünkü bir şaka değildi.

Park başını iki yana sallasa da pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu Eleanor.

Park dua etmeyi düşünüyormuş gibi parmaklarını kucağında kenetlemişti. "Sayılır."

"Özür dilerim," dedi Eleanor.

"Sana neden kızdığımı bile bilmiyorsun."

"Yine de özür dilerim."

Park bu sözlerle birlikte nihayet başını ona çevirdi ve hafifçe gülümsedi.

"Sana neden kızdığımı bilmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bana büyük ihtimalle değiştiremeyeceğim bir şeyden dolayı kızgınsın."

"Ne gibi?"

"Tuhaf birisi olmam gibi," dedi Eleanor. "Ya da... evinin salonunda nefes almakta zorlanmam gibi."

"Bunun biraz da benim suçum olduğunu hissediyorum."

"Özür dilerim."

"Eleanor, kes ve *dinle*. Sana kızgınım çünkü daha içeri adım atar atmaz, hatta belki daha bile önce evimden ayrılmaya karar verdin."

"Orada olmamam gerektiğini hissettim," dedi Eleanor. Bu sözleri arka koltuktaki pisliklerin duyamayacağı kadar kısık sesle söylemişti. (Cidden. Bu çocukların şarkı söylemeleri bağıırıp çağırmalarından daha beterdi.) "Beni orada istemediğini hissettim," diye ekledi bu defa biraz daha yüksek sesle.

Park'ın alt dudağını ısırarak ona bakış şekli Eleanor'a düşüncesinde bir parça da olsa haklı olduğunu söylüyordu.

Oysa o aklından geçenlerin tamamen yanlış olmasını isterdi.

Park'ın kendisine onu evinde görmek istediğini, tekrar ziyaretine gelip şansını bir kez daha denemesini söylediğini duymayı arzu ederdi.

Park gerçekten bir şeyler söylediye de Eleanor onu duymadı çünkü şimdi arkadaki çocuklar tezahürata başlamıştı. Steve koridorun sonunda dikiliyor, bir gorilinkini andıran kollarını orkestra şefi gibi sallıyordu.

"Hadi. Koca. Kızıl."

"Hadi. Koca. Kızıl."

"Hadi. Koca. Kızıl."

Eleanor dönüp baktı. Arkadakiler hep bir ağızdan aynı sözleri söylüyordu.

"Hadi. Koca. Kızıl."

"Hadi. Koca. Kızıl."

Eleanor parmak uçlarının buz kestiğini hissetti. Bir kez daha arkasına döndüğünde bu sözleri tekrarlayan herkesin kendisine baktığını fark etti.

"Hadi. Koca. Kızıl."

Aslında kendisine tezahürat edildiğini fark etti.

"Hadi. Koca. Kızıl."

Bakışlarını Park'a çevirdi. Bunu o da fark etmişti. Dümdüz karşıya bakıyordu. Ellerini yanlarda yumruk yapmıştı. Eleanor'un daha önce hiç tanımadığı birisiymiş gibi görünüyordu.

"Sorun değil," dedi Eleanor.

Park gözlerini kapayıp başını iki yana salladı.

Okulun önüne park ederlerken Eleanor aşağı inmek için sabırsızlanıyordu. Kendini otobüs tamamen durana dek koltukta oturmaya ve sonrasında sakince yürümeye zorladı. Az önceki tezahüratın yerini kahkahalar almıştı. Park hemen onun peşinden geliyordu ama aşağı indiklerinde durdu. Çantasını yere atıp yağmurluğunu çıkardı.

Eleanor da durdu. "Hey," dedi. "Bekle, hayır. Ne yapıyorsun?"

"Bu işe bir son veriyorum."

"Hayır. Hadi gel. Buna değmez."

Park ona bakarak, "Sen," dedi sert bir sesle, "*sen* buna değersin."

"Bunu benim için yapmıyorsun," dedi Eleanor. Park'ı kolundan tutup çekmek istiyor ama onu durduracak kadar sahiplenemiyordu. "Ben böyle bir şey istemiyorum."

"Onların seni utandırıp durmasından bıktım artık."

Park, Steve otobüsten indiği sırada ellerini bir kez daha yumruk yaptı.

"Beni mi yoksa seni mi utandırıyorlar?" diye sordu Eleanor.

Bu sözlerle neye uğradığını şaşırان Park bakışlarını tekrar Eleanor'a çevirdi. Ve Eleanor bir kez daha haklı olduğunu anladı. Kahretsin. Neden Park onun böyle berbat konularda hep haklı çıkmasına izin veriyordu ki sanki?

"Bunu benim için yapıyorsan dinle," dedi Eleanor mümkün olduğunca sert bir sesle, "*ben bunu istemiyorum.*"

Park, Eleanor'un gözlerinin içine baktı. Eleanor onun gözlerinin neredeyse sarı denilebilecek kadar yeşil olduğunu düşündü. Ağır ağır nefes alıyordu ve altın tonlu teninin altında yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Bu benim için mi?" diye sordu Eleanor.

Park başıyla onayladı. Bakışları Eleanor'un ruhuna işledi. Bir şeyler için yalvarır gibiydi.

"Sorun değil," dedi Eleanor. "*Lütfen.* Artık sınıfa gidelim."

Park bir süre gözlerini kapadıktan sonra başını salladı. Eleanor onun yağmurluğunu almak için yere eğildiğinde Steve'in, "Aferin Kızıl. Neyin var neyin yok göster bize," dediğini duydu.

Park bu sözlerle birlikte kendini kaybetti.

Eleanor dönüp baktığında onun Steve'i çoktan otobüse doğru ittiğini gördü. İkisi Davut ve Golyat'a benziyorlardı; tabii Davut, Golyat'a kışına tekme indirilmesine izin verecek kadar yaklaşabilmişse.

Okuldaki çocuklar dört bir yandan koşarak oraya gelmiş ve daha şimdiden, "Dövüşün!" diye bağırılmaya başlamışlardı. Eleanor da koştu.

Park'ın, "Senin küfürlerinden bıktım artık," dediğini duydu.

Steve'in de ona, "Bu konuda ciddi misin?" şeklinde karşılık verdiğini.

Steve, Park'ı hızla itti ama Park düşmedi. Birkaç adım geriledikten sonra omzunu öne doğru eğip havada döndü ve Steve'in ağzına bir tekme indirdi. Kalabalık nefesini tuttu.

Tina bağırdı.

Steve, Park'ın ayakları yere değer değmez hamle yaptı ve dev yumruklarını onun kafasına salladı.

Eleanor, Park'ın hayattaki son anlarını seyrediyor olabileceğini düşündü.

İkisinin arasına girmek istedi ama Tina ondan önce davranmıştı. Otobüs şoförlerinden biri ve okulun müdür yardımcısı da olaya müdahale etmişti. Hepsi birden iki çocuğu ayırmaya çalışıyordu.

Park nefes nefese kalmıştı ve başını kaldırmakta zorlanıyordu.

Steve ise ağzını tutuyordu. Çenesinden oluk oluk kan akıyordu.

"Tanrım, senin neyin var Park? Sanırım dişimi kırdın."

Park başını kaldırdı. Yüzü tamamen kanla kaplıydı. Öne doğru tökezledi ve müdür yardımcısı onu düşmeden tuttu. "*Kız arkadaşımı... rahat bırak.*"

"Onun senin kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum," diye bağırdı Steve. Ağzından bir avuç dolusu daha kan aktı.

"Tanrım, Steve. Ne fark eder."

"Çok şey fark eder," dedi Steve kanı tükürerek. "Sen benim dostumsun. Onun senin kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

Park ellerini dizine koyup başını iki yana salladığında yüzündeki kan kaldırırma sıçradı. "Eh, artık biliyorsun."

"Tamam," dedi Steve. "Tanrım."

Şimdi olay yerinde çocukları okula yönlendirebilecek sayıda yetişkin vardı. Eleanor, Park'ın yağmurluğunu ve sırt çantasını kendi dolabına taşıdı. Onlarla ne yapacağını bilmiyordu.

Kendisi de ne yapacağını bilmiyordu. Ne hissedeceğini bilmiyordu.

Park onu kız arkadaşı ilan ettiği için mutlu mu olmalıydı? Gerçi bu konuda kendisine söz hakkı tanımamış ve bu duyuruyu çok da keyifli bir haldeyken yapmamıştı. Bunu söylerken başı öne eğikti ve yüzünden kan akıyordu.

Eleanor onun için endişelenmeli miydi? Konuşabildiği halde beyni hasar görmüş olabilir miydi? Yine de kendini kaybedebilir ya da komaya girebilir miydi? Eleanor'un ailesinde birileri kavgaya tutuştuğunda annesi mutlaka, "Kafaya vurmak yok, kafaya vurmak yok!" derdi.

Peki Park'ın yüzü için bu kadar endişe duyması yanlış mıydı?

Steve, ağzındaki bir ya da iki dişin eksilmesinden etkilenmeyecek türde bir yüze sahipti. Gülümserken dişlerinde oluşan birkaç boşluk onun iri yarı, ürkütücü bir kiralık katili andıran görüntüsünü daha da belirginleştirmekten başka işe yaramazdı.

Ama Park'ın yüzü âdeta sanat eseriymiş. Ve bu tuhaf ya da çirkin bir eser değildi. Onun yüzü tarihin asla unutmaması için resmedilmiş gibiydi.

Eleanor her şeye rağmen ona olan öfkesini sürdürmeli miydi? Hâlâ kızgın mı görünmeliydi? Edebiyat dersinde onu gördüğünde, "Bu benim mi yoksa senin için miydi?" diye bağırması mıydı?

Park'ın yağmurluğunu kendi dolabına astı ve ona doğru eğilip derin bir nefes aldı. Yağmurluk, biraz banyo sabunu, biraz çiçek ve biraz da erkek kokusu olarak tanımlayabileceği bir koku taşıyordu.

Park ne edebiyat dersine ne de tarih dersine girdi ve otobüse de binmedi. Steve de öyle. Tina, Eleanor'un oturduğu koltuğun yanından geçerken başını yukarı kaldırdı ve Eleanor da bakışlarını ondan kaçırdı. Otobüsteki diğer herkes sabahki kavgadan bahsediyordu. "Tam *Kung Fu* gibiydi, David Carradine'a benziyordu." Ve "David Carradine da kimmiş, Chuck Norris gibiydi."

Eleanor Park'ın evinin olduğu durakta otobüsten indi.

park

Park iki gün okuldan uzaklaştırma cezası almıştı.

Steve iki hafta boyunca okula devam edemeyecekti çünkü bu onun o sene içinde karıştığı üçüncü kavgaydı. Park önce bu konuda kendini biraz kötü hissetti –çünkü kavgayı başlatan kendisiydi–

ama sonra Steve'in her gün yaptığı ve asla ceza almadığı bütün o saçmalıkları düşündü.

Park'ın annesi olayı duyduğunda öylesine öfkelenmişti ki oğlunu okuldan almaya bile gelmemişti. Bunun yerine Park'ın işte olan babasını aramıştı. Park'ın babasını gören müdür önce onun Steve'in babası olduğunu düşünmüştü.

"Aslında ben şunun babasıyım," demişti o da Park'ı işaret ederek.

Okul hemşiresi hastaneye gitmesine gerek olmadığını söylemişti ama Park berbat görünüyordu. Gözü morarmış ve büyük ihtimalle burnu da kırılmıştı.

Steve ise hastaneye gitmek zorundaydı. Bir dişini kaybetmişti ve hemşire onun parmaklarından birinin kırıldığından emindi.

Babası ofiste müdürle konuştuğu sırada Park yüzüne buz bastırarak bekledi. Sekreter ona öğretmenler odasından bir kutu gazoz getirdi.

Babası arabaya binene dek hiçbir söylemedi.

"Tekvando bir savunma sporudur," dedi sonra sert bir sesle.

Park babasına cevap vermedi. Yüzü zonkluyordu; hemşirenin ona ağırı kesici verme yetkisi yoktu.

"Onun yüzüne tekme mi indirdin gerçekten?" diye sordu babası.

Park başıyla onayladı.

"Bunun için uçan tekme atman gerekir."

"Ona döner tekme attım," diye inledi Park.

"Hadi canım."

Park babasına ters bir bakış fırlatmak istedi ama ona herhangi bir şekilde bakmak bile yüzüne taş yağdırmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Kış ortasında bile bu küçük tenis ayakkabılarını giydiğin için şanslı sayılır," dedi babası. "Ona döner tekme mi attın gerçekten?"

Park başıyla onayladı.

"Hah. Eh, annen bu halini gördüğünde çılgına dönecek. Beni aradığı sırada büyükannenin evinde ağlıyordu."

Babası haklı çıktı. Park eve girdiğinde annesi çılgın gibiydi.

Omuzlarından tuttuğu oğlunun yüzüne bakıp başını iki yana salladı. "Kavga ettin ha!" dedi işaret parmağını onun göğsüne bas-

tırarak. “Kenar mahallelerde yaşayan o aptal maymunlar gibi kavga ettin ha...”

Park daha önce annesinin Josh’a öfkelendiğine şahit olmuştu. Onun Josh’un kafasına bir sepet dolusu yapma çiçek fırlattığını görmüştü. Ama bu öfkenin hedefi ilk kez kendisi oluyordu.

“Yazık,” dedi Mindy. “Yazık! Kavga ettin ha! Yüzün tanınmayacak halde.”

Park’ın babası elini onun omzuna koymak istedi ama Mindy buna izin vermedi.

Park’ın büyükannesi onu mutfak masasına oturtup yüzünü inceleyerek, “Oğlana bir parça biftek getir, Harold,” dedi.

“Bifteği böyle bir olay için heba edemem,” dedi yaşlı adam.

Park’ın babası dolaba gidip bir ağı kesici ve bir bardak su getirdi.

“Nefes alabiliyor musun?” diye sordu büyükannesi.

“Sadece ağzımdan.”

“Baban o kadar çok burnunu kırdı ki artık sadece tek burnu deliğinden nefes alabiliyor. Bir yük treni gibi horlamasının sebebi bu.”

“Artık tekvando yok,” dedi Mindy. “Artık kavga yok.”

“Mindy...” dedi Park’ın babası. “Alt tarafı kavga etmiş. Çocukların alay ettiği bir kızı savunmuş.”

“O sıradan bir kız değil,” diye homurdandı Park. Ağzından çıkan ses başındaki her kemiğin acıyla titreşmesine neden oldu. “O benim kız arkadaşım.”

En azından öyle olduğunu umuyordu.

“Şu kızıl saçlı kız mı?” diye sordu büyükannesi.

“Eleanor,” dedi Park. “O kızın adı Eleanor.”

“Artık kız arkadaş da yok,” dedi annesi kollarını göğsünde kavuşturarak. “Cezalısn.”

eleanor

Eleanor kapıyı çaldı ve karşısında Magnum’u¹³ buldu.

13 Tom Selleck’in canlandırdığı dizi kahramanı. (ç.n.)

“Merhaba,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Okula Park’la beraber gidiyoruz. Onun kitaplarını ve birkaç eşyasını getirdim.”

Park’ın babası ona şöyle bir baktı ama neyse ki onu süzüyormuş gibi bir hali yoktu. Daha çok kim olduğunu anlamaya çalışır gibi görünüyordu (ki bu da aynı oranda rahatsız ediciydi).

“Sen Helen mısın?” diye sordu.

“Eleanor,” dedi Eleanor.

“Tamam, Eleanor... Bir saniye.”

Park’ın babası, Eleanor’un orada bulunmasının sebebinin Park’ın eşyalarını bırakmak olduğunu söylemesine fırsat tanımadan ortadan kayboldu. Kapıyı açık bırakmıştı ve Eleanor onun birisiyle konuştuğunu duyabiliyordu. Büyük ihtimalle mutfaktaydı ve konuştuğu kişi de büyük ihtimalle Park’ın annesiydi. “Hadi ama Mindy...”, “Sadece birkaç dakika...” Kapıya dönmeden hemen önce de, “Koca Kızıl lakabını taşıyan birisinin çok daha iri yarı olacağını düşünürdüm.”

“Sadece bunları bırakmaya gelmiştim,” dedi Eleanor, Park’ın babası kapıdaki sinekliği açtığı anda.

“Teşekkürler,” dedi adam. “İçeri girsene.”

Eleanor Park’ın çantasını uzattı.

“İçeri girip çantayı ona kendin vermelisin,” dedi Park’ın babası. “Seni görmek istediğinden eminim.”

O kadar da emin olma, diye geçirdi içinden Eleanor.

Yine de onun peşi sıra salona girdikten sonra küçük koridoru geçerek Park’ın odasına gitti. Park’ın babası odanın kapısını usulca tıklattıktan sonra başını içeri uzattı.

“Selam, Muhammed Ali. Ziyaretçin var. Önce burnunu pudralamak ister misin?”

Eleanor’un geçmesi için kapıyı açtıktan sonra oradan ayrıldı.

Park’ın odası küçüktü ama içi eşya doluydu. Üst üste yığılmış kitaplar, kasetler ve çizgi romanlar. Uçak ve araba maketleri. Kutu oyunları. Yatağının üzerinde bebek beşiklerine asılan şu oyuncaklara benzeyen, güneş sisteminin döner bir maketi asılı duruyordu.

Park yatağındaydı ve Eleanor içeri girdiğinde dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı.

Eleanor onun yüzünü gördüğünde nefesini tuttu. Yüzü ilk halden çok daha kötü görünüyordu. Gözlerinden biri şişip kapanmış, burnu da genişleyip morarmıştı. Eleanor onun bu hali karşısında ağlamak istedi. Ve onu öpmek. (Çünkü belli ki her şey onu öpmek istemesine neden oluyordu. Park ona ağzında bit ve parazitlerin yaşadığını, cüzamlı olduğunu söylese bile Eleanor'un yaptığı tek şey dudak parlatıcısını tazelemek olurdu. *Tanrım.*)

"İyi misin?" diye sordu Eleanor. Park başıyla onayladı ve sırtını yatak başlığına yaslayarak oturdu. Eleanor onun çantasını ve yağmurluğunu yere bıraktıktan sonra yanına gitti. Park oturması için kenara çekildi.

"Ay," dedi Eleanor sırtüstü geriye düşünce Park'ın yana devrilmesine neden olarak. Park inleyerek onun koluna tutundu.

"Affedersin," dedi Eleanor. "Ah Tanrım, affedersin. İyi misin? Bir *su yatağına* oturmayı beklemiyordum." Bu sözü söylemek bile kıkırdamasına neden olmuştu. Park da hafifçe güldü. Dudaklarından daha çok homurtuya benzer bir ses çıkmıştı.

"Yatağı annem aldı," dedi. "Su yatağının sırt için iyi olduğuna inanıyor."

Park sadece yaralı gözünü değil, diğerini de kısarak bakıyor ve konuşurken dudaklarını aralamıyordu.

"Konuşmak canını mı yakıyor?" diye sordu Eleanor.

Park başıyla onayladı. Eleanor artık dengesini bulmuştu ama Park hâlâ onun kolunu tutuyordu. Hatta şimdi onu eskisinden daha sıkı tutuyordu.

Eleanor diğer eliyle onun saçlarına dokundu. Yüzüne dökülen tutamları geriye itti. Saçları, parmak uçları her bir telini tek tek hissedebiliyormuş gibi eline aynı anda hem sert hem de yumuşak gelmişti.

"Özür dilerim," dedi Park.

Eleanor ona ne için özür dilediğini sormadı.

Park'ın sol gözünün kenarında yaşlar birikmişti ve yaşların bir kısmı da sağ yanağından dökülüyordu. Eleanor onun gözyaşlarını silmeye davrandı ama ona dokunmak istemiyordu.

"Önemli değil..." dedi elini indirip kucağına yerleştirerek.

Park'ın hâlâ kendisinden ayrılmak isteyip istemediğini merak ediyordu. Böyle bir isteği varsa da bunu onun aleyhine kullanacak değildi.

“Her şeyi berbat ettim değil mi?” diye sordu Park.

Eleanor, söylediklerini dinlemek bile onun canını acıtabilirmiş gibi, “Neyi?” dedi fısıldayarak.

“Bizimle ilgili her şeyi.”

Eleanor, Park büyük ihtimalle kendisini görmese de başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil,” dedi.

Park onun kolunu baştan aşağı okşayıp elini sıktı. Eleanor bunu yaptığı sırada kolunun üst kısmındaki kaslarla birlikte tişörtünün altında kalan kasların da gerildiğini gördü.

“Bence berbat ettiğin tek şey yüzün,” dedi.

Park inledi.

“Ki bu da önemli değil çünkü sen her koşulda beni hak etmeyecek kadar hoş birisin.”

Park onun elini çekiştirerek, “Benim hoş birisi olduğumu mu düşünüyorsun?” dedi boğuk bir sesle.

Eleanor, Park onun yüzünü görmediği için mutluydu. “Bence sen...”

Güzelsin. Nefes kesiyorsun. Yunan mitolojisindeki şu Tanrılara Tanrı olduklarını unutturan insanlara benziyorsun.

Her nasılsa yüzündeki çürük ve şişlikler Park'ı daha da güzelleştirmişti. Şimdi yüzü kozasından dışarı çıkmaya hazırmış gibi görünüyordu.

“İnsanlar benimle alay etmeyi sürdürecekler,” dedi Eleanor lafı uzatmadan. “Bu kavga hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Birileri benim tuhaf ya da çirkin olduğumu düşündüğü her defasında insanları tekmeleyemezsin... Bunu yapmayacağına söz ver. Böyle şeyleri umursamamaya çalışacağına söz ver.”

Park bir kez daha onun elini çekiştirdikten sonra temkinli bir tavırla başını iki yana salladı.

“Çünkü bunlar benim için önemli değil, Park. Sen benden hoşlandığın sürece Tanrı şahidim olsun ki başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Park sırtını tekrar yatak başlığına yaslayıp Eleanor'un elini kalbine götürdü.

"Eleanor sana daha kaç kere senden hoşlanmadığımı söylemem gerekecek..." dedi dişlerinin arasından.

Park cezalıydı ve cuma gününe dek okula gidemeyecekti.

Ancak bir sonraki gün otobüste Eleanor'u kimse rahatsız etmedi. Gün boyu onu hiçbir şey rahatsız etmedi.

Beden dersinden sonra kimya kitabının üzerine yine kötü sözler yazılmıştı; mor mürekkepli kalemle yazılmış iri harfler "bakirelikten kurtul artık" diyordu. Eleanor bu defa yazının üstünü karalamak yerine kitabın kabını yırtıp atmaya tercih etti. Parasız ve acınacak durumda olabilirdi ama bu bir kahverengi kese kâğıdı daha çalamayacağı anlamına gelmiyordu.

Okuldan eve döndüğünde annesi onun peşi sıra odaya girdi. Ranzanın üst katında katlı halde ikinci el dükkânından alınmış iki çift kot pantolon duruyordu.

"Çamaşır yıkarken biraz para buldum," dedi annesi. Belli ki Richie pantolonunda para unutmuştu. Eve sarhoş dönmüşse bunu fark etmemiş, parayı barda harcadığını düşünmüş olmalıydı.

Annesi evde para bulduğu her defasında Richie'nin asla fark etmeyeceği şeyler almaya çalışıyordu. Eleanor'a kıyafet. Ben'e yeni iç çamaşırı. Ton balığı ve un. Çekmece ve dolaplara saklanabilecek şeyler.

Eleanor'un annesi Richie'yle beraber olmaya başladığından beri iki taraflı çalışan bir çeşit ajan olup çıkmıştı. Richie'ye belli etmeden çocuklarını hayatta tutmaya çalışıyordu.

Eleanor herkes eve dönmeden önce pantolonları denedi. Üzerine biraz büyük gelmişlerdi ama sahip olduğu diğer bütün kıyafetlerden daha hoş görünüyorlardı. Diğer bütün pantolonlarının –bozuk fermuar ya da apış arasında yırtık gibi– kusuru vardı ve gömleğini sürekli çekiştirerek bu kusuru gizlemesi gerekiyordu. Üzerine bol gelmekten başka kusuru olmayan bu kot pantolon giymek keyifli olacaktı.

Maisie'nin hediyesi ise bir torba dolusu yarı giyinik Barbie'ydi. Maisie eve döndüğünde sahip olduğu bütün bebekleri ranzanın alt katına serip içlerinden birkaçını tamamen giydirmeye çalıştı.

Eleanor onunla birlikte yatağa oturdu ve bebeklerin yıpranan saçlarını tarayıp örmesine yardımcı oldu.

"Keşke torbadan bir de Ken çıksaydı," dedi Maisie.

Eleanor cuma sabahı otobüs durağına gittiğinde Park'ı kendisini beklerken buldu.

park

Park'ın gözündeki morluk önce maviye, sonra yeşile, en son da sarıya dönmüştü.

“Ne zamana dek cezalıyım?” diye sordu annesine.

“Kavga etmekten pişmanlık duyana dek.”

“*Pişmanım.*”

Aslında pişman değildi. Bu kavga otobüsteki bazı şeyleri değiştirmişti. Artık kendini eskisi kadar endişeli hissetmiyordu; şimdi daha rahattı. Belki bunun sebebi Steve'e karşı çıkmış olmasıydı. Ya da belki artık saklayacak bir şeyi kalmamasıydı...

Üstelik otobüsteki herkes gerçek hayatta böyle bir tekme savrulduğuna ilk kez şahit oluyordu.

“*İnanılmazdı.*” dedi Eleanor, Park döndükten birkaç gün sonra okula giderlerken. “Bunu yapmayı nerede öğrendin?”

“Babam beni anaokulundan beri tekvando dersine gönderiyor... Aslında gösteriş için savrulmuş, aptalca bir tekmeydi. Steve’in biraz kafası çalışsaydı bacağımı tutar ya da beni iterdi.”

“Steve’in kafası çalışsaydı...” dedi Eleanor.

“Bunun beceriksizce bir tekme olduğunu düşündüğünü sanmıştım,” dedi Park.

“Öyle düşündüm.”

“Hem beceriksizce hem de inanılmaz, öyle mi?”

“Bu iki kelime senin göbek adın...”

“Bir kez daha denemek istiyorum.”

“Neyi? *Karate Kid* hareketini mi? Bence bu defaki o kadar da harika olmaz. Her şeyi tadında bırakmalısın...”

“Hayır, senin beni tekrar ziyarete gelmeni istiyorum. Bunu sen de istiyor musun?”

“Benim isteyip istemememin bir önemi yok,” dedi Eleanor. “Sen cezalısın.”

“Evet...”

eleanor

Okuldaki herkes Park Sheridan’ın, Steve Dixon’ın ağzına tekme atmasının sebebinin Eleanor olduğunu biliyordu.

Şimdi Eleanor koridorlarda yürüdüğünde eskisinden farklı fısıltılar duyuyordu.

Coğrafya dersinde bir öğrenci Steve ve Park’ın *onun için* kavga ettiğinin doğru olup olmadığını sordu. “Hayır!” dedi Eleanor. “Tanrı aşkına.”

Sonrasında bu soruyu, “Evet!” diye yanıtlamadığı için hayıflandı çünkü Tina bunu duysaydı öfkeden kudururdu.

Kavganın olduğu gün DeNice ve Beebi, Eleanor’dan tüm ilginç detayları öğrenmek istedi. DeNice olayı kutlamak için Eleanor’a bir dondurma bile ısmarladı.

“Steve Dixon’ın o zavallı kışına tekme atmayı başaran birisi madalyayı hak etmiş demektir.”

“Ben Steve’in kışının yakınından bile geçmedim,” dedi Eleanor.

“Ama bu tekmeyle sen sebep oldun,” dedi DeNice. “Erkek arkadaşının attığı tekmenin ona gözyaşı yerine kan döktürecek kadar sert olduğunu duydum.”

“Bu doğru değil,” dedi Eleanor.

“Senin kötü şöhret yapma konusunda bir derse ihtiyacın var kızım,” dedi DeNice. “Erkek arkadaşım Jonesy, Steve’in kışına bir tekme atmış olsa ben bu okulda *Rocky*’nin müziğini mırıldanarak dolaşırdım. Na-na naaa, na-na naaa...”

Bu sözler Beebi’nin kıkırdamasına neden oldu. Beebi, DeNice ne söylese kıkırdardı. İkisi ilkokuldan beri arkadaştı ve Eleanor onları daha yakından tanıdıkça aralarına kabul edilmenin bir onur olduğunu hissediyordu.

Olağandışı bir ikili olmalarına rağmen.

DeNice o gün pembe bir tişörtün üzerine her zamanki tulumlarından birini giymişti. Saçlarına pembeli sarılı kurdeleler takmış, bacağına pembe bir bandana bağlamıştı. Dondurma kuyruğunda beklerken yanlarından geçen bir oğlan ona Heidi’nin zenci versiyonu olduğunu söylemişti.

DeNice bu sözler karşısında kılını bile kıkırdatmamıştı. “Bu pislik yüzünden canımı sıkacak değilim,” demişti Eleanor’a. “Ben erkeğimi buldum.”

Jonesy ve DeNice nişanlıydı. Jonesy okuldan mezun olmuştu ve ShopKo’da müdür yardımcısı olarak çalışıyordu. DeNice reşit olur olmaz evleneceklerdi.

“Hem de gayet düzgün bir erkek buldun,” dedi Beebi kıkırdayarak.

O kıkırdadığında Eleanor da kıkırdadı. Beebi’nin kıkırtısı buluşuydu. Ayrıca gözlerinde hep, ciddiyetini korumakta zorlanan insanlara özgü o şaşkın ve heyecanlı ifade olurdu.

“Eleanor’un seninle aynı fikirde olduğunu sanmıyorum,” dedi DeNice şaka yollu. “Çünkü o sadece soğukkanlı katillere ilgi duyuyor.”

park

“Ne zamana dek cezalıyım?” diye sordu Park babasına.

“Buna ben değil, annen karar verecek.”

Babası kanepeye yerleşmiş *Soldier of Fortune* dergisini okuyordu.

“Annem sonsuza dek cezalı olacağımı söylüyor.”

“O halde sanırım sonsuza dek cezalı olacaksın.”

Noel tatili yaklaşıyordu. Aldığı cezanın tatilde de devam etmesi, onun Eleanor’u tam üç hafta boyunca bir kez olsun göremeyeceği anlamına gelirdi.

“Baba...”

“Bir fikrim var,” dedi babası elindeki dergiyi bırakarak. “Vitesli araba kullanmayı öğrenirsen cezan kalkabilir. Hem böylece kız arkadaşını arabayla gezdirebilirsin...”

“Hangi kız arkadaşmış o?” dedi Mindy aynı anda. Eli kolu marketten aldığı erzaklarla dolu halde kapının önünde belirmişti. Park ona yardım etmek için ayağa kalktı. Babası da ona eve hoş geldin öpücüğü vermek için.

“Park’a araba kullanmayı öğrendiği takdirde cezasının kalkabileceğini söyledim.”

“Ben araba kullanmayı biliyorum,” diye bağırdı Park mutfaktan.

“Otomatik vites araba kullanmak kız sınavı çekmeye benzer,” dedi babası.

“Kız falan yok,” dedi Mindy. “Park cezalı.”

“Peki ama ne zamana dek?” diye sordu Park tekrar salona dönerek. Anne ve babası kanepede oturuyordu. “Beni sonsuza dek cezalandıramazsınız.”

“Elbette cezalandırabiliriz,” dedi babası.

“Neden?”

Mindy tedirgin görünüyordu. “O baş belası kızını düşünmekten vazgeçene dek cezalıyım.”

Hem Park hem de babası rol kesmeyi bırakıp ona baktı.

“Hangi baş belası kız?” diye sordu Park.

“Koca Kızıl mı?” diye sordu babası da.

"O kızdant hoşlanmıyorum," dedi Mindy hoşgörüden yoksun bir sesle. "Bu tuhaf kız evime gelip ağlıyor, sonrasında okuldan arayıp senin arkadaşlarını tekmediğini, yüzünün dağıldığını söylüyorlar... Ayrıca herkes ama herkes o kızın ailesinin baş belası olduğunu söylüyor. Tam bir baş belası. Ben böyle bir bela istemiyorum."

Park aldığı derin nefesi bırakmadı. İçi öyle bir yarıp tutuşuyordu ki onu bırakmaya cesaret edememişti.

Babası biraz beklemesini söylemek istercesine Park'a elini kaldırarak, "Mindy..." dedi.

"Hayır," dedi Mindy. "Evimde tuhaf, beyaz bir kız *istemiyorum*."

"Bilmem farkında mısın ama benim tuhaf, beyaz kızlardan başka seçeneğim yok," dedi Park mümkün olduğunca yüksek sesle. Böylesine öfkeliyken bile annesine bağıramazdı.

"Etrafta başka kızlar da var," dedi annesi. "Düzgün kızlar."

"O da düzgün bir kız," dedi Park. "Daha onu tanı mıyorsun bile."

Babası ayağa kalkıp Park'ı kapıya doğru itti. "Hadi git," dedi sert bir sesle. "Git de basketbol falan oynana."

"Düzgün kızlar erkek gibi giyinmezler," dedi annesi.

"Git," dedi babası bir kez daha.

Park'ın canı basketbol oynamak istemiyordu ve üzerinde mont olmadığı için dışarısına ona soğuk gelmişti. Evin önünde biraz dikildikten sonra ayaklarını sürüye sürüye büyükanne ve babasının evine yöneldi. Kapıyı tıkladıktan sonra açtı; bu evin kapısı asla kilitli olmazdı.

Büyükanne ve büyükbabası mutfakta bir yarışma programını izliyorlardı. Büyükannesi bir yandan da sosis hazırlıyordu.

"Park!" dedi. "Geleceğin içime doğmuş olmalı. Bol bol kızarmış patates hazırlamıştım."

"Onun cezalı olduğunu sanıyordum," dedi büyükbabası.

"Kapa çenenini, Harold, büyükanne ve büyükbabalar torunlarını asla cezalandırmazlar... İyi misin tatlım? Yüzün kızarmış."

"Sadece biraz üşüdüm," dedi Park.

"Akşam yemeğine kalacak mısın?"

"Evet."

Yemekten sonra hep birlikte *Matlock*'u seyrettiler. Büyükannesi tığ işledi. Birilerinin yeni doğacak bebeği için battaniye örüyordu. Park televizyona bakıyor ama gördüklerine odaklanamıyordu.

Büyükannesi televizyonun arkasındaki duvarı 20x25 boyutlarındaki çerçeveli fotoğraflarla doldurmuştu. Bunlar Park'ın babasının, onun Vietnam'da ölen ağabeyinin ve Park ile Josh'un her okul yılında çekilmiş fotoğraflarıydı. Daha küçük bir çerçevede Park'ın anne ve babasının düğün gününde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Babası üniforma, annesiye pembe bir mini etek giymişti. Birileri fotoğrafın köşesine "Seul, 1970" yazmıştı. Babası evlendiğinde yirmi üç yaşındaydı. Annesiyse Park'tan sadece iki yaş büyüktü, yani on sekiz yaşındaydı.

Babası Park'a, neredeyse herkesin Mindy'nin hamile olduğunu düşündüğünü söylemişti. Oysa değildi. "Hamile olduğu için evlendiğimizi düşündüler. Ama durum farklıydı... Biz sadece birbirimize âşıktık."

Park annesinin Eleanor'a ilk görüşte kanının kaynamayacağını tahmin etmişti ama onun Eleanor'u tümenden reddetmesini de beklemiyordu. Mindy insanlara hep iyi davranırdı. "Annen bir melek," demişti Park'ın büyükannesi bir defasında ona. Sadece o değil, herkes böyle söylüyordu.

Hill Street Blues başladığında büyükanne ve büyükbabası Park'ı evine gönderdi.

Mindy yatmıştı ama babası kanepeye oturmuş onu bekliyordu. Park onun yanından geçip gitmek istedi.

"Otur," dedi babası.

Park oturdu.

"Cezan kalktı."

"Neden?"

"Sebebi önemli değil. Artık cezalı değilsin ve annen söylediği her şey için senden özür diliyor."

"Bunu sen söylüyorsun," dedi Park.

Babası iç geçirdi. "Olabilir. Ama bu da önemli değil. Annen senin için en iyisini istiyor tamam mı? Bu her zaman böyle olmadı mı?"

"Sanırım..."

“Bu yüzden senin için endişeleniyor. Alacağın dersleri ve giyeceğin kıyafetleri seçebildiği gibi kız arkadaşlarını da seçebileceğini düşünüyor...”

“Kıyafetlerimi o seçmiyor.”

“Tanrım, Park. Çeneni kapatıp beni dinler misin?”

Park mavi döşemeli, rahat koltukta sessizce oturdu.

“Bu bizim için yeni bir şey, anlıyor musun? Annen üzgün. Senin duygularını incittiği için üzgün ve kız arkadaşını akşam yemeğine davet etmeni istiyor.”

“Eleanor’un kendisini kötü ve tuhaf hissetmesi için mi?”

“Eh, o da biraz tuhaf sayılır değil mi?”

Park ona öfkelenecek enerjiye sahip değildi. İç geçirip başını koltuğa yasladı. Babası konuşmaya devam etti.

“Senin ondan hoşlanmanın sebebi de bu, değil mi?”

Park hâlâ öfkeli olması gerektiğini biliyordu.

İçinde bulunduğu durumun hoş olmayan, hatalı tarafları olduğunu biliyordu.

Ama artık cezalı değildi ve Eleanor’la daha fazla zaman geçirebilecekti... Hatta belki baş başa kalmanın bir yolunu bile bulabilirlerdi. Park bunu Eleanor’a anlatmak için sabırsızlanıyordu. Bir an önce sabah olmasını istiyordu.

eleanor

Bunu itiraf etmek berbat bir şeydi. Ama Eleanor bazı geceler onca bağırış çağrışa rağmen uyuyabiliyordu.

Özellikle de eve dönüşünün üstünden birkaç ay geçtiği düşünülürse. Richie'nin her öfkelenişinde uyanacak olsa... Onun arka odada bağırıp çağırıldığını duyduğu her defasında korkacak olsa...

Bazen Maisie ranzanın üst katına tırmanarak onu uyandırıyor. Maisie gün içinde Eleanor'un onu ağlarken görmesine izin vermiyordu ama geceleri bir bebek gibi sarsıla sarsıla ağlıyor ve başparmağını emiyordu. Beş kardeşin beşi de ses çıkarmadan ağlamayı öğrenmişti. "Bir şey yok," derdi Eleanor Maisie'yi kucaklayarak. "Bir şey yok."

Eleanor o gece uyandığında bir şeylerin her zamankinden farklı olduğunu anladı.

Arka kapının çarparak açıldığını duydu. Tam olarak uyanmadan önce dışarıda erkek sesleri duyduğunu fark etti. Küfreden erkek sesleri.

Mutfaktan birkaç çarpma sesi daha geldi ve hemen ardından silah sesleri duyuldu. Eleanor daha önce hiç silah sesi duymamış olsa da bu sesin bir tabancaya ait olduğundan emindi.

Çete üyeleri, diye düşündü. Uyuşturucu tacirleri. Tecavüzcüler. Uyuşturucu taciri ve tecavüzcü çete üyeleri. Yeryüzünde Richie'nin kafasını parçalamak isteyecek binlerce kötü insan olduğunu tahmin ediyordu... Arkadaşları bile korkutucuydu.

Eleanor silah seslerini duyar duymaz yataktan kalkmaya davranmış olmalıydı. Çoktan aşağı inmiş, Maisie'nin üzerinden sürünerek karşı tarafa geçmişti. Onun uyanık olup olmadığından emin olamayarak, "Sakın kıpırdama," diye fısıldadı.

Eleanor odanın penceresini sadece kendisinin geçebileceği kadar araladı. Pencerede sineklik yoktu. Dışarı çıktı ve verandadan inip mümkün olduğunca sessiz bir şekilde koşmaya başladı. Yandaki evin önünde durdu; bu evde Gil isminde yaşlı bir adam yaşıyordu. Gil tişört giyip pantolon askısı takar ve evinin önündeki kaldırımını süpürürken pis pis onlara bakardı.

Gil'in kapıyı açması bir asır kadar uzun sürdü ve nihayet bunu yaptığında Eleanor sahip olduğu tüm adrenalini kapıyı çalarken harcadığını fark etti.

"Selam," dedi zayıf bir sesle.

Gil acımasız ve fazlasıyla öfkeli görünüyordu. Tina'yı bile masanın altına kaçırarak kadar kötü niyetli bakabilirdi... sonra da büyük ihtimalle bir tekme savuracak türde bir adamdı.

"Telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordu Eleanor. "Polisi aramalıyım."

"Ne?" diye bağırdı Gil. Yağlı saçları kafasına yapışmıştı ve pijamasında bile pantolon askısı vardı.

"911'i aramalıyım," dedi Eleanor. Sesi bir fincan şeker istemeye gelmiş gibi çıkmıştı. "Ya da bunu benim adıma siz yapar mısınız? Evimde... silahlı adamlar var. Lütfen."

Gil durumdan etkilenmiş gibi görünmese de onu içeri aldı. Evi gerçekten güzeldi. Eleanor Gil bir zamanlar evli miydi yoksa sadece dantellerden mi hoşlanıyordu merak etti. Telefon mutfaktaydı.

“Evimde tanımadığım adamlar var,” dedi Eleanor 911 operatörüne. “Silah sesleri duydum.”

Gil gitmesini söylemediği için Eleanor polisi onun mutfağında bekledi. Masada koca bir tabak dolusu kakaolu kek vardı ama Gil ona ikram etmedi. Buzdolabı, eyalet şeklinde magnetlerle kaplıydı ve yumurta zamanlayıcısı da tavuk şeklindeydi. Gil masaya oturup bir sigara yaktı. Eleanor’a sigara da ikram etmemiştir.

Polis geldiğinde Eleanor dışarı çıktı ve birden çıplak ayaklı olduğu için kendini tuhaf hissetti. Gil kapıyı onun arkasından kapadı.

Polisler arabadan inmediler. “911’i arayan sen miydin?” diye sordu içlerinden biri.

“Sanırım evimde birileri var,” dedi Eleanor titrek bir sesle. “Birilerinin bağıırıp çağırıldığını ve ateş edildiğini duydum.”

“Pekâlâ,” dedi polis. “Biraz beklersen biz de seninle geleceğiz.”

Benimle gelmek mi? diye düşündü Eleanor. O eve girmeyecekti ki. Evin salonundaki ne idüğü belirsiz adamlara ne diyecekti?

Ayaklarında uzun, siyah botlar olan iki iri yarı polis arabayı park edip Eleanor’un peşi sıra verandaya çıktılar.

“Hadi,” dedi içlerinden biri. “Kapıyı aç.”

“Açamam. Kapı kilitli.”

“Sen nasıl dışarı çıktın?”

“Pencereden.”

“O halde içeri de pencereden gir.”

Eleanor 911’i bir sonraki arayışında polislerden kendisini tek başına işgal altındaki bir binaya sokmamalarını isteyecekti. İtfaiyeciler de aynı şeyi mi yapıyordu? *Hey çocuk, sen önden gidip kapıyı aç.*

Eleanor pencereden içeri tırmandı, hâlâ uyuyan Maisie’nin üzerinden geçti, koşarak salona girdi, dış kapıyı açtı ve tekrar koşarak odasına girip ranzanın alt katına oturdu.

İçeride, “Polis,” denildiğini duydu.

Ardından Richie, “Lanet olsun. Bu da ne böyle?” diye küfretti.

Annesi, “Neler oluyor?” diye sordu.

“*Polis.*”

Kardeşleri teker teker uyanıp telaşla birbirlerine sokulmuşlardı. İçlerinden biri yanlışlıkla bebeğin üzerine basıp onu ağlattı.

Eleanor polisin evi dolaştığını ve Richie'nin bağırdığını duydu. Yatak odasının kapısı açıldı. Uzun, beyaz ve yırtık bir gecelik içerisindeki anneleri akıl hastanesinden kaçmış gibi içeri girdi.

“Onları sen mi aradın?” diye sordu Eleanor’a.

Eleanor başıyla onayladı. “Silah sesleri duydum,” dedi.

“Şişt,” dedi annesi hızla yatağa koşup elini Eleanor’un ağızına biraz sert bir şekilde bastırarak. “Artık tek bir kelime bile etme,” diye tısladı. “Sana bir şey soracak olurlarsa bir yanlışlık olduğunu söyle. Bütün bu yaşananlara bir yanlışlığın sebep olduğunu söyle.”

Aynı anda kapı açıldı ve annesi elini çekti. İki fener ışığı odayı taradı. Eleanor’un kardeşleri uyanmıştı ve hepsi birden ağlıyordu. Gözleri ışıkta kedi gözü gibi parlıyordu.

“Sadece korktular,” dedi anneleri. “Neler olduğunu anlayamadılar.”

Polislerden biri ışığını Eleanor’a çevirerek, “Burada kimse yok,” dedi. “Bahçeyi ve bodrumu da aradık.”

Bu bir rahatlatma ifadesinden çok bir suçlamaydı.

“Özür dilerim,” dedi Eleanor. “Bir şeyler duyduğumu sandım...”

Işıklar söndü ve Eleanor evdeki üç adamın salonda konuştuklarını duydu. Polislerin ağır botlarıyla verandada yürüdükten sonra arabaya binip uzaklaştıklarını duydu. Odanın penceresi hâlâ açık duruyordu.

Richie bütün bunlar olup bittikten sonra odaya girdi; bu odaya daha önce hiç girmemişti. Eleanor vücudunun yeni bir tür adrenalin salgıladığını hissetti.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Richie yumuşak bir sesle.

Eleanor hiçbir şey söylemedi. Annesi onun elini tuttu ve Eleanor ağızını sımsıkı kapadı.

“Bilmiyordun, Richie,” dedi annesi. “Sadece silah sesini duymuş.”

“Lanet olsun,” dedi Richie kapıyı yumruklayıp üzerindeki boyayı parçalayarak.

“Bizi koruduğunu sanıyordu. Bir yanlışlık olmuş.”

“Benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz?” diye bağırdı Richie. “Benden kurtulabileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

Eleanor yüzünü annesinin omzuna gömdü. Bunu yaparak kendini korumuş sayılmazdı. Odada Richie'den darbe yeme ihtimali en yüksek olan şeyin arkasına sığınmıştı.

"Bir yanlışlık olmuş," dedi annesi usulca. "Yardım etmeye çalışıyordu."

Richie kısılan sesi ve vahşileşen gözleriyle, "Bir daha onları asla buraya çağırmayacaksın," dedi Eleanor'a. "Asla."

"İstesem hepinizi birden başımdan atabilirim," diye bağırdı sonra. Kapıyı arkasından çarptı.

"Yatağa," dedi anneleri. "Herkes..."

"Ama anne..." diye fısıldadı Eleanor.

"Yatağa." Annesi onun merdivenden ranzanın üst katına tırmanmasına yardımcı oldu. Ardından yanına sokulup dudaklarını kulağına dokundurarak, "Richie'ydi," diye fısıldadı. "Parkta bağıra çağıra basketbol oynayan çocuklar vardı... Richie onları korkutmak istedi. Ama silahı ruhsatsız ve evde yasal olmayan başka şeyler de var. Bu yüzden tutuklanabilirdi. Artık bu gece daha fazla gürültü patırtı yok. Çıt bile çıkmayacak."

Anneleri bir süre oğlanların yanına diz çöküp onları sevip rahatlattıktan sonra odadan dışarı süzüldü.

Eleanor hızlı hızlı atan beş kalbin sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Odadaki herkes hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu. İçin için ağlıyorlardı. Eleanor ranzadan inip Maisie'nin yanına gitti.

"Geçti," diye fısıldadı diğerlerinin de duyabileceği şekilde. "Artık geçti."

park

Eleanor o sabah moralsiz görünüyordu. Otobüsü beklemedikleri sırada hiç konuşmadı. İçeri girdiklerinde de kendini koltuğa bırakıp cama yaslandı.

Park onun kolunu çekiştirdi ama Eleanor'un dudaklarında zoraki bir gülümseme bile belirmemişti.

"İyi misin?"

Eleanor başını kaldırıp Park'a baktı. "Artık iyiyim," dedi.

Park ona inanmadı. Tekrar kolunu çekiştirdi.

Eleanor birden kendini onun üzerine bırakıp yüzünü omzuna gömdü.

Park başını onun saçlarına yasladı ve gözlerini kapadı.

"İyi misin?" diye sordu bir kez daha.

"Sayılır."

Eleanor otobüs durduğunda Park'tan uzaklaştı. Otobüsten başka hiçbir yerde Park'ın onun elini tutmasına izin vermiyordu. Okulun

koridorlarında Park'a asla dokunmuyordu. "İnsanlar bize bakar," diyordu hep.

Park onun bunu hâlâ önemseydiğine inanamıyordu. Kendilerine bakılmasını istemeyen kızlar saçlarına perde püskülü takmazlardı. Altında hâlâ çivileri duran golf ayakkabıları da giymezlerdi.

Kısacası Park o gün Eleanor'un dolabının yanında durduğunda aklından geçen tek şey ona dokunmaktı. Ona yeni haberi vermek istiyordu ama Eleanor öylesine dalgın görünüyordu ki Park onun kendisini duyacağından emin olamadı.

eleanor

Bu defa nereye gidecekti?

Yine Hickman'ların evine mi?

"Hey, annemin sizde sadece birkaç gün kalacağımı söyleyip de beni bir yıl boyunca arayıp sormadığı dönemi hatırlıyor musunuz? İşte o dönemde beni Çocuk Esirgeme Kurumu'na vermediğiniz için size minnettarım. Siz çok iyi insanlarsınız. Bu arada evinizdeki o çekyat hâlâ duruyor mu?"

Siktir.

Richie'yle aynı evde yaşamaya başlamadan önce Eleanor o kelimeyi sadece kitaplarda ve umumi tuvaletlerin duvarlarında görmüştü. *Siktiğimin karısı. Siktiğimin çocukları. Sikik küçük kaltak. Hangi sikik benim müzik setimi elledi?*

Eleanor geçen sefer olacakları önceden tahmin edememişti. Richie'nin onu evden atacağını.

Bunu tahmin edememişti çünkü böyle bir şeyin olacağına asla ihtimal vermemişti. Richie'nin böyle bir işe kalkışacağı ve annesinin de buna razı olacağı aklına bile gelmemişti. (Richie, Eleanor'un annesinin gözünde değer taşıyan kişilerin değiştiğini Eleanor'dan çok önce fark etmiş olmalıydı.)

Eleanor'un olayın gerçekleştiği günü hatırladığında hissettiği duygular arasında en baskın olanı utançtı çünkü yaşananlar tamamen onun suçuydu. Başına belayı kendi açmıştı.

O gün odasında annesinin ikinci el dükkânından getirdiği eski bir daktiloyla şarkı sözleri yazıyordu. Daktilo yeni bir şeride ihtiyaç duysa da çalışıyordu. (Eleanor'un sahip olduğu koca bir kutu dolusu kartuşun hiçbiri ona uymamıştı.) Eleanor o daktiloyla ilgili her şeye bayılıyordu; tuşlarını hissetmeye, çıkardıkları o ısrarcı darbe seslerini duymaya. Metal ve ayakkabı boyası kokusunun karışımından oluşan kokusunu bile seviyordu.

Olayın olduğu gün canı sıkılıyordu.

Hava, yan gelip yatmak, kitap okumak ya da televizyon seyretmekten başka bir şey yapılamayacak kadar sıcaktı. Richie salondaydı. Yataktan ancak öğleden sonra iki ya da üç gibi kalkmıştı ve evdeki herkes onun keyifsiz olduğunun farkındaydı. Eleanor'un annesi gergin bir halde ortada dolanıp duruyor Richie'ye limonata, sandviç ve aspirin taşıyordu. Eleanor annesinin bu şekilde davranmasından nefret ederdi. Sürekli itaat hali. Böyle zamanlarda onunla aynı odada olmak bile utanç vericiydi.

Bu yüzden üst katta daktiloyla şarkı sözleri yazmayı tercih etmişti. *Scarborough Fair*.

Richie'nin söylendiğini duydu.

"Bu siktüğimin sesi de ne böyle?" ve "Şu sesi susturamaz mısın, Sabrina?"

Annesi parmak uçlarında yürüyerek üst kata çıkıp başını Eleanor'un odasından içeri uzattı. "Richie kendini iyi hissetmiyor," dedi. "Daktiloyu kaldırabilir misin?" Solgun ve gergin görünüyordu. Eleanor onun böyle görünmesinden nefret ederdi.

Annesinin alt kata inmesini bekledi. Sonra bunu neden yaptığı üzerine çok da fazla kafa yormayıp bile bile tuşlardan birine bastı.

A

Küt-çat.

Tuşlara vuran parmakları titriyordu.

RE

Küt-küt-çat-pat.

Hiçbir şey olmadı. Ona kimse müdahale etmedi. Sıcak ve kasvetli bir havanın hâkim olduğu ev cehennemdeki bir kütüphane kadar sessizdi. Eleanor gözlerini kapatıp başını yukarı kaldırdı

YOU GOING TO SCRABOROUGH FAIR PARSLEY SAAGE ROSEMAYRY AND THYME¹⁴

Richie merdivenleri öylesine hızlı tırmandı ki Eleanor onun üst kata uçarak çıktığını düşündü. Kapıyı üzerine bir ateş topu fırlatarak açtığını düşündü.

Richie onun kendini buna hazırlamasına fırsat tanımadan Eleanor'un üzerine abanıp elleri arasındaki daktiloyu çekip aldı ve öylesine hızla duvara fırlattı ki sıvayı söküp bir süre duvarın içinde asılı kalmasına neden oldu.

Eleanor Richie'nin kendisine bağırdığını fark edemeyecek kadar şaşkıındı. ŞİŞKO, SİKTİR ve KALTAK.

Richie ona daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Eleanor ona karşı duyduğu korkuyla kendini geriye attı. Richie'nin bu korkuyu gözlerinden okumasını istemiyordu. bu yüzden yüzünü ellerindeki yastığa gömdü.

ŞİŞKO, SİKTİR ve KALTAK. Sonra da SENİ UYARMIŞTİM, SABRİNA.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Eleanor dudakları yastığında. Bir şeylerin çarptığını duyuyordu. Annesinin kapının eşğinde bir bebeği yeniden uyutmaya çalışmış gibi yumuşak sesle bir şeyler söylediğini duyuyordu.

ŞİŞKO, SİKTİR ve KALTAK. Sonra da BUNUN İÇİN YALVARDI. BUNUN İÇİN ÂDETA YALVARDI.

"Senden nefret ediyorum," dedi Eleanor öncekinden daha yüksek sesle. "Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum."

SİKERİM BU İŞİ

"Senden nefret ediyorum."

SİKERİM HEPİNİZİ

"Siktir git."

BEYİNSİZ KALTAKLAR.

14 Scraborough Panayırı'na mı gidiyorsun? Maydanoz, adaçayı, biberiye ve kekik... şeklinde çevrilebilecek Simon & Garfunkel'in şarkı sözleri. (ç.n.)

“Siktir git, siktir git, siktir git.”

AZ ÖNCE NE DEDİ O?

Eleanor evin baştan aşağı sarsıldığını düşündü.

Şimdi annesi üzerine abanmış, onu yataktan kaldırmaya çalışıyordu. Eleanor doğrulmak için çabaladı ama ayağa kalkamayacak kadar korkuyordu. Yere yatmak ve sürüne sürüne oradan uzaklaşmak istiyordu. Odanın içi tamamen duman kaplıymış gibi davranmak istiyordu.

Richie bir aslan gibi gürlüyordu. Annesi Eleanor’u merdivenlerin başına getirip arkasından itti. Richie hemen arkalarından geliyordu.

Eleanor tırabzanların üzerine düştü ve neredeyse sürüklenerek ön kapıya gitti. Kendini dışarı attığında kaldırımın sonuna dek koştu. Ben veranda da oturmuş oyuncularıyla oynuyordu. Eleanor’u görünce durdu ve onun, yanından koşup geçmesini seyretti.

Eleanor koşmaya devam etmeli miydi, bilmiyordu ama zaten nereye gidecekti? Küçük bir çocukken bile asla evden kaçmayı düşünmemişti. Evin bahçesinin dışına çıktığını hayal bile etmemişti. Nereye giderdi? Onu kim evine alırdı?

Ön kapı tekrar açıldığında caddeye doğru birkaç adım attı.

Evden dışarı çıkan annesiydi. Eleanor’u kolundan tutup hızla komşularına yöneldi.

Eleanor sonrasında olacakları bilseydi dönüp Ben’le vedalaşırdı. Maisie ve Fare’yi bulur, her ikisini de yanaklarından doya doya öperdi. Belki eve girip bebeği de görmek isterdi.

Richie içeride onu bekliyorsa da dizlerinin üzerinde yere çöküp orada kalmasına izin vermesi için yalvarırdı. Kendisinden ne söylemesini istiyorsa söylerdi.

Richie ondan bunu şimdi yapmasını –affı ve merhameti için yalvarmasını, kalması için bu bedeli ödemesini– istiyorsa da yapacaktı.

Eleanor onun bu durumu fark etmediğini umuyordu.

Kendisinden geriye kalanları hiçbirinin fark etmediğini umuyordu.

park

Eleanor edebiyat dersinde Bay Stessman'ı dinlemedi.

Tarih dersinde pencereden dışarıyı seyretti.

Eve dönüş yolunda huysuzluk yapmadı; tamamen hissizleşmiş gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Park.

Eleanor başını ona doğru eğdi.

İnceği durağa geldiklerinde Park daha haberi ona vermemişti. Bu yüzden o da ayağa fırladı ve bundan hoşlanmadığını bildiği halde Eleanor'un peşi sıra otobüsten indi.

"Park..." dedi Eleanor tedirgin bakışlarını caddenin ilerisindeki evine çevirerek.

"Biliyorum," dedi Park. "Ama bunu sana söylemeliyim... Artık cezalı değilim."

"Değil misin?"

"Değilim." Park başını iki yana salladı.

"Bu harika," dedi Eleanor.

"Evet..."

Bakışlarını tekrar evine çevirdi.

"Yani beni yeniden ziyaret edebilirsin," dedi Park.

"Ya," dedi Eleanor.

"Tabii eğer istersen." Bu konuşma hiç de Park'ın düşündüğü şekilde ilerlemiyordu. Eleanor ona bakarken bile farklı bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Ya," dedi bir kez daha.

"Eleanor? Her şey yolunda mı?"

Eleanor başıyla onayladı.

"Bunu..." Park göğsünün üzerinden geçen çanta askılarını tuttu.

"Bunu hâlâ istiyor musun? Beni hâlâ özlüyor musun?"

Eleanor başını yukarı aşağı salladı. Her an ağlayabilirmiş gibi bir hali vardı. Park onun daha önce yaptığı gibi kendisini ziyarete

geldiğinde ağlamayacağımı umdu... tabii eğer bu ziyaret gerçekleşirse. Eleanor sanki ondan giderek uzaklaşıyordu.

“Sadece çok yorgunum,” dedi Park’a.

26

eleanor

Onu özlüyor muydu?

Onun içinde kaybolmak istiyordu. Onun kollarını bir sargı bezi gibi sımsıkı vücuduna dolmasını istiyordu.

Eleanor ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu belli ederse Park'ın arkasına bakmadan kaçacağından emindi.

eleanor

Eleanor ertesi sabah kendini daha iyi hissediyordu. Günün kendini en iyi hissettiği kısmı çoğunlukla sabah saatleri olurdu.

O sabah onun kendisinden ya da diğer hiçbir kediden hoşlanmadığını bir türlü anlayamayan evin şapşal kedisini yanında kıvrılmış halde buldu.

Sonra annesi önüne Richie'nin geri çevirdiği sahanda yumurtayı koydu ve montuna üzeri çizik dolu, eski, cam bir çiçek iliştirdi.

"Bu iğneyi ikinci el mağazasında buldum," dedi. "Aslında onu Maisie istedi ama ben sana sakladım." Eleanor'un kulaklarının arkasına vanilya sürdü.

"Okuldan sonra Tina'nın evine uğrayabilirim," dedi Eleanor.

"Tamam," dedi annesi. "İyi eğlenceler."

Eleanor, Park'ın otobüs durağında kendisini beklediğini umdu ama orada değilse de onu suçlayamazdı.

Oradaydı. Gri bir yağmurluk ve siyah botlarla loş ışığın altında onun yolunu gözlüyordu.

Eleanor ona bir an önce ulaşmak için caddenin sonundaki birkaç evi koşarak geçti.

“Günaydın,” dedi onu iki eliyle iterek.

Park güldü ve geriye doğru bir adım attı. “*Sen de kimsin?*”

“Senin kız arkadaşın,” dedi Eleanor. “İnanmıyorsan istediğine sorabilirsin.”

“Hayır... Benim kız arkadaşım sessiz ve hüzünlü birisidir. Onun için endişelenmekten gece boyu gözüme bir damla bile uyku girmez.”

“Çok yazık. Anladığım kadarıyla senin başka bir kız arkadaşına ihtiyacın var.”

Park gülümseyerek başını iki yana salladı.

Dışarısı soğuk ve loştu. Eleanor, Park'ın nefesinin buğusunu görebiliyordu. Onu içine çekmemek için kendini zor tuttu.

“Anneme okuldan sonra bir arkadaşımı ziyaret edeceğimi söyledim...” dedi.

“Öyle mi?”

Eleanor'un tanıdıkları arasında okul çantasını omzundan aşağı sallandırmak yerine sırtına asan tek kişi Park'tı ve az sonra bir uçaktan aşağı atlayacakmış gibi sürekli çantasının askılarını tutardı. Bu haliyle inanılmaz derecede hoş görünüyordu. Özellikle de utanıp başını öne eğdiğinde.

Eleanor onun perçemlerini çekiştirirdi. “Evet.”

“Harika,” dedi Park parlak yanaklara, dolgun dudaklara sahip yüzünde bir gülümsemeyle.

Sakin onun yüzünü ısırmaya falan kalkışma, dedi Eleanor kendine. Bu senin aciz olduğunu gösteren rahatsız edici bir durum olur ve sonu öpücüklerle biten komedi dizileri ya da filmlerde asla böyle bir şey yaşanmaz.

“Dün olanlar için üzgünüm,” dedi Eleanor.

Park çantasının askılarını çekiştirip omuzlarını silkti.

“Dün geçmişte kaldı.”

Tanrım, Park onu âdeta yüzünü yalayıp yutmaya teşvik ediyordu.

park

Park az kalsın Eleanor'a annesinin onun hakkında söylediği her şeyi anlatacaktı.

Eleanor'dan sır saklamanın yanlış olduğunu hissediyordu.

Ama onunla bu tür bir sırrı paylaşmak *daha da* yanlış olurdu. Bu Eleanor'u iyice huzursuz ederdi. Belki de Park'ın evine bile gelmek istemezdi...

Üstelik Eleanor o gün çok mutluydu. Bambaşka bir insan olmuştu. Park'ın elini sıkıp duruyordu. Otobüsten inerlerken onun omzunu bile ısırmıştı.

Park ona gerçeği söylediği takdirde Eleanor hiçbir şey yapmasa bile eve gidip üzerini değiştirmek isteyecekti. O gün üzerine çok büyük gelen, baklava desenli, turuncu bir kazakla o yeşil, ipekli kravatını ve dökümlü, boyacı kot pantolonunu giymişti.

Park onun kızların giydiği türde bir kıyafeti olup olmadığını bilmiyordu ve bu umurunda değildi. Eleanor'un diğer kızlar gibi giyinmemesi hoşuna bile gidiyordu. Belki bu da eşcinsel eğilimleri olduğunu ispatlayan şeylerden biriydi ama Park öyle olduğuna düşünmüyordu çünkü Eleanor saçlarını kısacık kestirip bıyık taksa bile erkek gibi görünmezdi. Giydiği bütün o erkek kıyafetleri onun kadın olduğuna daha da dikkat çekiyordu.

Park, Eleanor'a annesinin söylediklerinden bahsetmeyecekti. Ona gülümsemesini de tembihlemeyecekti. Ama Eleanor'un bir ısırtığı daha kendini kaybetmesine neden olabilirdi.

Onun edebiyat dersinde bile gülümsemeye devam ettiğini gören Park, "Kimsin sen?" diye sordu bir kez daha.

"İstediyine sorabilirsin," dedi Eleanor.

eleanor

O gün İspanyolca dersinde bir arkadaşlarına İspanyolca mektup yazacaklardı. Sinyora Bouzon onlar mektuba çalışırken videoya *Que Pasa, USA?* dizisinden bir bölüm koydu.

Eleanor mektubunu Park'a hitaben yazmaya çalıştı. Bu pek de uzun bir mektup olmadı.

Estimado Senor Sheridan,

Mi gusta comer su cara.

Besos,

Leonor¹⁵

Günün geri kalanında gergin ve ürkek olduğu her defasında kendine mutlu olmayı hatırlattı. (Bu kendini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı ama daha kötü hissetmesini engellemişti.)

Kendine Park gibi bir evlat yetiştirmiş bir anne ve babanın ancak düzgün insanlar olabileceğini söyledi. Bu kuralın kendi ailesine uymamasını önemsemedi. Park'ın ailesine tek başına göğüs germek zorunda kalmayacaktı. Park da yanında olacaktı. Asıl önemli olan buydu. O Park'la beraber olmak için en korkunç yerlere bile gitmeyi göze almaz mıydı?

Eleanor yedinci dersten sonra Park'ı hiç tahmin etmediği bir yerde, üçüncü kat koridorunda elinde bir mikroskopla gördü. Bunun, karşılaşma ihtimallerinin olduğu bir yerde ona rastlamaktan en az iki kat daha güzel olduğunu düşündü.

---

15 (İsp.) Sevgili Bay Sheridan yüzünüzü yemek istiyorum. Öpücükler, Leonor. (ç.n.)

park

Park öğle arasında o gün Eleanor'un geleceğini söylemek için annesini aradı. Rehber öğretmen telefonu kullanmasına izin vermişti. (Bayan Dunne sıkıntılı anlarda iyi birisi olduğunu ispatlama fırsatını asla kaçırmazdı, bu yüzden Park'ın telefonu kullanmak için yapması gereken tek şey ona acil bir durumun söz konusu olduğunu belirtmek olmuştur.)

"Seni Eleanor'un okuldan sonra bize uğrayacağını söylemek için aradım," dedi Park annesine. "Babam bunun sorun olmayacağını söylemişti."

"Tamam," dedi annesi bu kendisi için gerçekten de sorun olmayacakmış gibi davranma zahmetine bile girmeden. "Yemeğe kalacak mı?"

"Bilmiyorum," dedi Park. "Herhalde kalmaz."

Annesi iç geçirdi.

"Ona iyi davranman gerektiğini biliyorsun."

“Ben herkese iyi davranırım,” dedi annesi. “Sen de bunu biliyorsun.”

Park otobüste Eleanor’un huzursuz olduğunu fark etti. Sessizdi ve kemirip durduğu alt dudağı beyazlayıp dudaklarında bile çiller olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Park onu *Watchmen* hakkında konuşturmaya çalıştı; dördüncü bölümünü yeni okumuşlardı. “Korsan hikâyesi hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Hangi korsan hikâyesi?” dedi Eleanor.

“Hani şu sürekli korsanlarla ilgili çizgi roman okuyan karakter. Masal içinde masal, *korsan hikâyesi*.”

“Ben o bölümü hep atlıyorum.”

“Atlıyor musun?”

“Çok sıkıcı. Sürekli korsan zırvalıklarından bahsediyor.”

“Alan Moore’un yazdığı hiçbir şeye zırva diyemezsin,” dedi Park ciddi bir ifadeyle.

Eleanor omuzlarını silkip dudağını ısırırdı.

“Keşke çizgi roman okumaya bu türün elli yıllık geçmişine yepyeni bir bakış açısı getiren bir kitapla başlamasaydın.”

“Bence zırvalıyorsun.”

Otobüs Eleanor’un evinin yakınında durdu. Eleanor, Park’a baktı.

“Benim durağımda inebiliriz,” dedi Park. “Değil mi?”

Eleanor tekrar omuzlarını silkti.

Steve, Tina ve otobüsün arka tarafında oturan diğer pek çok kişiyle birlikte Park’ın durağında indiler. Arka koltukların sahibi olan grup Steve’in çalışmadığı günler yaz kış demeden onun evinin garajında takılırdı.

Park ve Eleanor grubun arkasından yürüdü.

“Bugün böylesine aptal görüldüğüm için üzgünüm.”

“Her zamanki gibi görünüyorsun,” dedi Park. Eleanor’un çantası kolundan aşağı düşmüştü. Park çantayı almak istedi ama Eleanor buna izin vermedi.

“Her zaman aptal gibi mi görünüyorsun?”

“Öyle demek istemedim...”

"Ama öyle dedin," diye mırıldandı Eleanor.

Park ona şu an bu kadar öfkeli olmamasını söylemeyi istedi. O zaman isterse öfkelenebilirdi ama şu an değil. İsterse bir sonraki günün tamamını Park'a sebepsiz yere öfkelenerek bile geçirebilirdi.

"Bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini biliyorsun," dedi Eleanor.

"Ben asla kızlar hakkında bilgi sahibiymiş gibi davranmadım."

"Ben öyle duymadım," dedi Eleanor. "Bana odana kızları kabul edebildiğin söylendi..."

"Odamda kızlar bulundu," dedi Park, "ama onlardan hiçbir şey öğrenmedim."

Evin verandasında durdular. Park, Eleanor'un çantasını aldı ve gergin olduğunu belli etmemeye çalıştı. Eleanor her an fırlayıp kaçabilirmiş gibi sürekli yola bakıyordu.

Park annesinin kapının diğer tarafında olduğu ihtimalini göz önüne alarak, "Kastettiğim her zamankinden farklı görünmediğini," dedi sessizce. "Ve sen her zaman güzel görünüyorsun."

"Ben asla güzel görünmüyorum," dedi Eleanor. Park bir aptalmış gibi.

"Ben senin bu halini seviyorum," dedi Park. Sözleri iltifattan çok bir itiraz gibiydi.

"Bu güzel göründüğüm anlamına gelmez," dedi Eleanor da fı-sıldayarak.

"Pekâlâ, o zaman bir berduş gibi görünüyorsun."

"Berduş mu?" Eleanor'un gözleri parladı.

"Evet, berduş bir Çingene," dedi Park. "Godspell müzikalinin kadrosuna dâhil olmuş gibi görünüyorsun."

"Neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

"Berbat bir şeyden bahsediyorum."

Eleanor ona yaklaştı. "Ben berduş gibi mi görünüyorum?"

"Daha kötüsü," dedi Park. "Hüzünlü, berduş bir palyaço gibi görünüyorsun."

"Ve sen bundan hoşlanıyorsun, öyle mi?"

"Baylıyorum."

Bu sözler Eleanor'u nihayet gülümsetti. O gülümsediğinde Park'ın içinde bir şeyler koptu.

Hep böyle olurdu.

eleanor

Park'ın annesi kapıyı tam zamanında açmıştı çünkü Eleanor, Park'ı öpmeyi düşünüyordu ve bu kesinlikle iyi bir fikir değildi; Eleanor öpüşmekle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Elbette televizyonda yüzlerce öpüşme görmüştü ama televizyon size bunun tekniğini asla öğretmezdi. Eleanor'un Park'ı öpmesi. Küçük bir kız çocuğunun Barbie ile Ken'i öpüştürmesinin gerçek hayattaki versiyonu gibi olurdu. Sadece yüzlerini birbirine bastırırlardı.

Ayrıca Park'ın annesi kapıyı tuhaf, hararetle bir öpüşmenin tam ortasında açsardı Eleanor'dan daha da fazla nefret ederdi.

Onun Eleanor'dan nefret ettiği *kesindi*. Belki de bir kızın, yani Eleanor'un, ilk göz ağrısı olan oğlunu evinin salonunda baştan çıkaracağı *düşüncesinden* nefret ediyordu.

Eleanor, Park'ın peşi sıra salona girdi ve oturdu. Her zaman-
kinden daha terbiyeli görünmeye çalışıyordu. Park'ın annesi onlara yiyecek bir şeyler isteyip istemediklerini sorduğunda, "Bu harika olur, teşekkür ederim," dedi. Mindy ona açık mavi kanepesinin üzerine tükürülmüş bir şeymiş gibi bakıyordu. Biraz kurabiye getirip ikisini yalnız bıraktı.

Park fazlasıyla mutlu görünüyordu. Eleanor onunla baş başa vakit geçirmenin ne kadar harika bir şey olduğuna odaklanmaya çalıştı ama kendine *hâkim olmak için* harcadığı çaba tüm konsant-rasyonunu alıyordu.

Park'ın evinde ürktüğü şeyler ufak detaylardı. İçerideki her eşyanın üzerinden camdan yapılmış üzüm tanelerinin sarkması gibi. Kanepe ve masa lambalarının altındaki küçük dantel örtülerle aynı renkte olan perdeler gibi.

Böylesine düzgün ve sıkıcı bir evde ilginç bir insan yetiştiğine asla ihtimal vermezsiniz ama Eleanor'un o güne dek tanıdığı en akıllı ve en komik çocuk olan Park bu evde yaşıyordu.

Eleanor kendini Park'ın annesinden ve onun Avon satıcılarına özgü evinden çok daha değerli hissetmek istedi ama bunun yerine sürekli böyle bir evde yaşamının ne kadar güzel olacağını düşündü. Kendine ait bir oda. Bir anne ve baba. Ve mutfak dolabında altı farklı çeşit kurabiye.

park

Eleanor haklıydı. O asla güzel görünmüyordu. Bir sanat eseri gibiydi ve sanat eserleri güzel görünmekten çok size bir şeyler hissettirirdi.

Kanepede yanında oturan Eleanor Park'a birileri odanın ortasında bir pencere açmış gibi hissettiriyordu. Birileri odayı havalandırmış gibi (içerisi taze havayla dolmuş gibi).

Eleanor ona bir şeyler oluyormuş gibi hissettiriyordu. Sadece kanepede yan yana oturduklarında bile.

Eleanor ne onun elini tutmasına izin vermiş ne de akşam yemeğine kalmayı kabul etmişti. Ama Park'ın ailesi izin verirse –ki vermişlerdi– oraya bir sonraki gün tekrar uğrayacağını söylemişti.

Mindy o ana dek ona olması gerektiği kadar nazik davranmıştı. Misafirlerine ya da komşularına yaptığı gibi şirin görünmeye çalışmamış ama herhangi kabalıkta da bulunmamıştı. Eleanor'un geldiği her defasında kendini mutfağa kapatacaksa bu onun sorunuydu.

Eleanor perşembe ve cuma günü de oradaydı. Cumartesi Josh'la birlikte Nintendo oynadıkları sırada Park'ın babası ondan akşam yemeğine de kalmasını istedi.

Park, Eleanor'un bu teklifi kabul ettiğine inanmadı. Babası yemek masasının katlanan kısmını açtı ve Eleanor Park'ın yanına oturdu. Park onun fazlasıyla gergin olduğunu farkındaydı. Hamburgerine hiç dokunmamıştı ve bir süre sonra dudaklarındaki gülümseme zoraki bir hal almıştı.

Yemekten sonra hep birlikte HBO kanalında *Geleceğe Dönüş* seyrettiler ve Park'ın annesi onlara mısır patlattı. Eleanor, Park'la birlikte yere oturup sırtını kanepeye yasladı ve Park gizlice elini tuttuğunda sesini çıkarmadı. Park onun bundan hoşlandığını bildiği için avcunun içini okşadı. Bu hareket Eleanor'un sanki uyuyacaktı gibi göz kapaklarının düşmesine neden oldu.

Film bittiğinde babası Park'ın Eleanor'u eve bırakması konusunda ısrarcı davrandı.

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Bay Sheridan," dedi Eleanor. "Size de yemek için teşekkür ederim. Bayan Sheridan. Her şey çok lezzetliydi ve çok eğlendim." Bu sözleri hiç de alaycı bir sesle söylememiştir.

Park'la birlikte kapıdan dışarı çıkarlarken dönüp, "İyi geceler!" diye seslendi ev halkına.

Park kapıyı arkalarından kapadı. Eleanor'un sevimli görünme konusunda yaşadığı gerginliği neredeyse gözle görebilmek bile mümkündür. Park ona sarılmak, bu gerginliği boşaltmasına yardımcı olmak istiyordu.

"Beni eve bırakamazsın," dedi Eleanor her zamanki aksiliğiyle. "Bunu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum. Ama sana yarı yola dek eşlik edebilirim."

"Bilemiyorum..."

"Hadi ama," dedi Park. "Etraf karanlık. Bizi kimse görmez."

Eleanor, "Tamam," dedi ama ellerini cebine sokmayı da ihmal etmedi. Ağır ağır yürümeye başladılar.

"Harika bir ailen var," dedi Eleanor bir süre sonra. "Gerçekten."

Park onun kolunu tuttu. "Hey, sana bir şey göstermek istiyorum." Eleanor'u yan komşunun garaj yoluna, bir çam ağacı ile bir karavanın arasına sürükledi.

"Buna haneye tecavüz derler, Park."

"Hiç de diyemezler. Bu ev büyükannelere ait."

"Bana ne göstereceksin?"

"Hiçbir şey. Sadece seninle biraz yalnız kalmak istedim."

Park onu garaj yolunun arka tarafına götürdü. Burada ağaçlar, karavan ve garaj onları neredeyse tamamen gizliyordu.

“Sen ciddi misin?” dedi Eleanor. “Bu çok saçma bir hareket.”

“Biliyorum,” dedi Park ona dönerek. “Bir dahaki sefere sadece, ‘Benimle birlikte şu karanlık sokağa gir Eleanor çünkü seni öpmek istiyorum,’ derim.”

Eleanor gözlerini devirmek yerine derin bir nefes alıp dudaklarını birbirine bastırdı. Park onu gafil avlamanın yollarını öğrenmeye başlamıştı.

Ellerini ceplerinin derinliklerine sokan Eleanor’u dirseklerinden tutarak, “Bir dahaki sefere,” dedi, “sadece, ‘Benimle birlikte şu çalılırların arkasına saklan Eleanor çünkü seni öpmezsem çıldırabilirim,’ derim.”

Eleanor hiç kıpırdamadı, bu yüzden Park onun yüzüne dokunmasında bir sakınca olmadığını düşündü. Tıpkı görüldüğü gibi yumuşacık olan teni beyaz ve çilli bir porselen bebeğinki kadar pürüzsüzdü.

“Sadece, ‘Benimle birlikte şu tavşan deliğine gir, Eleanor,’ derim...”

Park onun geri çekilip çekilmeyeceğini anlamak için başparmağını dudaklarında gezdirdi. Eleanor geri çekilmedi. Park ona iyice sokuldu. Gözlerini kapamak isterdi ama Eleanor’un kendisini orada öylece bırakıp gitmeyeceğinden emin değildi.

Tam dudakları birbirine dokunacakken Eleanor başını iki yana salladı. Burnunu Park’inkine sürttü. “Ben bunu daha önce hiç yapmadım,” dedi.

“Önemli değil,” dedi Park.

“Önemli. Berbat bir öpüşme olacak.”

Park başını iki yana salladı. “Öyle olmayacak.”

Eleanor tekrar başını salladı. Bu defa az önceki kadar ısrarcı değildi. “Bunu yapmaktan pişmanlık duyacaksın.”

Park bu sözlere güldüğü için Eleanor’u öpmesi biraz gecikti.

Berbat değildi. Eleanor’un dudakları yumuşak ve sıcaktı ve Park nabzının yanağında attığını hissedebiliyordu. Onun bu kadar gergin olması iyi bir şeydi çünkü bu durum Park’ı sakin olmaya zorluyordu. Onun titrediğini hissetmek kendi titremesini engelliyordu.

Park daha ona doymadan Eleanor'dan uzaklaşmak zorunda kaldı. Öpüşme konusunda nefesini kontrol etmesine yetecek kadar deneyimi olmamıştı.

Ondan uzaklaştığında Eleanor'un gözleri yarı kapalıydı. Park'ın büyükanne ve büyükbabasının evinin verandasında sürekli ışık yanıyordu ve Eleanor'un yüzü bu ışıkla tamamen aydınlanmıştı. Bu haliyle suratı ay parçası gibi görünüyordu. Eleanor bir süre sonra başını indirdi ve Park elini onun yüzünden ayırıp omzuna götürdü.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Eleanor başıyla onayladı. Park onu kendine doğru çekip başının üzerinden öptü. Gür saçlarının arasında kulağını bulmaya çalıştı.

"Buraya gel," dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Eleanor güldü. Park onun çenesini yukarı kaldırdı.

İkinci öpüşmeleri ilkinden bile daha iyiydi.

eleanor

Park'ın büyükanne ve büyükbabasının garaj yolundan sokağa çıktılar ve Park gölgelerin arasına saklanıp Eleanor'un tek başına eve yürümesini seyretti.

Eleanor kendine arkasına bakmamayı tembihledi.

Richie evdeydi ve Eleanor'un annesi dışındaki herkes televizyon seyrediyordu. Saat *çok* geç sayılmazdı ve Eleanor eve hava karardıktan sonra dönmemesinin garip bir yanı yokmuş gibi davranmaya çalıştı.

"Neredeydin?" diye sordu Richie.

"Bir arkadaşımın evinde."

"Hangi arkadaşının?"

"Sana anlatmıştım, tatlım," dedi Eleanor'un annesi kurulamakta olduğu tavayla birlikte odaya girerek. "Eleanor'un bu mahallede bir kız arkadaşı var. Lisa."

"Tina," dedi Eleanor.

"Kız arkadaş ha?" dedi Richie. "Daha şimdiden erkeklerden vaz mı geçtin?" Belli ki bunun çok komik olduğunu düşünüyordu.

Eleanor yatak odasına girip kapıyı kapadı. Işığı yakmadı. Üzerinde sokak kıyafetleriyle yatağına tırmandı, perdeleri açtı ve camdaki buğuyu sildi. Ne sokağı ne de sokakta hareket eden herhangi bir şeyi görebiliyordu.

Pencere bir kez daha buğulandı. Eleanor gözlerini kapayıp alınını cama yasladı.

29

eleanor

Eleanor pazartesi sabahı Park'ı durakta kendisini beklerken bulunduğu kıkırdamaya başladı. Tıpkı bir çizgi film karakteri gibi kıkırdıyordu... Yanakları kızaran, kulaklarından küçük kalpler fırlayan karakterler gibi.

Bu çok saçmaydı.

park

Park pazartesi sabahı Eleanor'u kendisine doğru yürürken gördüğünde koşup onu kucaklamak istedi. Annesinin seyrettiği o pembe dizilerdeki adamlar gibi. Kendine hâkim olabilmek için çantasının askılarını çekiştirmek zorunda kaldı...

Bu harikaydı.

eleanor

Park onunla aynı boydaydı ama ondan daha uzun görünüyordu.

park

Eleanor'un kirpikleri çilleriyle aynı renkteydi.

eleanor

Okul yolunda *The White Album* hakkında konuştular ama bu birbirlerinin dudaklarına bakabilmek için bir bahaneydi. Dışarıdan gören birisi onların dudak okumaya çalıştıklarını düşünebilirdi.

Belki de Park'ın, Charles Manson el atmadan önce bile Beatles'in en komik şarkısı sayılamayacak olan *Helter Skelter* hakkında konuşurlarken dahi gülüp durmasının sebebi buydu.

30

park

“Selam,” dedi Cal sandviçinden bir ısırık alarak. “Perşembe günkü basketbol maçına sen de gelmelisin ve sakın bana basketboldan hoşlanmadığını söyleme oğlum.”

“Bilemiyorum...”

“Kim de orada olacak.”

“Cal...” dedi Park inleyerek.

“Benim yanımda oturacak,” dedi Cal. “Çünkü biz çıkıyoruz.”

“Dur bir dakika, gerçekten mi?” Park yediği sandviçten bir parçanın dışarı fırlamasını engellemek için ağzını kapadı. “Aynı Kim’den mi bahsediyoruz?”

“Buna inanmak bu kadar zor mu?” Cal süt kutusunun ağzını boydan boya yırttı ve onu bir fincan gibi kullanarak içindeki sütü mideye indirdi. “Aslında sana ilgi bile duymuyormuş. Sadece canı sıkılıyormuş ve senin sessiz, gizemli birisi olduğunu düşünmüş;

tıpkı durgun sular derin olur sözünde olduğu gibi. Ben de ona bazen durgun suların sadece durgun olduklarını anlattım.”

“Teşekkürler.”

“Ama şimdi bana sırılsıklam âşık olduğu için istersen sen de bizimle takılabilirsin. Basketbol maçları çok eğlenceli oluyor. Statta baharatlı cips bile satıyorlar.”

“Teklifini düşüneneğim,” dedi Park.

Aslında bunu düşünenecek falan değildi. O Eleanor’suz hiçbir yere gitmeyecekti. Ve Eleanor basketboldan hoşlanan bir kıza benzemiyordu.

eleanor

“Hey, dostum,” dedi DeNice beden dersinden sonra. Soyunma odasında üstlerini değiştiriyorlardı. “Bence bu hafta sen de bizimle dansa gelmelisin. Jonesy arabasını tamir ettirdi ve perşembe günü izinli. Sabaha kadar dans dans dans.”

“Geceleri dışarı çıkmama izin verilmediğini biliyorsun,” dedi Eleanor.

“Erkek arkadaşının evine gitmene izin verilmediğini de biliyorum,” dedi DeNice.

“Aynen katılıyorum,” dedi Beebi.

Eleanor onlara Park’ın evine gittiğinden asla bahsetmemeliydi ama bunu *birilerine* anlatmak için yanıp tutuşuyordu. (İşte kusursuz bir cinayet işleyen bir katil de kodesi böyle boyluyordu.) “Biraz sessiz ol,” dedi. “Tanrım.”

“Mutlaka gelmelisin,” dedi Beebi. Yuvarlak bir yüzü, gülümsemediğinde ortası raptiyeli bir yastık gibi görünmesine neden olacak kadar belirgin gamzeleri vardı. “Çok eğlenceli oluyor. Eminim ki daha önce hiç dans etmemişsindir.”

“Bilemiyorum...” dedi Eleanor.

“Sorun erkek arkadaşın mı?” diye sordu DeNice. “Çünkü o da gelebilir. Fazla yer kaplayacağını sanmıyorum.”

Beebi'nin kıkırdadığını duyan Eleanor da kıkırdadı. Park'ı dans ederken hayal edemiyordu. Onun bangır bangır çalan popüler şarkılar yüzünden kulak zarı delinmediği takdirde gayet iyi dans edeceğinden emindi. Park her konuda iyiydi.

Yine de... Eleanor ikisinin DeNice ya da Beebi'yle birlikte gece dışarı çıktığını hayal edemiyordu. Onun için Park'la toplum içine çıkmayı düşünmek, uzayda başındaki uzay başlığını çıkarmayı düşünmekten farksızdı.

park

Park'ın annesi her gün okuldan sonra bir araya geleceklerse, ki öyle yapıyorlardı, birlikte ödev yapmaya başlamaları gerektiğini söylemişti.

"Annen büyük ihtimalle haklı," dedi Eleanor otobüste. "Edebiyat dersinde bütün hafta dersi dinliyormuş gibi yaptım."

"Bugün de mi? Ciddi misin? Kulağa hiç de öyle gelmiyordu."

"Geçen yıl eski okulumda Shakespeare'i işlemiştik... Ama matematik dersinde aynı şeyi yapamam. Hatta... bunun tam tersi neydi?"

"Matematikte sana yardım edebilirim. Cebiri hallettim bile."

"Tanrım, seni inek seni. Bu harika olur."

"Vazgeçtim," dedi Park. "Matematikte sana yardım etmiyorum."

Eleanor'un dudaklarında beliren o gaddar ve alaycı gülümseme bile Park'ı deli etmeye yetiyordu.

Salonda çalışmak istediler ama Josh televizyon seyredecekti, bu yüzden eşyalarını mutfığa taşıdılar.

Park'ın annesi bunun sorun olmayacağını belirttikten sonra garajda halletmesi gereken işler olduğunu söyledi. Kendi bilirdi.

Eleanor bir şey okurken dudaklarını kıpırdatıyordu...

Park masanın altından onu usulca tekmeledi ve buruşturduğu kâğıtları saçına attı. Hemen hemen hiç baş başa kalamıyorlardı ve şimdi bunu neredeyse başarmışken Eleanor'un dikkatini çekebilmek için deli oluyordu.

Elindeki kalem üzerine vurarak Eleanor'un cebir kitabını kapadı.

"Sen ciddi misin?" Eleanor kitabı yeniden açmaya çalıştı.

"Yapma," dedi Park kitabı kendine doğru çekerek.

"Ders çalıştığımızı sanıyordum."

"Biliyorum," dedi Park. "Sadece... şu an baş başayız."

"Sayılır..."

"Bu yüzden baş başa kalındığında yapılması gereken şeyleri yapmalıyız."

"Şu an çok korkutucu konuşuyorsun..."

"Sohbet etmeyi kastediyorum." Aslında Park neyi kastettiğini bilmiyordu. Bakışlarını masaya indirdi. Eleanor cebir kitabının üzerine kendi el yazısıyla doldurmuştu. Bir şarkının isminin etrafına diğer bir şarkının sözlerini yazmıştı. Park kendi isminin –isminiz her zaman dikkatinizi çeker– bir Smiths şarkısının nakaratı arasına gizlenmiş olduğunu fark etti.

Sırttı.

"Ne oldu?" diye sordu Eleanor.

"Hiçbir şey."

"Ne var?"

Park bakışlarını bir kez daha kitaba çevirdi. Bu konuyu daha sonra, Eleanor eve gittikten sonra düşünecekti. Eleanor'un sınıfta oturduğunu, onun hakkında hayaller kurduğunu, ismini sadece kendisinin görebileceği bir yere dikkatle yazdığını düşünecekti.

Sonra birden bir şey daha dikkatini çekti. Kitaba tıpkı kendi isminde olduğu gibi küçük ve özenli harflerle, "senin bı kaltak olduğumu biliyorum sperm kokuyosun" yazılmıştı.

"Ne var?" dedi Eleanor kitabı ondan almaya çalışarak. Park kitabı bırakmadı. Tıpkı Hulk'a dönüşen Bruce Banner gibi yüzüne kan hücum ettiğini hissetti.

"Bunun hâlâ devam ettiğini neden bana söylemedin?"

"Neyin devam ettiğini?"

Park o sözleri söylemek ya da işaret etmek istemiyordu. Eleanor'la ikisinin bakışlarının aynı anda o sözlerin üzerinde olmasını istemiyordu.

"Bunun," dedi elini kelimelere doğru sallayarak.

Eleanor, Park'ın işaret ettiği yere baktı ve hiç vakit kaybetmeden yazıların üzerini karalamaya koyuldu. Yüzü bembeyaz kesilmişti ve boynu da benek benek kızarmıştı.

“Bunu bana neden söylemedin?” diye sordu Park.

“Ben de bilmiyordum.”

“Bu sorunu hallettiğimizi düşünmüştüm.”

“Neden öyle düşündün ki?”

Sahi neden öyle *düşünmüştü*? Eleanor artık kendisiyle beraber olduğu için mi?

“Ben sadece... neden bana bundan bahsetmedin?”

“Neden bahsedeyim? Bu tatsız ve utanç verici bir konu.”

Eleanor hâlâ kitabının üzerini karalamakla meşguldü. Park onun bileğini tuttu. “Sana yardım edebilirdim.”

“Nasıl yardım edecektin?” Eleanor kitabı Park'ın önüne itti. “Kitabı tekmeleyerek mi?”

Park dişlerini sıktı. Eleanor kitabı alıp çantasına attı.

“Bunu kimin yaptığını biliyor musun?” diye sordu Park.

“Söylersem *onları da* tekmeleyecek misin?”

“Olabilir...”

“Şey...” dedi Eleanor, “listeyi daraltıp sadece beni sevmeyen kişilerle sınırladım...”

“Bunu yapan herhangi biri değil. Bu kişi senin kitaplarına haberin olmadan ulaşma imkânına sahip.”

Eleanor sadece on saniye önce vahşi bir kedi kadar acımasız görünüyordu. Şimdiyse teslim olmuş gibiydi ve ellerini şakaklarına götürmüş halde masanın üzerine yığılmıştı.

“Bilmiyorum...” Başını iki yana salladı. “Bu nedense hep beden dersinin olduğu günlere denk geliyor.”

“Dersteyken kitaplarını dolaba mı bırakıyorsun?”

Eleanor gözlerini ovuşturdu. “Şu an bana kasten aptalca sorular soruyormuşsun gibi hissediyorum. Sen berbat bir dedektifsin.”

“Beden dersinde senden hoşlanmayan birisi var mı?”

“Hah.” Eleanor’un elleri hâlâ yüzündeydi. “Aslında benden hoşlanan birisi var mı diye sorman gerek.”

“Bu işi ciddiye almalısın.”

Eleanor ellerini yumruk yapıp, “Hayır,” dedi kararlı bir sesle, “tersine, bu işi asla ciddiye *almamalıyım*. Tina ve onun o baş belası kız arkadaşları benim tam da bunu yapmamı istiyorlar. Beni etkilemeyi başardıklarını düşünürlerse neler olur, biliyor musun? Bir daha asla peşimi bırakmazlar.”

“Tina’nın bu işle ne ilgisi var.”

“Tina beden dersinde benden hoşlanmayanların başında geliyor.”

“O asla bu kadar kötü bir şey yapmaz.”

Eleanor sert bir ifadeyle Park’a baktı. “Şaka mı yapıyorsun? Tina tam bir canavar. O olsa olsa bir şeytan ve kötü ruhlu bir cadının bir kâse dolusu kötülüğün içinde yuvarladıkları çocukları olabilir.”

Park o gün garajda kendisine oyun oynayan ve otobüsteki diğer öğrencilerle alay eden Tina’yı düşündü... Ama sonra Steve ne zaman kendisiyle uğraşsa Tina’nın onu engellediğini hatırladı

“Tina’yı çocukluktan beri tanırım,” dedi. “O kadar da kötü birisi sayılmaz. Geçmişte onunla dosttuk.”

“Hiç de öyle görünmüyorsunuz.”

“Şey, çünkü o artık Steve’le çıkıyor.”

“Ne ilgisi var?”

Park bu soruya verecek bir cevap bulamadı.

“Ne ilgisi var?” Eleanor’un koyu renkli gözleri küçülmüştü. Ona bu konuda yalan söylediği takdirde Park’ı asla affetmeyecekti.

“Artık bunun bir önemi yok,” dedi Park. “Aptalca bir şeydi... Altıncı sınıfta Tina’yla beraberdim. Birlikte bir şey yapmış ya da bir yerlere gitmiş değiliz.”

“Tina mı? Sen Tina’yla mı beraberdin?”

“Altıncı sınıftaydık. Önemsiz bir ilişkiydi.”

“Ama beraberdiniz, değil mi? El ele tutuştunuz mu?”

“Hatırlamıyorum.”

“Onu öptün mü?”

“Artık bunların bir önemi yok.”

Ama vardı. Çünkü Eleanor şimdi Park’a bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. Park da kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Tina’nın acımasız bir tarafı olduğunu biliyordu ama onun asla bu kadar ileri gitmeyeceğinden de emindi.

Peki Park, Eleanor hakkında ne biliyordu? Çok az şey. Eleanor sanki onun kendisini daha yakından tanımasını istemiyordu. Eleanor için pek çok şey hissediyordu ama gerçekte onun hakkında ne biliyordu?

“Sen yazılarında hep küçük harf kullanıyorsun...” Park bunu söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü; ta ki kelimeler dudaklarından dökülene dek. Yine de konuşmaya devam etti. “O sözleri sen yazmış olabilir misin?”

Eleanor’un yüzü önce beyazladı sonra karardı. Sanki damarlarındaki kanın tamamı bir anda kalbine hücum etmişti. Üzeri çillerle kaplı dudakları bir süre açık kaldı.

Sonra kendine geldi ve kitaplarını toplamaya başladı.

“Kendi kendime pis bir kaltak olduğumu söyleyen bir not yazacak olsaydım,” dedi soğukkanlı bir sesle, “haklısın, büyük harfler kullanmazdım. Ama kelimeleri düzgün yazacağımdan... ve belki bir nokta kullanacağımdan eminim. Ben noktalama işaretlerinin koyu bir hayranıyım.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Park.

Eleanor başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. Park ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu nasıl durduracağını bilemedi.

“Kitaplarıma o yazıları kimin yazdığını bilmiyorum,” dedi Eleanor sakın bir tavırla. “Ama sanırım Tina’nın benden bu kadar çok nefret etmesiyle ilgili gizemi çözdük.”

“Eleanor...”

“Hayır,” dedi Eleanor titreyen sesiyle. “Artık konuşmak istemiyorum.”

O mutfaktan çıktığı sırada Park’ın annesi garajdan içeri giriyordu. Mindy yüzünde Park’ın artık tanımaya başladığı bir ifadeyle oğluna baktı. *Bu tuhaf, beyaz kızda ne buluyorsun?*

park

Park o gece yatağına uzanıp Eleanor’un kendisiyle ilgili hayaller kurduğunu, ismini kitabına yazdığını düşündü.

Şimdi büyük ihtimalle Park'ın isminin üzerini de karalamıştı. Park, Tina'yı neden savunduğunu anlamaya çalıştı.

Onun iyi ya da kötü birisi olması kendisini neden ilgilendiriyordu? Eleanor haklıydı; o ve Tina dost değildi. Hiçbir zaman dost olmamışlardı. Altıncı sınıfta bile.

Park, Tina'nın kendisine ettiği çıkmak teklifini kabul etmişti çünkü herkes Tina'nın sınıfın en popüler kızı olduğunu biliyordu. Onunla çıkmak Park'a sosyal hayatta hâlâ harcaşarak bitiremediği bir kredi sağlamıştı.

Tina'nın ilk erkek arkadaşı olmak Park'ı mahallenin alt sosyal tabakasına dâhil olmaktan kurtarmıştı. Diğer çocuklar onun sarı benizli, tuhaf ve uyumsuz birisi olduğunu düşünseler bile... asla ucube, çatlak ya da eşcinsel olduğunu söyleyemezlerdi çünkü... eh, her şeyden önce iri yarı bir asker olan babası o mahallenin sakinlerinden biriydi. Ayrıca ona bu tür isimler takmak Tina hakkında ne düşündürürdü?

Tina ilişkilerinden sonra ne Park'a düşman olmuş ne de o hayatına hiç girmemiş gibi davranmıştı. Aslında... şey, bazen Park onun aralarında yeni bir şeylerin başlamasını istediğini düşünüyordu.

Mesela Tina birkaç kez Mindy'den aldığı randevunun gününü şaşırmış ve neticede Park'ın odasını ziyaret edip onunla konuşacakları bir sohbet konusu bulmaya çalışmıştı.

Sonbahar balosunun olduğu gece Mindy'ye topuz yaptırmak için evlerine geldiğinde Park'ın odasına uğramış ve ona kolsuz, mavi elbisesi hakkında ne düşündüğünü sormuştu. Ondaki ensesindeki saçlara dolanan kolyeyi çıkarmasını istemişti.

Park o güne dek bu fırsatları hep görmezden gelmişti.

Tina'yla takılacak olursa Steve onu öldürürdü.

Ayrıca o Tina'yla takılmak istemiyordu. İkisinin ortak noktası sınırlıydı –hatta hiç yoktu– ve bu durum egzotik ya da heyecan verici bir ilişkiye dönüştürülemezdi. Aralarında olsa olsa sıkıcı bir ilişki olurdu.

Park, Tina'nın gerçekte kendisinden hoşlandığından bile emin değildi. Sanki tek derdi kendini Park'a unutturmamaktı. Park'ın da aynı şeyi onun için istediği bir sır sayılmazdı.

Mahallenin en popüler kızından zaman zaman ilgi görmek güzel bir şeydi.

Park yüzükoyun dönüp yüzünü yastığına bastırdı. İnsanların kendisi hakkında ne düşündüğünün umurunda olmadığını sanıyordu. Eleanor'a olan aşkının bunu ispatladığını sanıyordu.

Ama nedense ruhunun derinliklerinde hep yeni boşluklar keşfediyordu. Eleanor'a ihanet etmenin yeni yollarını buluyordu.

31

eleanor

Noel tatiline sadece bir gün kalmıştı. Eleanor o son gün okula gitmedi. Annesine hasta olduğunu söyledi.

park

Park cuma sabahı otobüs durağına gittiğinde Eleanor'dan özür dilemeye hazırdı. Ama Eleanor durağa gelmedi. Bu da Park'ı ondan özür dilemekten neredeyse vazgeçirdi.

"Yine ne oldu?" dedi Eleanor'un evinin olduğu yöne bakarak. Sırf bu yüzden ayrılacaklar mıydı? Eleanor üç hafta boyunca kendisiyle grşmeyecek miydi?

Park Yalnızlığın Kalesi olarak nitelendirilebilecek, telefonsuz bir evde yaşamanın Eleanor'un suçu olmadığını biliyordu ama...

Tanrım. Bu durum Eleanor'un canı istediğinde onunla olan iletişimini koparmasını fazlasıyla kolaylaştırıyordu.

"Üzgünüm," diye bağırdı Park, Eleanor'un evine doğru. Arkadaki bir bahçede bir köpek havlamaya başladı. "Üzgünüm," diye mırıldandı Park köpeğe de.

Otobüs köşeyi dönüp ağır ağır durdu. Park, Tina'nın arka pencereden kendisini seyrettiğini gördü.

Üzgünüm, diye düşündü dönüp arkasına bakmadan.

eleanor

Richie işte olduğu için bütün günü odasında geçirmesi gerekmiyordu ama Eleanor öyle yaptı. Kulübesinden ayrılmayı reddeden bir köpek gibi.

Elindeki piller tükenmişti. Okuyacak bir şeyi kalmamıştı...

Yatakta öylesine uzun zaman geçirdi ki pazar öğleden sonra yemek yemek için ayağa kalktığında başı döndü. (Annesi eğer acıktıysa kapandığı mahzenden çıkması gerektiğini söylemişti.) Salona girip yerde oturan Fare'nin yanına ilişti.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu Fare. Elinde fasulyeli burrito vardı ve fasulyenin suyu sadece tişörtünün üzerine değil yere de damlıyordu.

"Ağlamıyorum," dedi Eleanor.

Fare burrito'yu başının üzerine kaldırıp akan suyunu ağzına doldurmaya çalıştı. "Ağlıyooğsun."

Maisie, Eleanor'a baktıktan sonra bakışlarını tekrar televizyona çevirdi.

"Babamdan nefret ettiğin için mi?" diye sordu Fare.

"Evet," dedi Eleanor.

"Eleanor," dedi anneleri mutfaktan çıkararak.

"Hayır," dedi Eleanor, Fare'ye başını iki yana sallayarak. "Sana ağlamıyorum dedim."

Eleanor tekrar odaya girip yatağına tırmandı ve yüzünü yastığına gömdü.

Kimse derdinin ne olduğunu sormak için peşinden gelmedi.

Belki de annesi Eleanor'u bir yıl boyunca başkalarının evine terk ettiğinde ona soru sorma hakkını sonsuza dek yitirdiğini fark etmişti.

Belki de Eleanor'un sorunu onun umurunda bile değildi.

Eleanor yatağında sırtüstü dönüp pilleri biten kasetçalarını eline aldı. İçindeki kaseti çıkarıp ışığa tuttu ve parmağıyla sardıkdan sonra Park'ın el yazısını taşıyan etiketine baktı. "Sex Pistols'ı boş ver... Eleanor'un sevebileceği şarkılar."

Park kitabındaki o korkunç sözleri kendisinin yazdığını düşünüyordu.

Üstelik ona karşı Tina'yı savunmuştu. *Tina*'yı.

Eleanor tekrar gözlerini kapayıp Park'la ilk kez öpüştükleri anı düşündü. Başını nasıl geriye attığını, dudaklarını nasıl araladığını. Kendisine özel olduğunu söyleyen Park'a nasıl da inandığını.

park

Noel tatilinin bir haftası geride kaldığında babası Park'a Eleanor'la ayrılıp ayrılmadıklarını sordu.

"Ayrıldık gibi bir şey," dedi Park.

"Bu çok kötü," dedi babası.

"Öyle mi?"

"Yani öyle olmalı çünkü sen Kmart'ta kaybolmuş dört yaşındaki bir çocuk gibi davranıyorsun."

Park iç geçirdi.

"Onunla tekrar barışma şansın yok mu?"

"Onunla konuşabilme şansım bile yok."

"Bu konuda annenin fikrini alamayacak olman kötü. Benim bir kızı elde etmek için bildiğim tek yöntem askerî üniformanın cazibesinden faydalanmak."

eleanor

Noel tatilinin bir haftası geride kaldığında Eleanor'un annesi onu gün doğmadan uyandırdı. "Benimle markete gelmek ister misin?"

"Hayır," dedi Eleanor.

"Hadi ama, yardıma ihtiyacım var."

Annesi hızlı yürüyordu ve bacakları da uzundu. Eleanor ona yetişebilmek için fazladan çaba harcamak zorundaydı. "Dışarısı çok soğuk," dedi.

"Sana şapka giymeni söylemiştim." Annesi ona çorap giymesini de söylemişti ama Eleanor'un ayakkabıları çorapla giyildiğinde komik duruyordu.

Yolculukları kırk dakika sürdü.

Nihayet markete ulaştıklarında annesi ikisine bir gün beklemiş kremalı böreklerle plastik bardakta kahve aldı. Eleanor, kahvesine süt tozu ve tatlandırıcı ekledikten sonra annesinin peşi sıra ucuzluk sepetine gitti. Annesinin ezik mısır gevreği kutuları ve konservelerle dolu bu sepeti gözden geçiren ilk kişi olma konusunda özel bir yeteneği vardı.

Marketteki işleri bittikten sonra ikinci el dükkânına gittiler ve Eleanor eski birkaç *Analog* dergisi bulup mobilya kısmında diğerlerine göre daha az iğrenç görünen bir kanepeye yerleşti.

Gitme vakti geldiğinde elinde inanılmaz derecede çirkin görünen bir bereyle Eleanor'un arkasından yaklaştı ve bereyi onun kafasına geçirdi.

"Harika," dedi Eleanor, "sayende bitlendim."

Eleanor eve dönüş yolunda kendini daha iyi hissetti (ki büyük ihtimale gezinin asıl amacı buydu). Dışarısı hâlâ soğuktu ama güneş parlıyordu ve annesi bulutlar ve sirklerle ilgili o Joni Mitchell şarkısını mırıldanıyordu.

Eleanor ona neredeyse her şeyi anlatacaktı.

Park'ı, Tina'yı, otobüsü, kavgayı ve Park'ın büyükanne ve büyükbabasının evi ile karavanı arasındaki o özel yeri.

Bütün bunlar patlamaya hazır bir bomba ya da saldırıya hazır bir kaplan gibi dilinin ucuna kadar geldi. Onları içinde tutmak gözlerinin yaşarmasına neden oldu.

Naylon market torbaları avuçlarını kesiyordu. Eleanor başını iki yana sallayarak yutkundu.

park

Park bir gün Eleanor'un üvey babasına ait kamyonet ortadan kaybolup ailedeki çocuklardan biri karda oynamak için dışarı çıkana dek bisikletle Eleanor'un evinin önünde dolaştı.

Dışarı çıkan oğlan, kardeşlerin en büyüğüydü ve Park onun ismini hatırlayamamıştı. Çocuk Park'ın, evlerinin önünde durduğunu görünce telaşla merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Hey, bekle," dedi Park. "Lütfen, hey... Kız kardeşin evde mi?"

"Maisie mi?"

"Hayır, Eleanor..."

"Bunu sana söylemem," dedi oğlan koşar adım eve girerek.

Park bisikletini çevirip oradan uzaklaştı.

eleanor

Ananas kutusu Noel akşamı geldi. Sanki Noel baba içinde herkes için oyuncaklar olan bir torbayla kapılarında belirmişti.

Maisie ve Ben kutu için çoktan kavgaya tutuşmuştu. Maisie kutuyu Barbie bebeklerini koymak için istiyordu. Ben'in kutuya koyacak bir şeyi yoktu ama Eleanor yine de bu kavgadan onun galip çıkmasını arzuluyordu.

Ben on iki yaşına basmıştı ve Richie artık onun kızlar ve Barbie bebeklerle aynı odada kalamayacak kadar büyüdüğünü söylemişti. Sonrasında eve bir yatak getirip bodruma yerleştirdi ve Ben şimdi köpek ve onun vücut ağırlıklarıyla birlikte orada yaşayacaktı.

Eski evlerinde Ben bodruma kirli çamaşırlarını bırakmak için bile inmezdi ki o evin bodrumu nemli değildi ve neredeyse bitmiş sayılırdı. Ben farelerden, yarasalardan, örümceklerden ve ışık yandığında harekete geçen her şeyden korkardı. Richie bodruma inen

merdivenlerin üst basamağında uyumaya çalıştığı için ona daha şimdiden iki kez bağırmişti.

Ananas kutusu dayıları ve eşinin yazdığı bir mektupla beraber gelmişti. Mektubu okuyan annelerinin gözleri doldu. "Ah, Eleanor," dedi heyecanlı bir sesle. "Geoff yaz tatilinde seni yanlarında görmek istiyor. Çalıştığı üniversitede yetenekli lise öğrencilerine yönelik bir program olduğunu söylüyor."

Richie, daha Eleanor'un bu sözlerin ne anlama geldiğini –kim-senin onu tanımadığı, kimsenin Park yerine geçemeyeceği St. Paul kampı– idrak etmesine bile fırsat kalmadan saldırıya geçti.

"Onu tek başına Minnesota'ya gönderemezsin."

"Erkek kardeşimin yanında olacak."

"Kardeşin genç kız yetiştirmekten ne anlar?"

"Lisedeyken onunla yaşadığımı biliyorsun."

"Evet ve senin hamile kalmana izin vermiş..."

Ben hiç kıpırdamadan ananas kutusunun üzerinde yatıyor ve Maisie de onun sırtını tekmeliyordu. Her ikisi de durmadan bağırıp çağırıyordu.

"Alt tarafı lanet olası bir kutu," diye haykırdı Richie. "Noel hediyesi olarak kutu istediğinizi bilseydim param cebimde kalırdı."

Bu sözler evdeki herkesi susturdu. Richie'nin Noel hediyesi alacağı kimsenin aklına gelmemiştir. "Noel sabahını bekleyecektim," dedi Richie. "Ama bu manzarayı seyretmekten sıkıldım."

Sigarasını ağzına alıp çizmelerini giydi. Kamyonetin kapısının açıldığını duydular ve Richie elinde koca bir ShopKa poşetiyle geri döndü. Yere kutu fırlatmaya başladı.

"Fare," dedi. Uzaktan kumandalı kamyon.

"Ben." Büyük bir yarış pisti.

"Maisie... bu şarkı söylemeyi sevdiğin için." Poşetten elektronik bir klavye çıkardı. Klavye büyük ihtimalle iyi bir marka değildi ama işe yarardı. Richie onu da diğerleri gibi yere atmak yerine Maisie'ye uzattı

"Ve küçük Richie... o nerede?"

"Uyuyor," dedi anneleri.

Richie omuzlarını silkip yere bir oyuncak ayı fırlattı. Poşet boşalmıştı ve Eleanor içinde buz gibi bir rahatlama hissetti.

Sonra Richie cüzdanından bir banknot çıkardı.

“İşte Eleanor. Git de kendine düzgün kıyafetler al.”

Eleanor bakışlarını ifadesiz bir yüzle mutfak kapısının önünde duran annesine çevirdikten sonra Richie'nin yanına gidip parayı aldı. Bu elli dolarlık bir banknottu.

“Teşekkür ederim,” dedi mümkün olduğunca kayıtsız bir sesle. Ardından kanepeye oturdu. Ufaklıklar hep birlikte hediyelerini açmakla meşguldü.

Fare sürekli, “Teşekkürler baba,” deyip duruyordu. “Ah, Tanrım, teşekkürler baba!”

“Bir şey değil,” dedi Richie. “Bir şey değil. Bir şey değil. Bu gerçek bir Noel.”

Richie çocukların oyuncaklarıyla oynamalarını seyretmek için günü evde geçirdi. Ya da belki Broken Rail Noel akşamı açık değildi. Eleanor, Richie'den (ve Maisie'nin klavyesinden) uzaklaşmak için odasına gitti.

Park'ı özlemekten yorulmuştu. Onu görmek istiyordu. Park onun, kendine noktalama kurallarını hiçe sayan tehditler yazan sapık bir psikopat olduğunu *düşünse* bile. Ergenliğin ilk yıllarını Tina'yı öperek *geçirse* bile. Bunların hiçbiri Eleanor'u Park'ı arzulamaktan alıkoyacak kadar kötü değildi. (Eleanor daha kötüsünün ne olabileceğini merak ediyordu.)

Belki de Park'ın evine gidip hiçbir şey olmamış gibi davranmıyordu. O gece Noel gecesi olmasa belki bunu yapardı. Neden Tanrı hiçbir zaman onun *yanında* olmuyordu?

O gün daha geç bir saatte annesi odasına geldi ve markete gidip Noel yemeği için bir şeyler alacaklarını söyledi.

“Dışarı çıkıp çocuklarla ilgileneyim,” dedi Eleanor.

“Richie bir aile olarak hep birlikte gitmemizi istiyor,” dedi annesi gülümseyerek.

“Ama anne...”

“Sorun istemiyorum, Eleanor,” dedi annesi usulca. “Güzel bir gün geçiriyoruz.”

“Hadi ama anne. Richie bütün günü içerek geçirdi.”

Annesi başını iki yana salladı. “Richie gayet iyi. Bugüne dek araba kullanmakta hiçbir problem yaşamadı.”

“Onun sürekli alkollü halde araba kullandığı gerçeğinin iyi bir savunma olduğunu sanmıyorum.” Annesi odaya girip kapıyı arkasından kapatarak, “Buna katlanamıyorsun değil mi?” diye sordu öfkeli ve alçak bir sesle. “Bak,” dedi, “bir...” Eleanor’a bakıp başını tekrar iki yana salladı. “Bir sorunun olduğunu biliyorum. Ama bu evde senin dışında herkes güzel bir gün geçiriyor. Bu evdeki herkes güzel bir günü hak ediyor.”

“Biz bir aileyiz, Eleanor. Hepimiz. Ailemize Richie de dâhil. Bu seni mutsuz ettiği için üzgünüm. Bu evde işler senin açısından her zaman kusursuz gitmediği için üzgünüm... Ama şu an böyle bir hayat sürüyoruz. Bu yüzden öfke nöbetleri geçirip bu ailenin huzurunu bozamazsın... Buna izin veremem.”

Eleanor dişlerini sıktı.

“Ben herkesi düşünmek zorundayım,” dedi annesi. “Anlıyormusun? Kendimi de düşünmek zorundayım. Sen birkaç yıl sonra kendi ayaklarının üzerinde duracaksın ama Richie benim kocam olarak kalacak.”

Eleanor onun çılgınlığın en uç noktasında mantıklı davranmaya çalıştığını bilmesinin neredeyse aklı başında birisiymiş gibi konuştuğunu söyleyebilirdi.

“Hadi kalk ve montunu giy,” dedi annesi.

Eleanor montunu ve yeni şapkasını alıp kardeşlerinin peşi sıra kamyonetin kasasına bindi.

Food 4 Less’e vardıklarında diğer herkes içeri girerken Richie kamyonette bekledi. Eleanor içeri adım attığı anda Richie’den aldığı elli doları annesinin eline tutuşturdu.

Annesi ona teşekkür etmedi.

park

Noel yemeği için alışveriş yapıyorlardı ve annesi büyükannesine yemek hazırlayacağı zamanlar hep gergin olduğu için bu alışveriş bir türlü bitmek bilmiyordu.

“Büyükannen hangi marka iç malzemeyi seviyor?” diye sordu annesi Park’a.

Alışveriş arabasının arka tekerleklerini havaya kaldırarak vakit geçiren Park, “Pepperidge Farm,” dedi.

“Orişinali mi yoksa mısır ekmekli olanı mı?”

“Bilmem, orijinalidir herhalde.”

“Bilmiyorsan söyleme... Bak,” dedi Mindy Park’ın omzunun üzerinden az öteye bakarak. “Senin şu Eleanor burada.”

El-la-no.

Park hızla arkasına dönüp baktığında Eleanor’un kızıl saçlı dört kardeşiyle birlikte et reyonunun önünde durduğunu gördü. (Gerçi kardeşleri Eleanor’un yanında kızıl saçlı sayılmazlardı. Bu sadece onlar için değil, herkes için geçerliydi.)

Aynı anda bir kadın alışveriş sepetinin içine bir hindi bıraktı.

Bu Eleanor’un annesi olmalıydı. Park, onun tıpkı annesine benzediğini düşündü. Ama daha keskin ve gölgeli hatlara sahipti. Eleanor gibiydi ama ondan daha uzundu. Daha yorgundu. Eleanor’un ruhsal çöküntüden çıkmış hali gibiydi.

Mindy de onlara bakıyordu.

“Hadi gidelim, anne,” diye fısıldadı Park.

“Bir merhaba demeyecek misin?”

Park başını iki yana sallasa da dönüp gitmedi. Eleanor’un kendisiyle konuşmak isteyeceğini sanmıyordu. Böyle bir sohbeta itiraz etmese bile Park onun başını derde sokamazdı. Ya üvey babası da oradaysa ne olacaktı?

Eleanor eskisinden daha farklı, daha sönük görünüyordu. Saçlarından sarkan herhangi bir şey ya da bileğine sarılmış renkli bir eşarp yoktu...

Her şeye rağmen güzeldi. Park'ın diğer uzuvları gibi gözleri de onu özlemişti. Koşup yanına gitmeyi ve ona ne kadar üzgün olduğunu, varlığına ne kadar ihtiyaç duyduğunu söylemeyi istiyordu.

Eleanor, Park'ı görmedi.

"Anne," diye fısıldadı Park bir kez daha. "Hadî gidelim."

Park arabaya bindiklerinde annesinin bu konuda yorum yapacağını düşündü ama o sessiz kalmayı tercih etti ve eve döndüklerinde de yorgun olduğunu söyledi. Park'tan aldıkları malzemeleri içeri taşımasını istedi ve günün geri kalan kısmını kapısı kapalı odasında geçirdi.

Akşam yemeği vakti geldiğinde Park'ın babası durumunu kontrol etmek için onun yanına gitti ve bir saat kadar sonra birlikte odadan dışarı çıktıklarında yemeği pizzacıda yiyeceklerini söyledi. "Noel gecesinde ha?" dedi Josh. Noel gecesi hep *waffle* yiyip film seyredilerdi. O gece için *Billy Jack* filmi bile kiralamışlardı. "Arabaya binin," dedi babaları. Mindy'nin gözleri kıpkırmızıydı ve dışarı çıkmadan önce göz makyajını tazelemeye bile gerek görmemişti.

Eve döndüklerinde Park doğrudan odasına çekildi. Yalnız kalıp Eleanor'la karşılaşmasını düşünmek istiyordu ama kısa bir süre sonra annesi yanına geldi. En ufak bir kıpırtı yaratmadan yatağına oturdu.

Elindeki Noel hediyesini ona uzattı. "Bu... senin Eleanor'un için," dedi. "Benden."

Park hediyeye baktı. Onu aldı ama başını iki yana salladı.

"Bunu ona verme şansını bulabileceğimden emin değilim."

"Senin Eleanor'un kalabalık bir aileden geliyor," dedi annesi.

Park hediyeği yavaşça salladı.

"Ben de kalabalık bir ailede büyüdüm," dedi annesi. "Üç kız, üç erkek kardeşim vardı." Altı ayrı kafayı tek tek okşarmış gibi elini öne uzattı.

Yemekte bir şişe şarap içtiği her halinden belli oluyordu. Normal zamanlarda Kore hakkında asla konuşmazdı.

"Kardeşlerinin isimleri neydi?" diye sordu Park.

Annesi elini usulca kucağına bıraktı.

“Kalabalık bir ailede herkes azla yetinmek zorundadır. Çok azla anlıyor musun?” dedi söylediklerini destekleyen bir işaret yaparak. “Anlıyor musun?”

Belki de iki şişe şarap içmişti.

“Anladığımdan emin değilim,” dedi Park.

“Kimsenin hiçbir şeyi tam olmaz,” dedi annesi. “Kimse ihtiyacı olan şeylere kavuşamaz. Sürekli aç olduğunda,” parmağıyla alınına vurdu, “zihnin de açlık çeker, anlıyor musun?”

Park ona ne cevap vereceğini bilemiyordu.

“Anlamıyorsun,” dedi annesi başını iki yana sallayarak. “Anlamamı da istemiyorum... Üzgünüm.”

“Üzülme,” dedi Park.

“Senin Eleanor’una o şekilde davrandığım için üzgünüm.”

“Sorun yok, anne. Bu senin suçun değil.”

“Sanırım kendimi tam olarak ifade edemedim...”

“Sorun değil, Mindy,” dedi kapının eşiğinde duran Park’ın babası yumuşak bir sesle. “Hadi artık yat, tatlım.” Yatağa gelip karısının kalkmasına yardımcı oldu ve ona korumacı bir tavırla sarıldı. “Annen sadece senin mutluluğunu istiyor,” dedi Park’a. “Bizim yüzümüzü kara çıkarma.”

Bu sözlerin küfür sayılıp sayılmadığından emin olamayan Mindy kaşlarını çattı.

Park anne ve babasının odalarındaki televizyonu kapanmasını bekledi. Sonra bir yarım saat daha harekete geçmedi. Nihayet montunu alıp evin en uzak köşesi olan arka kapıdan sessizce dışarı çıktı.

Sokağın sonuna ulaşana dek koştu.

Eleanor şimdi çok yakınındaydı.

Üvey babasının kamyoneti garaj yolunda duruyordu. Bu belki de iyi bir şeydi; Park evin önündeki verandada dikildiği sırada onun aniden ortaya çıkmasını istemezdi. Görünüşe bakılırsa evde tek bir ışık bile yoktu ve köpek de ortalarda görünmüyordu...

Park verandanın basamaklarını mümkün olduğunca sessizce tırmandı.

Eleanor'un odasının yerini biliyordu. Kendisine bir kez pencerenin yanında, ranzanın üst katında uyuduğunu söylemişti. İÇeri gölgesi vurmasın diye pencerenin yan tarafında durdu. Cama yavaşça vuracak ve dışarı bakan Eleanor'dan farklı birisi olursa ardına bile bakmadan kaçacaktı.

Park camı tıklattı. Hiçbir şey olmadı. Penceredeki perde, kumaş ya da her neyse hiç kıpırdamadı.

Eleanor büyük ihtimalle uyuyordu. Park cama daha sert vurdu ve kaçmaya hazırlandı. Pencereyi örten kumaşın kenarı bir parça aralandı ama Park içeriyi göremiyordu.

Kaçmalı mıydı yoksa saklanmalı mı?

Pencerenin önüne çıktı. Kumaş biraz daha aralandı. Park şimdi Eleanor'un dehşet dolu yüzünü görebiliyordu.

Eleanor, "Git buradan," dedi dudaklarını oynatarak.

Park başını iki yana salladı.

"Git buradan," dedi Eleanor bir kez daha aynı şekilde. Ardından az öteyi işaret etti. "Okul," dedi. En azından Park öyle dediğini düşündü ve koşmaya başladı.

eleanor

Eleanor'un düşündüğü tek şey, birileri odanın penceresinden gizlice içeri girmek niyetindeyse nasıl kaçacağı ve 911'i nasıl arayacağıydı.

Son olaydan sonra polisin onu ciddiye alıp oraya geleceğinden bile emin değildi. Ama en azından o pislik Gil'i uyandırıp lanet olası kakaolu keklerini yiyebilirdi.

Park karşısında bulmayı beklediği son kişiydi.

Onu görür görmez aklı başından gitmişti. Park her ikisinin birden sonu olacaktı. Geçmişte çok daha önemsiz bir şey için bile silahlar patlamıştı.

Eleanor, Park pencerenin önünden ayrılır ayrılmaz o budala kedi gibi sessizce yataktan kalktı ve karanlıkta sütyeni ile ayakbılarını giydi. Üzerinde fazlasıyla bol bir tişört ve babasının eski

pazen pijama altı vardı. Montu salonda olduğu için bir kazakla yetinmek zorunda kaldı.

Maisie televizyonun karşısında uyuyakalmıştı, bu yüzden Eleanor'un onun yatağını aşip pencereden dışarı çıkması nispeten daha kolay olmuştu.

Richie beni bu defa sonsuza dek evden atacak, diye düşündü verandada parmaklarının ucunda yürüyerek. Bu Richie'nin geçirdiği en güzel Noel olurdu.

Park okulun basamaklarında onu bekliyordu. Birlikte oturup *Watchmen* okudukları basamaklarda. Onu görür görmez ayağa fırlayıp koşarak yanına geldi. *Gerçekten koşarak.*

Eleanor'un yanına koştu ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Sonra itiraz etmesine fırsat tanımadan onu öpmeye başladı. Eleanor bir daha asla kimseyi, özellikle de kendisini böylesine perişan eden Park'ı öpmeyeceği sözünü hatırlamaya fırsat bulamadan bu öpüslere karşılık verdi.

Ağlıyordu; Park da öyle. Eleanor onun yanaklarına dokunduğunda ıslak olduklarını fark etti.

Ve sıcak. Vücudu öylesine sıcaktı ki.

Eleanor boynunu geriye atıp onu daha önce hiç öpmediği şekilde öptü. Artık bunu olması gerektiği gibi yapamamaktan korkmuyordu.

Park ondan uzaklaşır ne kadar üzgün olduğunu söylemek istedi ama Eleanor başını iki yana sallayarak buna izin vermedi. Onun bu konuda üzgün olmasını gerçekten istese bile Park'ı öpmeye dayanamıştı.

"Üzgünüm, Eleanor." Park yüzünü onunkine bastırdı. "Her konuda hatalıydım. *Her konuda."*

"Ben de üzgünüm."

"Ne için?"

"Sana sürekli kızdığım için."

"Sorun değil," dedi Park. "Bazen bu hoşuma gidiyor."

"Ama her zaman değil."

Park başını iki yana salladı.

"Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum," dedi Eleanor.

"Önemli değil."

“Tina konusunda sana kızdığım için üzgün değilim ama.”

Park alnını canı yanana dek onunkine bastırdı. “O kızın adını bile anma,” dedi. “O benim için hiçbir şey ama sen... her şeysin. Sen her şeysin, Eleanor.”

Park onu bir kez daha öptü ve Eleanor dudaklarını araladı.

Park onları ovuşturmasına rağmen Eleanor’un ellerini ısıtmakta çaresiz kalana dek dışarıda oturdular. Eleanor’un dudakları soğuktan ve öpüşmekten hissiz kalana dek.

Park onu eve bırakmak istedi ama Eleanor bunun intihardan farksız olacağını savundu.

“Yarın beni görmeye gel,” dedi Park.

“Yapamam. Yarın Noel.”

“O halde bir sonraki gün gel.”

“Bir sonraki gün,” dedi Eleanor.

“Ve sonraki gün de.”

Eleanor güldü. “Annenin bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Bence beni pek sevmiyor.”

“Yanılıyorsun,” dedi Park. “Seni bekliyorum.”

Eleanor, Park’ın, ismini fısıldadığını duyduğunda evine çıkan basamakları tırmanıyordu. Arkasına döndü ama gölgelerin arasında onu seçemedi.

“Mutlu Noeller,” dedi Park.

Eleanor gülümsedi ancak cevap vermedi.

eleanor

Eleanor Noel günü öğlene dek uyudu. Nihayet annesi odaya girip artık uyanmasını söyleyene dek.

“İyi misin?” diye sordu annesi.

“Uykum var.”

“Görünüşe bakılırsa üşütmüşsün.”

“Bu biraz daha uyuyabileceğim anlamına mı geliyor?”

“Sanırım öyle. Bak Eleanor...” Annesi kapıdan uzaklaşp sesini alçalttı. “Bu yazla ilgili olarak Richie’yle konuşacağım. Sanırım onun kamp hakkındaki düşüncelerini değiştirebilirim.”

Eleanor gözlerini açtı. “Hayır. Hayır, ben gitmek istemiyorum.”

“Senin buradan uzaklaşma fırsatını kaçırmayacağımı düşünmüştüm.”

“Hayır,” dedi Eleanor, “bir kez daha... herkesten uzaklaşmaya mecbur kalmak istemiyorum.” Bunu söylemek kendini tam bir ahmak gibi hissetmesine neden olmuştu ama yazı Park’la geçirmek için ne

gerekliyorsa söylerdi. (Park'ın o zaman dek büyük ihtimalle ondan bıkaçağı düşünceğini aklına getirmeyi de reddediyordu.) "Ben evde kalmak istiyorum," dedi.

Annesi başını salladı. "Pekâlâ," dedi, "madem böyle düşünüyorsun bu konuyu bir daha gündeme getirmeyeceğim. Ama fikrini değiştirecek olursan..."

"Fikrim değişmeyecek," dedi Eleanor.

Annesi odadan çıktı ve Eleanor yeniden uyuyormuş gibi yaptı.

park

Park Noel günü öğlene dek uyudu; ta ki Josh annelerinin saç yaparken kullandığı su dolu şişelerden biriyle onun üzerini ıslatana dek.

"Babam artık uyanmazsan hediyelerini bana vereceğini söyledi."

Park, Josh'a yastığıyla vurdu.

Ailenin diğer bütün fertleri onu bekliyordu ve evi tamamen hindi kokusu sarmıştı. Büyükannesi Park'ın önce kendi hediyesini açmasını istedi; bu yepyeni bir "Öp beni, ben İrlandalıyım" tişörtüydü. Bir önceki yılki hediyesinden bir beden daha büyüktü, bu da Park'ın üzerine bir beden büyük olacağı anlamına geliyordu.

Anne ve babasının hediyesi şehrin merkezindeki bir *punk-rock* plakçısı olan Drastic Plastic'ten alınmış elli dolarlık bir hediye çekiydi. (Onların böyle bir şeyi akıl etmiş olmaları Park'ı şaşırtmıştı. Drastic Plastic'in hediye çeki satıyor olması da öyle. Bu *punk* kültürüyle pek de bağdaşmıyordu).

Diğer hediyeleri belki de gerçekten giyebileceği iki siyah kazak, elektrogitar şeklinde bir şişesi olan Avon parfüm ve babasının herkesin görmesini sağladığı boş bir anahtarlık olmuştu.

On altıncı doğum günü gelip geçmişti ve o ehliyet alıp okula arabayla gidip gelmeyi umursamıyordu. Günün Eleanor'la birlikte olacağı garantisi taşıyan tek bölümünden vazgeçecek değildi.

Bir önceki gece harika geçe de –Eleanor'la ikisi harika bir gece olduğu konusunda hemfikirdi– Eleanor bir daha evden gizlice dışarı çıkma riskini göze alamayacağını açıkça belirtmişti.

"Kardeşlerimden biri uyanıp beni ispiyonlayabilirdi, kaldı ki bu risk hâlâ var. Onların bağlılık anlayışı biraz karmaşıktır."

"Ama sessiz olursan..."

İşte Eleanor o zaman ona çoğu gece kardeşleriyle aynı odayı paylaştığını söyledi. *Hepsi* aynı odada kalıyordu. "Su yatağı dâhil edilmezse" Park'ın odasıyla aynı boyutlarda olan bir odada.

Birlikte okulun arka kapısında, ancak özellikle bakan gözlerin görebileceği ve kar taneciklerinden korunabildikleri küçük bir duvar nişinde oturuyorlardı. Yan yana duruyor, birbirlerine bakıyor ve el ele tutuşuyorlardı.

Artık aralarında herhangi bir sorun yoktu. Aptal ve bencilce davranışlarla vakit harcamıyorlardı.

"İki erkek, iki kız kardeşin var öyle mi?"

"Üç erkek, bir kız kardeşim var."

"İsimleri ne?"

"Neden sordun?"

"Sadece merak ettim," dedi Park. "Bu gizli bir bilgi mi?"

Eleanor iç geçirdi. "Ben, Maisie..."

"Maisie mi?"

"Evet. Fare yani Jeremiah. Jeremiah beş yaşında. Bir de bebek var. Küçük Richie."

Park güldü. "Ona 'Küçük Richie' mi diyorsunuz?"

"Eh, ne de olsa babası Büyük Richie. Gerçi o da pek büyük sayılmaz..."

"Biliyorum ama *Tutti-Frutti*'yi de Küçük Richard söylemiyor muydu?"

"Ah, Tanrım, bu hiç aklıma gelmemişti. Neden bunu daha önce düşünemedim?"

Eleanor'un ellerini göğsüne götürdü. Henüz onun vücudunun çenesinden aşağıya ya da dirseğinden yukarıda kalan hiçbir noktasına dokunmayı başaramamıştı. Bunu denediği takdirde Eleanor'un kendisini durduracağını sanmıyordu ama ya durdurursa? İşte bu berbat bir şey olurdu. Her halükârda Eleanor'un elleri ve yüzü mükemmeldi.

"Kardeşlerinle aran iyi mi?"

“Bazen... Hepsi delidir.”

“Beş yaşındaki bir çocuk nasıl çılgın olabilir?”

“Ah, Tanrım, Fare mi? O en delileri. Arka cebinde hep bir çekiç ya da tavşan taşır ve üzerine bir şeyler giymeyi reddeder.”

Park güldü. “Maisie ne tür bir deli?”

“Eh, o en başta biraz *acımasızdır*. Ayrıca bir serseri gibi kavgader. Küpelerini-çıkardık da gel şeklinde kavgalar.”

“Kaç yaşında?”

“Sekiz. Hayır, dokuz.”

“Ya Ben?”

“Ben...” Eleanor bakışlarını kaçırdı. “Onu gördün. Neredeyse Josh’la aynı yaşta. Bir saç tıraşına ihtiyacı var.”

“Richie kardeşlerinden de nefret ediyor mu?”

Eleanor, Park’ın ellerini itti. “Neden bu konu hakkında konuşmak istiyorsun?”

Park geri çekildi. “Çünkü bu senin hayatın. Çünkü hayatın ilgimi çekiyor. Sanki etrafına tuhaf bariyerler örmüştün ve benim sadece küçücük bir parçana ulaşabilmemi istiyorsun...”

“Evet,” dedi Eleanor kollarını kavuşturarak. “Bariyerler. İkaz bantları. Aslında sana iyilik yapıyorum.”

“Bana iyilik yapma,” dedi Park. “Bunlarla başa çıkabilirim.” Başparmağıyla Eleanor’un çatık kaşlarını düzeltmeye çalıştı. “O aptal kavganın sebebi de birbirimizden bir şeyler gizlememizdi.”

“O kavganın sebebi senin kötü kalpli eski kız arkadaşını benden gizlemendi. Benim kötü kalpli eski sevgililerim falan yok.”

“Richie kardeşlerinden de nefret ediyor mu?”

“Onun ismini söylemekten vazgeç,” dedi Eleanor fısıldayarak.

“Özür dilerim,” dedi Park da aynı şekilde fısıldayarak.

“Bence o herkesten nefret ediyor.”

“Annenden etmiyor ama.”

“Özellikle ondan nefret ediyor.”

“Ona kötü mü davranıyor?”

Eleanor gözlerini devirip giysisinin koluyla yanağını sildi. “Ah. Evet.”

Park bir kez daha onun ellerini tuttu. ‘‘Peki annen neden onu terk etmiyor?’’

Eleanor başını iki yana salladı. ‘‘Bunu yapabileceğini sanmıyorum... Kendinde o g¼c¼ bulabileceğini sanmıyorum.’’

‘‘Ondan korkuyor mu?’’ diye sordu Park.

‘‘Evet...’’

‘‘Ya sen?’’

‘‘Ben mi?’’

‘‘Evden atılmaktan korktuğunu biliyorum. Peki, ondan korkuyor musun?’’

‘‘Hayır.’’ Eleanor çenesini yukarı kaldırdı. ‘‘Hayır... Sadece onun dikkatini çekmemeliyim, anlıyor musun? Onun yoluna çıkmadığım sürece sorun yok. Yapmam gereken tek şey görünmez olmak.’’

Park gülümsedi.

‘‘Ne?’’ dedi Eleanor.

‘‘Sen ve görünmez olmak.’’

Eleanor da gülümsedi. Park onun ellerini bırakıp yüzünü tuttu. Yanakları soğuktu ve karanlıkta gözleri dipsiz birer kuyu gibi görünüyordu.

Park’ın gözünde ondan başka kimse yoktu.

Nihayet daha fazla dışarıda duramayacak kadar üşüdüler. Ağzlarının içi bile donmuştu.

eleanor

Richie, Eleanor’un odasından çıkıp Noel yemeğine katılmasını istemişti. Güzel. Eleanor gerçekten de hastalanmıştı. En azından bütün günü rol yaparak geçirdiği düşünölmeyecekti.

Yemek inanılmazdı. Anneleri düzg¼n malzemeler (baklagiller dışında bir şeyler) bulduğunda harika yemekler yapabiliyordu.

Hindi dolması ve üzeri dereotu ve tereyağıyla kaplı patates p¼resi yediler. Tatlı olarak s¼tlaç ve baharatlı çörek vardı. Anneleri bu çörekleri sadece Noel’de yapardı.

En azından onun yıl boyu çeşit çeşit çörekler yaptığı dönemde kural buydu. Ufaklıklar neleri kaçırdıklarının farkında değillerdi. Eleanor ve Ben küçükken, anneleri sürekli bir şeyler pişirirdi. Eleanor okuldan eve döndüğünde mutfakta mutlaka taze çörek bulurdu. Her sabah gerçek bir kahvaltı yapardı... ya yumurta ve pastırma, ya gözleme ve sosis ya da krema ve esmer şekerli yulaf ezmesi.

Eleanor eskiden şişmanlığını buna yorardı. Ama şimdi sürekli aç geziyordu ve hâlâ iri bir kızdı.

Noel yemeğine bu son yemekleriymiş gibi saldırdılar ki en azından bir süre gerçekten de öyle olacaktı. Ben hindinin iki butunu birden yedi ve Fare de koca bir tabak dolusu püreyi silip süpürdü.

Richie o günü de sürekli içerek geçirdiği için fazlasıyla neşeliydi; çok fazla gülüyor, çok fazla gürültü yapıyordu. Ama onun bu keyifli halinin tadını çıkarabilmek mümkün değildi çünkü ruh hali her an tam tersi yönde değişebilirdi. Masadaki herkes onun bu geçişi yaşamasını bekliyordu...

Yemekte balkabaklı turtada olmadığını fark ettiğinde beklenen gerçekleşti.

"Bu lanet olası şey de ne böyle?" dedi kaşığını sütlaca çarparak.

"Sütlaç," dedi çok fazla hindi yemekten aptallaşan Ben.

"Sütlaç olduğunu biliyorum," dedi Richie. "Balkabaklı turtada nerede, Sabrina?" diye seslendi mutfağa. "Sana eksiksiz bir Noel yemeği hazırlamanı söylemiştim. Sana bunun için para vermiştim."

Anneleri mutfak kapısının önünde belirdi. Henüz o masaya oturup yemek yemeye başlayamamıştı. "Ben..."

Bu Danimarkalıların geleneksel Noel tatlısıdır, diye geçirdi içinden Eleanor. Büyükannem Noel'de bu tatlıyı yapardı. Onun büyükannesi de öyle. Balkabaklı turtadan çok daha iyidir. Özel bir tatlıdır.

"Ben... balkabağı almayı unuttum," dedi anneleri.

"Noel'de balkabağı almayı nasıl unutursun?" Richie içi sütlaç dolu çelik kâseyi fırlatıp attı. Kâse annelerinin yanındaki duvara çarptı ve etrafa ıslak sütlaç parçalarının sıçramasına neden oldu.

Richie dışında herkes taş kesilmişti.

Richie sarsak adımlarla sandalyesinden kalktı. "Bu ailenin gerçek bir Noel yemeği yemesi için... gidip balkabaklı turtada alacağım."

Arka kapıya yürüdü.

Eleanor'un annesi Richie'nin, kamyoneti çalıştırdığını duydukları anda sütlaçtan kalanlarla dolu kâseyi yerden aldı ve zemindeki sütlaç öbeğinin üstünü sıyırdı.

"Sütlacına vişneli sos isteyen var mı?" diye sordu.

Hepsi istiyordu.

Eleanor sütlacın kalan kısmını temizledi ve Ben televizyonu açtı. Birlikte *Grinch* ve *Frosty the Snowman*'i ve *A Christmas Carol*'ı izlediler.

Onlara anneleri bile eşlik etti.

Eleanor elinde olmadan bu halleriyle Geçmiş Noel Hayaleti'ni¹⁶ bile öğrendirebileceklerini düşündü. Ama uykuya dalmadan önce karnını doyurmuştu ve mutluydu.

---

16 Charles Dickens'ın *Bir Yılbaşı Öyküsü* kitabında, başkahramana geçmişinin ne kadar içler acısı olduğunu gösteren bir hayalet. (ç.n.)

eleanor

Park'ın annesi bir sonraki gün Eleanor'u karşısında bulduğunda hiç de şaşırılmış gibi görünmüyordu.

Park ailesini onun ziyarete geleceği konusunda önceden uyar-
mış olmalıydı.

"Eleanor," dedi Mindy her zamankinden daha nazik bir sesle.
"Mutlu Noeller, içeri gel."

Eleanor salona girdiğinde Park duştan yeni çıkmıştı ve bu durum her nedense utanç vericiydi. Saçları ıslaktı ve tişörtü de üzerine yapışmıştı. Park, Eleanor'u gördüğüne gerçekten sevinmişti. Bu her halinden belliydi (ve güzel bir şeydi).

Eleanor, Park'a aldığı hediyeyi nasıl vereceğini bilemedi, bu yüzden o yanına yaklaştığında hediyeyi eline tutuşturdu.

Şaşırarak gülümsedi. "Bu bana mı?"

"Hayır," dedi Eleanor, "sana değil..." Yapacak uygun bir espri bulamadı. "Evet, sana."

“Bana bir şey alman gerekmiyordu.”

“Aslında almadım.”

“Hediyeyi açabilir miyim?”

Eleanor’un aklına hâlâ uygun bir espri gelmiyordu, bu yüzden başını sallamakla yetindi. En azından Park’ın anne ve babası mutfaktaydı ve onları seyreden kimse yoktu.

Hediye mektup kâğıdına sarılmıştı. Eleanor’un en sevdiği mektup kâğıdına; üzerinde sulu boyayla çizilmiş peri ve çiçek resimleri olana.

Park kâğıdı dikkatle yırttı ve içinden çıkan kitaba baktı. *Çavdar Tarlasında Çocuklar*. Bu, kitabın epeyce eski bir basımıydı. Eleanor ön tarafına kalemle bir hayır kurumundan alındığını belli edecek şekilde fiyatı karalanmış olsa da daha derli toplu görünmesini sağladığı için kitabın üzerindeki kabı çıkarmamıştı.

“İddialı bir kitap olduğunu biliyorum,” dedi. “Aslında sana *Watership Tepesi*’ni verecektim ama o tavşanlarla ilgili ve herkes tavşanlarla ilgili bir kitap okumak istemez...”

Park gülümseyerek kitaba baktı. Eleanor dehşet dolu kısa bir an boyunca onun kitabın kapağını açacağını düşündü. Kendisi karşısında öylece dururken onun kitabın içine neler yazdığını okumasını istemiyordu.

“Bu kitap senin miydi?” diye sordu Park.

“Evet, ama ben onu çoktan okudum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Park ona bakıp sırtarak. Gerçekten mutlu olduğu zamanlar gözleri yanaklarına gömülüydü. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedi Eleanor bakışlarını aşağı indirerek. “Sakin John Lennon’ı falan öldürmeye kalkışma¹⁷.”

“Buraya gel,” dedi Park, Eleanor’un üzerindeki ceketin ön tarafını kendine doğru çekerek.

Eleanor, Park’ın peşi sıra onun odasına yürüdü ama sanki görünmez bir engele çarpmış gibi tam kapının önünde durdu. Park elindeki kitabı yatağın üzerine koyduktan sonra bir raftan iki kü-

17 John Lennon’ı öldüren katilin o gün elinde *Çavdar Tarlasında Çocuklar* kitabını taşıyor olmasına gönderme yapıyor. (ç.n.)

çük kutu aldı. Her iki kutu da Noel'e özel kâğıtlara sarılmıştı ve kırmızı birer kurdele taşıyordu.

Park odasının önünde bekleyen Eleanor'un yanına gitti. Eleanor kapıya yaslandı.

"Bu annemden," dedi Park kutulardan birini yukarı kaldırarak. "İçinde parfüm var. Ama ne olur onu hiç sürme." Bakışları kısa bir süre aşağı çevrildikten sonra tekrar Eleanor'a yöneldi. "Bu da benden."

"Bana hediye alman gerekmiyordu," dedi Eleanor.

"Saçmalama."

Park hediyesini kabul etmek istemeyen Eleanor'un elini tutup kutunun üstüne bastırdı.

"Sadece senin fark edebileceğin bir şey seçmeye çalıştım," dedi yüzüne düşen perçemleri geriye iterek. "Seni annene açıklama yapmak zorunda bırakmayacak bir şey... Aslında sana güzel bir kalem almak istiyordum ama sonra..."

Eleanor hediyesi açtığı sırada Park'ın kendisini izlemesinden rahatsızlık duydu. Yanlışlıkla ambalaj kâğıdını yırttı. Park kâğıdı elinden aldı ve Eleanor gri renkli, küçük bir kutunun kapağını açtı. İçinde bir kolye vardı. İnce, gümüş bir zinciri olan, küçük bir menekşe şeklinde gümüş bir kolye.

"Hediyemi geri çevirirsen seni anlayışla karşılıyorum," dedi Park.

Eleanor'un öyle yapması gerekirdi ama o bu hediyeyi istiyordu.

park

Ahmaklık etmişti. Ona düşündüğü kalem alması gerekirdi. Mücevher herkesçe fark edilebilecek bir hediyeydi... ve çok özeldi ki bu seçimi yapmasının sebebi de buydu. Eleanor'a bir kalem ya da bir kitap ayrıcalığı alamazdı. Kitap ayrıcalığı ona karşı hissettiklerini ifade etmeye yetmezdi.

Park arabasına alacağı teyp için biriktirdiği paranın büyük kısmını bu kolyeye harcamıştı. Onu alışveriş merkezinde, çiftlerin nişan yüzüğü denedikleri bir mücevher dükkânında bulmuştu.

"Faturayı sakladım," dedi Eleanor'a.

"Hayır," dedi Eleanor başını kaldırıp ona bakarak. Huzursuz görünüyordu ama Park bunun ne tür bir huzursuzluk olduğunu çözememişti. "Hayır. Bu çok güzel," dedi. "Teşekkür ederim."

"Peki onu takacak mısın?"

Eleanor başını yukarı aşağı salladı.

Park elini saçlarında gezdirdi ve kendine hâkim olabilmek için ensesini tuttu. "Hemen mi?"

Eleanor kısa bir an ona baktıktan sonra tekrar başını salladı. Park kolyeyi kutudan çıkardı ve özenle Eleanor'un boynuna taktı. Tıpkı onu satın alırken hayal ettiği gibi. Onu sırf *bunun için* almış bile olabilirdi; bu anı yaşamak, avuçlarında saçları tarafından örtülen ensesinin sıcaklığını hissetmek için. Park parmaklarını zincirin üzerinde dolaştırdıktan sonra kolyenin ucunu Eleanor'un boynuna yerleştirdi.

Eleanor ürperdi.

Park zinciri göğsüne doğru çekmek, Eleanor'u sonsuza dek orada tutmak istiyordu. Sıkılğan bir tavırla elini çekti ve kapıya yaslandı.

eleanor

Park'la mutfakta iskambil oynuyorlardı. Eleanor, Park'a oyunu öğretmiş ve ilk birkaç turu kazanmıştı. Ama sonra dikkati dağılmaya başladı. (Maisie de ilk birkaç turdan sonra onu hep yenerdi.)

Mindy de mutfaktaydı ama orada iskambil oynamak, salonda öylece oturup baş başa kalsalar neler yapabileceklerine kafa yormaktan çok daha iyiydi.

Mindy, Eleanor'a Noel'in nasıl geçtiğini sordu ve o da iyi geçtiğini söyledi.

"Noel yemeğinde ne yersiniz?" diye sordu Mindy. "Hindi mi domuz eti mi?"

"Hindi," dedi Eleanor, "dereotlu patatesle birlikte... Annem Danimarkalı."

Park oyuna ara verip bakışlarını Eleanor'a çevirdi. Eleanor gözlerini kocaman açarak ona baktı. Mindy orada olmasa, "Danimarkalıyım işte ne var?" derdi.

"Demek kızıl rengi, güzel saçlarını annenden aldın," dedi Mindy bilgiç bir tavırla.

Park, Eleanor'a gülümsedi. Eleanor gözlerini devirdi.

Mindy, Park'ın büyükanne ve babasına bir şey götürmek üzere dışarı çıktığında Park, Eleanor'u masanın altından tekmeledi. Ayak-kabı giymemişti.

"Danimarkalı olduğumu bilmiyordum," dedi.

"Artık aramızda sır kalmadığı için böyle harikulade konuşmalar mı yapacağız?"

"Evet. Annen Danimarkalı mı?"

"Evet."

"Ya baban?"

"O bir pislik."

Park kaşlarını çattı.

"Ne var? Sana karşı dürüst ve samimi olmamı istiyorsun. Onun 'İskoçyalı' olduğunu söylemektense bir pislik olduğunu söylemek daha doğru olur."

"İskoçyalı," dedi Park gülümseyerek.

Eleanor, Park'ın, ilişkilerini farklı bir boyuta taşımak istemesi konusunda epeyce kafa yormuştu. Birbirlerine karşı tamamen açık ve dürüst olmaları konusunda. Ona çirkin gerçeği tüm detaylarıyla bir gecede anlatamazdı.

Ya Park yanılıyorsa ne olacaktı? Ya bunu kaldıramazsa?

Ya Eleanor'la ilgili bütün o albenili gizemin... tatsız gerçeklerden ibaret olduğunu fark ederse?

Park ona Noel'in nasıl geçtiğini sorduğunda Eleanor sadece annesinin hazırladığı çöreklerden, seyrettiği filmlerden ve Fare'nin nasıl da izledikleri filmde geçen tekerlemeleri yanlış anlayıp durduğundan bahsetti.

Park'ın, "Evet ama *şimdi* bana kötü taraflarını da anlat..." demesini bekledi. Park bunu yapmak yerine güldü.

"Sence annen beni kabul eder miydi?" diye sordu. "Yani üvey baban olmasaydı?"

"Bilmiyorum..." dedi Eleanor. Bunu söylerken boynundaki gümüş menekşeyi tuttuğunu fark etti.

Eleanor, Noel tatilinin geri kalan kısmını Park'ın evinde geçirdi. Mindy bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu ve Park'ın babası da ona sürekli akşam yemeğine kalmasını söylüyordu.

Eleanor'un annesi onun bu süreyi Tina'yla geçirdiğini düşünüyordu. Bir keresinde, "Umarım oradaki misafirliğinin tadını kaçırmıyordur, Eleanor," demişti. Bir diğer sefer de, "Aslında bazen Tina da buraya gelebilir," dediğinde ikisi de bunun bir şaka olduğunu biliyordu.

O eve kimse arkadaşlarını getirmezd. Ne ufaklıklar ne de Richie. Annelerinin de artık arkadaşı yoktu.

Arkadaşlarını geçmişte bırakmıştı.

Eleanor'un anne ve babası ayrılmadan önce evlerinde sürekli birileri olurdu. Partiler verilirdi. *Uzun saçlı adamlar. Uzun elbiseli kadınlar. Dört bir yanda içi kırmızı şarap dolu kadehler.*

Babası onları terk ettikten sonra bile evlerinde kadınlar olurdu. Çocuklarını ve muzlu kokteyl hazırlamak için gerekli malzemeleri alıp gelen bekar anneler. Çocuklar yan odada Kızma Birader oynarken oturup sessizce eski kocalarını çekiştirir ve yeni erkek arkadaşları hakkında yorumlarda bulunurlardı.

Richie de hayatlarına bu hikâyelerden birinin kahramanı olarak girmişti. Hikâye şöyleydi:

Anneleri her sabah erken saatte onlar uyanmadan yürüyerek markete giderdi. O dönemde de arabaları yoktu. (Annelerinin lise yıllarından beri kendine ait bir arabası olmamıştı.) Richie sabahları işe giderken yolda onu görürdü. Bir gün arabasını durdurup telefon numarasını sormuştu. Ona o güne dek gördüğü en güzel kadın olduğunu söylemişti.

Eleanor ilk kez Richie'den bahsedildiğini duyduğunda eski kanepelerine uzanmış *LIFE* dergisi okuyor ve alkolsüz muz kokteyli yudumluyordu. Konuşulanlara özellikle kulak misafiri olmamıştı;

annesinin arkadaşları onu etrafta görmekten hoşlanırdı. Çocuklarına yakınmadan göz kulak olduğu için onu sever ve yaşından çok daha olgun bir kız olduğunu söylerlerdi. Eleanor sessiz durduğu sürece onun odada olduğunu bile unutulardı. İçkiyi fazla kaçırdıklarında da bunu umursamazlardı.

Sohbetlerinin bir noktasında içlerinden biri Eleanor'a mutlaka, "Bir adama asla güvenme, Eleanor!" diye bağırdı.

"Özellikle de dans etmeyi seviyorsan!"

Ama Eleanor'un annesi onlara Richie'nin kendisine bir bahar günü kadar güzel olduğunu söylediğinden bahsettiğinde hep birlikte iç geçirip ondan detayları anlatmasını istemişlerdi.

Elbette ona gördüğü en güzel kadın olduğunu söyleyecek, diye düşünmüştü Eleanor. Bunun doğru olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu.

Eleanor o zaman on iki yaşındaydı ve bir adamın annesini babasından daha beter sömüreceği aklına bile gelmiyordu.

Hayatta bencillikten daha kötü şeyler olabileceğini bilmiyordu.

Her neyse. Eleanor annesinin misafirliğin tadını kaçıracağı konusundaki uyarılarının gerçeğe dönüşebileceğini göz önüne alarak Park'ın evinden hep akşam yemeğinden önce ayrılmaya çalışıyordu. Bunun bir diğer sebebi de oradan erken ayrıldığında Richie'den önce evde olma ihtimalinin artmasıydı.

Günü Park'ın yanında geçirmek, banyo yapma rutinini allak bullak etmişti. (Eleanor onunla ne kadar samimi olursa olsun bundan Park'a asla söz etmeyecekti.)

Sadece okuldan eve döndüğünde güvenle banyo yapabiliyordu. Okuldan sonra Park'a gittiği günler tek umudu gece eve geldiğinde Richie'nin The Broken Rail'den hâlâ dönmemiş olmasıydı. Böyle geceler elini gerçekten çabuk tutmak zorundaydı çünkü evin arka kapısı banyonun hemen karşısındaydı ve bu kapı her an açılabilirdi.

Böyle gizli gizli banyo yapmaya çalışmasının annesini huzursuz ettiğinin farkındaydı ama bu Eleanor'un suçu sayılmazdı. Bir ara okuldaki soyunma odasında duş almayı düşünmüştü ama Tina ve arkadaşlarının varlığı bu işi daha da tehlikeli kılıyordu.

Tina birkaç gün önce öğle yemeğinde abartılı hareketlerle Eleanor'un masasına yürümüş ve dudaklarını oynatarak O ile başlayan o kelimeyi söylemişti. O-r-o-s-p-u. (Bu kelimeyi Richie'nin bile ağzına almıyor olması Eleanor'un karşısında akıl sınırlarını zorlayan bir küfürbazın durduğu anlamına geliyordu.)

"Bunun *derdi* ne?" diye sordu DeNice. Sırf laf olsun diye.

"Kendini bir şey zannediyor," dedi Beebi. "Oysa mini etekli küçük bir erkek çocuğu gibi etrafta dolanmaktan başka bir özelliği yok," dedi DeNice.

Beebi kıkırdadı.

"Bu saç stili ona yakışmıyor," dedi DeNice gözlerini Tina'dan ayırmadan. "Sabahları biraz erken kalkıp Farrah Fawcett mi yoksa Rick James gibi mi görünmek istediğine karar vermesi gerek."

Beebi ve Eleanor kahkahalara boğuldu.

"Bir seçim yap, kızım," dedi DeNice bundan yüz bularak. "Bir seçim yap."

"Ah, dostum!" dedi Beebi, Eleanor'un bacağına bir şaplak atarak. "Erkek arkadaşın burada." Hep birlikte bakışlarını kafenin cam duvarına çevirdiler. Park birkaç çocukla birlikte camın diğer tarafından geçiyordu. Kot pantolon ve üzerinde Minor Threat yazan bir tişört giymişti. Bakışlarını kafeteryaya çevirdi ve Eleanor'u görünce gülümsedi.

Beebi kıkırdadı.

"Gerçekten çok *şeker*," dedi DeNice. Bu tasdik edilebilir bir şeymiş gibi.

"Biliyorum," dedi Eleanor. "Onun yüzünü yalayıp yutmak istiyorum."

DeNice artık toparlanmaları gerektiğini söyleyene dek hep birlikte kıkırdadılar.

park

"Eee," dedi Cal.

Cal'la birlikte kafeteryanın önünden geçeli epeyce olduğu halde Park hâlâ gülümsüyordu.

"Eleanor'la berabersin öyle mi?"

"Ah... evet," dedi Park.

"Evet," dedi Cal da başını sallayarak. "Bunu herkes biliyor. Yani ben de en başından beri farkındaydım. Edebiyat dersinde ona bakışından anlamıştım... sadece bunu bana *senin* açıklamanı bekliyordum."

"Ah," dedi Park başını kaldırıp ona bakarak. "Affedersin. Ben Eleanor'la çıkıyorum."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin."

"Bildiğini sandım."

"Biliyordum," dedi Cal. "Ama biz dostuz. Bu tür şeyleri konuşabiliyor olmamız gerekir."

"Beni anlayamayacağını düşündüm..."

"Anlayamıyorum zaten. Sakın alınma. Eleanor hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. Ama sen, hani anlarsın ya, ondan istediğini *alıyorsan* bunu bilmek isterim. Her kahrolası detayını bilmek isterim."

"Aslında," dedi Park. "Aslında sana bu ilişkiyi anlatmamamın sebebi tam da buydu."

eleanor

Park'ın annesi ondan masayı kurmasını istedi. Bu Eleanor'un gitme vaktinin geldiğinin sinyaliydi. Güneş neredeyse batmak üzereydi. Eleanor, Park'ın onu durdurmasına fırsat tanımadan hızla merdivenlerden indi... ve Park'ın, garaj yolunda dikilen babasına çarpmaktan son anda kurtuldu. "Selam, Eleanor," dedi adamcağız onu korkutarak. Kamyonetinin kasasındaki bir şeylerle uğraşıyordu.

"Selam," dedi Eleanor telaşla onun yanından geçerek. Gerçekten de tıpatıp Magnum P.I'a benziyordu. Bu benzerliğe alışabilmek kolay sayılmazdı.

"Hey, bekle, buraya gel," dedi Eleanor'a.

Eleanor'un içini tuhaf bir his kapladı. Durup ona doğru yaklaştı ama sadece biraz.

"Bak," dedi Park'ın babası, "seni yemeğe davet edip durmaktan usandım."

"Anlıyorum..." dedi Eleanor.

“Yani bu davetin kalıcı olduğunu bilmeni istiyorum. Kapımız sana her zaman açık... tamam mı?” Park’ın babası huzursuz görünüyordu ve bu durum Eleanor’u da huzursuz ediyordu. O etraftayken hissetmeye alıştığı huzursuzluktan daha yoğun bir rahatsızlık duyuyordu.

“Tamam...” dedi.

“Bak, Eleanor... Üvey babanı tanıyorum.”

Bu sohbetin yüzlerce farklı gidişatı olabilirdi. Eleanor’un aklına gelen ihtimallerin hepsi de berbattı.

Park’ın babası sözlerine devam etti. Bir elini kamyonete dayamıştı ve diğeriyle de acı çekiyormuş gibi ensesini tutuyordu. “Onunla beraber büyüdük. Ben Richie’den yaşça büyüğüm ama burası küçük bir mahalle ve zamanında ben de Rail’e giderdim...”

Eleanor güneş neredeyse tamamen battığı için onun yüzünü göremiyor ve nereye varmaya çalıştığından emin olamıyordu.

“Üvey babanın zor bir adam olduğunu biliyorum,” dedi nihayet Eleanor’a yaklaşarak. “Ve şunu söylemek istiyorum, burada olmak senin için işleri kolaylaştırıcaksa öyle yapmalısın. Bu hem benim hem de Mindy’nin içini rahatlatır, tamam mı?”

“Tamam.”

“Bu yüzden seni son kez yemeğe davet ediyorum.”

Eleanor gülümsedi ve bu gülüşe karşılık veren Park’ın babası kısa bir an Tom Selleck’ten çok Park’a benzedi.

park

Eleanor kanepede onun elini tutuyordu. Mutfak masasında karşısına oturmuş ders çalışıyordu.

Onun, büyükannesi için marketten aldığı malzemeleri taşımasına yardım ediyordu. Soğanlı ciğer gibi mide bulandırıcı bir yemek bile olsa annesinin yaptığı her şeyi kibarca yiyip bitiriyordu...

Sürekli bir aradaydılar ama bu yetmiyordu.

Park hâlâ onunla sarmaş dolaş olmanın bir yolunu bulamamıştı. Onu öpmek için yeterince fırsat yakalayamamıştı. Eleanor onunla odasına gelmeyi reddediyordu...

“Odamda müzik dinleyebiliriz,” diyordu Park.

“Annen...”

“Annem umursamaz. Kapıyı açık bırakırız.”

“Nerede oturacağız?”

“Yatağımın üzerinde.”

“Tanrım. Hayır.”

“Yerde.”

“Annenin benim kötü bir kız olduğumu düşünmesini istemiyorum.”

Park annesinin onu bir kız olarak gördüğünden bile emin değildi.

Gerçi Eleanor’dan hoşlanıyordu. Eskisinden daha çok hoşlanıyordu. Daha önceki gün onun çok terbiyeli bir kız olduğunu söylemişti.

“Çok sessiz,” demişti bu iyi bir şeymiş gibi.

“Sadece biraz gergin,” demişti Park.

“Neden gergin?”

“Bilmiyorum. Öyle işte.”

Park, annesinin Eleanor’un giysilerinden hâlâ nefret ettiğini söyleyebilirdi. Onu hep baştan aşağı süzüyor, Eleanor’a belli etmeden başını iki yana sallıyordu.

Eleanor, Park’ın annesine saygıda asla kusur etmiyordu. Onunla sohbet etmeye bile çalışıyordu. Mindy bir cumartesi gecesi yemekten sonra Avon’dan gelen siparişlerini Park ve Eleanor’un iskambil oynadıkları masada düzenliyordu. Eleanor şişelere bakıp, “Ne zamandan beri güzellik uzmanısınız?” diye sordu.

Annesi bu kelimeye bayılırdı.

“Josh okula başladığından beri. GED sınavlarımı tamamladım, güzellik okuluna gittim, lisansımı ve izin belgemi aldım...”

“Vay canına,” dedi Eleanor.

“İlgi alanım hep saçlar oldu,” dedi Mindy, “çocukken bile.” Pembe bir şişenin kapağını açıp içindeki losyonu kokladı. “Küçük

bir kızken... bebeklerimin saçlarını keser, yüzlerine boyayla makyaj yapardım.”

“Tıpkı kız kardeşim gibi,” dedi Eleanor. “Ben böyle şeylerden hiç anlamam.”

“Aslında o kadar da zor sayılmaz,” dedi Mindy ona bakarak. Birden gözleri parladı. “Hey, harika bir fikrim var,” dedi. “Saçlarını yapacağım. Bu gece seni baştan yaratacağız.”

Eleanor’un ağız açık kaldı. Büyük ihtimalle kendini kabarık saçlar ve takma kirpiklerle hayal etmişti.

“Ah, hayır...” dedi. “Ben bunu...”

“Evet,” dedi Mindy. “çok eğleneceğiz!”

“Anne hayır,” dedi Park, “Eleanor baştan yaratılmak istemiyor... Onun buna ihtiyacı yok,” diye ekledi bu aklına gelir gelmez.

“Öyle abartılı bir şey olmayacak,” dedi Mindy. Elini çoktan Eleanor’un saçlarına uzatmıştı. “Kesim olmayacak. Yıkayıp temizleyemeyeceğimiz hiçbir şey olmayacak.”

Park yalvarır gözlerle Eleanor’a baktı. Eleanor’un, bunu onun beğenmediği bir tarafı olduğunu düşündüğü için değil, böyle bir şeyin annesini mutlu edeceğini bildiği için yaptığını anlayacağını umdu.

“Kesim olmayacak değil mi?” diye sordu Eleanor.

Mindy onun buklelerinden birini parmağına dolayıp, “Garajın ışıklandırması daha iyi,” dedi. “Hadi gel.”

eleanor

Mindy, Eleanor’u saç yıkama sandalyesine oturttu ve Park’a bakıp parmaklarını şıklattı. Eleanor dehşetle –bitmek bilmeyen bir dehşetle– Park’ın yanlarına gelip lavaboyu suyla doldurduğunu fark etti. Park üst üste duran havlulardan pembe olanı aldı ve Eleanor’un saçlarını kaldırıp onu cırt cırtlari yardımıyla ustaca boynuna taktı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Gitmemi ister misin?”

Eleanor onun tişörtüne asılıp, “Hayır,” dedi dudaklarını oynatarak. Aslında *gitmesini* istiyordu. Utançtan neredeyse yerin dibine girmek üzereydi. Parmak uçlarını hissedemiyordu.

Ama Park giderse Mindy’yi ona vahşi hayvan pençesine benzeyen dev perçemler ya da iri dalgalı perma uygulamaktan alıko-yacak kimse kalmayacaktı. Hatta belki ikisini birden uygulamaya bile karar verebilirdi.

Eleanor her ne olursa olsun Mindy’yi durduracak bir harekette bulunamazdı; o bu garajda misafirdi. Bu kadının yaptığı yemekleri yemiş, oğluyla birlikte olmuştu. Ona itiraz edecek pozisyonda değildi.

Mindy Park’ı kenara itip Eleanor’un başını lavaboya yerleştirdi. “Ne tür şampuan kullanıyorsun?”

“Bilmem,” dedi Eleanor.

“Nasıl bilmezsin?” dedi Mindy onun saçlarına dokunarak. “Saçların çok kuru. Kıvrıkcık saçlar kuru olur, bunu biliyor muydun?”

Eleanor başını iki yana salladı.

“Hmmm...” dedi Mindy. Eleanor’un başını tekrar lavaboya doğru eğdi ve Park’a mikrodalgaya bir sıcak yağ paketi koymasını söyledi.

Park’ın annesinin onun saçlarını yıkıyor olması Eleanor açısından gerçekten çok tuhaftı. Mindy onun üstüne doğru eğilmişti; boynundaki melek şekilli kolye tam ağzının üzerinde sallanıyordu. Ayrıca bu işlem Eleanor’un çılginca gıdıklanmasına neden olmuştu. Park’ın kendisini seyredip seyretmediğini bilmiyordu. Seyretmediğini umdu.

Kısa bir süre sonra Eleanor’un sıcak yağ uygulanan saçları alnının acımasına neden olacak kadar sıkı bir şekilde bir havluya sarılmıştı. Park karşısında oturuyor, gülümsemeye çalışıyor ama o da en az Eleanor kadar huzursuz görünüyordu.

Mindy Avon numuneleriyle dolu kutuları altüst etti. “Buralarda bir yerde olmalı,” dedi. “Tarçın, tarçın, tarçın... Hah!”

Oturduğu sandalyeyi Eleanor’a doğru sürükledi. “Pekâlâ. Kapa gözlerini.”

Eleanor ona baktı. Elinde küçük, kahverengi bir kalem vardı.

“Kapa gözlerini,” diye tekrarladı Mindy.

“Neden?” diye sordu Eleanor.

“Merak etme. Bu silinebilir bir kalem.”

“Ama ben hiç makyaj yapmam ki.”

“Niye?”

Belki de Eleanor buna izni olmadığını söylemeliydi. Bu, “çünkü makyaj başkalarını kandırmaktır” demekten çok daha iyi olurdu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Sadece makyajla kendimi doğal hissedemiyorum.”

“Çok doğal görüneceksin,” dedi Mindy elindeki kaleme bakarak. “Bu renk sana çok uygun. Tarçın rengi.” “Elinizdeki ruj mu?”

“Hayır, göz kalemi.”

Eleanor özellikle de göz kalemi kullanmazdı.

“Ne işe yarar?”

“Bu bir makyaj malzemesi,” dedi Mindy usanmış bir edayla. “Güzel görünmeni sağlar.”

Eleanor gözüne bir şey kaçmış gibi hissetti. Mesela bir kıvılcım.

“Anne...” dedi Park.

“İşte,” dedi Mindy. “Senin üzerinde deneyeceğim.” Park’a döndü ve ne Eleanor ne de Park yapmaya niyetlendiği şeyi anlayamadan başparmağını onun gözünün kenarına götürdü.

“Tarçın çok açık durdu,” diye mırıldandı. Başka bir kalem aldı. “Oniks.”

“Anne...” dedi Park acı çeker gibi ama hiç kıpırdamadı.

Mindy yaptığını Eleanor’un da görebilmesi için oturdu ve Park’ın kirpiklerinin üzerine ustaca bir çizgi çaktı.

“Aç gözlerini,” dedi Park gözlerini açarak. “Güzel... tekrar kapa.” Aynı işlemi onun diğer gözüne de uyguladı. Sonra gözlerinin altına da birer çizgi çaktı ve başparmağını yalayarak bulaşan boyayı temizledi. “Güzel.”

“Şimdi anladın mı?” dedi Eleanor’a eserini gösterebilmek için arkasına yaslanarak. “Kolay. Hoş.”

Park hiç de hoş görünmüyordu. Tehlikeli birine benzemişti. Acımasız Ming gibi. Ya da bir Duran Duran üyesi.

“Robert Smith’e benzedin,” dedi Eleanor. Ama... evet, Robert Smith’ten *daha hoş* görünüyordu.

Park bakışlarını aşağı çevirdi. Eleanor gözlerini ondan ayırmıyordu.

Mindy aralarına girdi. "Pekâlâ, şimdi gözlerini kapa," dedi Eleanor'a. "Aç. Güzel... Tekrar kapa." Tam da gözünün içine kalemler çizgi çekiliyormuş gibi hissettiriyordu. Mindy bu işlemi tamamladığında Eleanor'un yanaklarına soğuk bir şeyler sürmeye başladı.

"Bu çok basit bir uygulamadır," dedi. "Fondöten, pudra, göz kalemi, far, rimel, dudak kalemi, ruj ve allık. Sekiz aşama ve en fazla on beş dakika."

Mindy yemek programı sunuyormuş gibi son derece ciddi görünüyordu. Kısa bir süre sonra Eleanor'un başındaki havluyu çıkarıp onun arkasına geçmişti.

Eleanor artık bunu yapabildiği için Park'a bakmak istedi ama onun bu bakışlara karşılık vermesini istemiyordu. Yüzünün ağrılışı yapış yapış olduğunu hissediyor, büyük ihtimalle palyaço gibi görüldüğünü düşünüyordu.

Park sandalyesini ona yaklaştırdı ve yumruğuyla dizine vurmaya başladı. Eleanor onun kendisini Taş-Kâğıt-Makas oynamaya davet ettiğini ancak bir süre sonra anladı.

Bu daveti kabul etti. Tanrım. Ona dokunmak için her bahaneye başvurabilirdi. Ve doğrudan ona bakmamak için. Park gözlerindeki boyayı silmişti ama hâlâ Eleanor'un açıklayacak kelime bulamadığı bir görüntüye sahipti.

"Park, küçük çocukları saçları kesildiği sırada hep bu şekilde oylar," dedi Mindy. "Korkmuş gibi görünüyor olmalısın, Eleanor. Merak etme. Saçlarını kesmeyeceğime söz verdim."

Eleanor ve Park aynı anda makas yaptı.

Mindy, Eleanor'un saçlarına yarım şişe köpük boşalttıktan sonra onları bir difüzör yardımıyla kuruttu (Eleanor'un adını ilk kez duyduğu bu alet belli ki epeyce önemliydi).

Ona göre, Eleanor'un saçlarına yaptığı her şey –onları yıkadığı malzeme, fırçalayış şekli, boncuklar ve ipekli çiçeklerle toplaması– baştan sona yanlıştı.

Aslında saçlarını difüzörle kurutup kabartmalı ve mümkünse saten bir yastık kılıfının üzerinde yatmalıydı.

"Bence sana perçem çok yakışır," dedi. "Belki bir dahaki sefere perçemi deneriz."

Eleanor Tanrı'ya ve kendine bir dahaki seferin olmayacağına dair söz verdi.

"İşte bitti." Mindy'nin yüzünde güller açtı. "Çok güzel oldun... Görmeye hazır mısın?" Eleanor'un sandalyesini aynaya doğru döndürdü. "Ta-ta-ta-taa!"

Eleanor bakışlarını kucağına çevirdi.

"Kendine bir bak, Eleanor. Aynaya bak, çok güzelsin."

Eleanor aynaya bir türlü bakamıyordu. Hem Park'ın hem de Mindy'nin bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Yok olmak, yer yarılp da içine girmek istiyordu. Bu iş baştan sona yanlıştı. Berbat bir fikirdi. Şimdi ağlayıp rezil olacaktı. Park'ın annesi yine eskisi gibi ondan nefret edecekti.

"Hey, Mindy." Park'ın babası kapıyı açıp garaja doğru eğildi. "Sana telefon var. Ah, Eleanor, ne güzel olmuşsun. Dans gösterisine çıkacak gibi görünüyorsun."

"Gördün mü?" dedi Mindy. "Sana güzel olduğunu söylemiştim. Ben dönene dek sakın aynaya bakma. Aynaya bakmak işin en keyifli kısmıdır."

Mindy bu sözlerle birlikte hızlı adımlarla eve girdi ve Eleanor makyajını bozmamaya çalışarak yüzünü avuçlarının arasına gizledi. Sonra Park'ın, bileklerini tuttuğunu hissetti.

"Üzgünüm," dedi Park. "Bundan nefret edeceğini biliyordum ama bu kadarını tahmin etmemiştim."

"Bu çok utanç verici."

"Neden?"

"Çünkü... hepinizin bakışları üzerimde."

"Ben zaten hiçbir zaman gözümü senden alamıyorum."

"Biliyorum. Keşke buna bir son versen."

"Annem sadece seni tanımaya çalışıyor. Onun yöntemi de bu."

"Gerçekten de dansçı gibi mi görünüyorum?"

"Hayır..."

"Ah, Tanrım," dedi Eleanor, "öyle görünüyorum."

"Hayır, sadece... aynaya bak."

“Bakmak istemiyorum.”

“Hemen şimdi bak,” dedi Park. “Annem dönmeden önce.”

“Bunu ancak sen gözlerini kapatırsan yaparım.”

“Tamam, kapatıyorum.”

Eleanor ellerini yüzünden çekti ve aynaya baktı. Düşündüğü kadar utanç verici bir hali yoktu çünkü karşısında bambaşka bir insan duruyordu. Çıkık elmacık kemiklerine, iri gözlere ve fazlasıyla ıslak dudaklara sahip bir insan. Saçları hâlâ kıvrıkcıktı, hatta eskisinden daha kıvrıkcıktı ama her nasılsa eskisi kadar kabarık görünmüyordu. Eskisi kadar dağınık da değildi.

Eleanor bundan nefret etti, gördüğü her şeyden nefret etti.

“Artık gözlerimi açabilir miyim?” diye sordu Park.

“Hayır.”

“Sen ağlıyor musun?”

“Hayır.” Elbette ağlıyordu. Şimdi yüzünü olduğundan farklı gösteren bu makyajı mahvedecek ve Park’ın annesinin eskiden olduğu gibi kendisinden nefret etmesine neden olacaktı.

Park gözlerini açıp tuvalet masasında oturan Eleanor’un önünde durdu. “O kadar kötü mü?” diye sordu.

“Bu ben değilim.”

“Elbette sensin.”

“Ben, ben sadece üzerime bir kostüm geçirmiş gibi görünüyorum. Olmadığım bir şeye dönüşmeye çalışıyormuş gibi görünüyorum.”

Hoş ve popüler bir kız olmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bu işin en iğrenç kısmı böyle bir *çaba* harcamaktı.

“Bence saçların çok güzel olmuş,” dedi Park.

“Onlar benim saçlarım değil.”

“Öyle...”

“Annenin beni bu halde görmesini istemiyorum. Onun duygularını incitmek istemiyorum.”

“Öp beni.”

“Ne?”

Park onu öptü. Eleanor omuzlarının düştüğünü, içinin allak bullak olduğunu hissetti. Sonra içinde tam tersi yönde bir hareketlilik başladı. Park’tan uzaklaştı.

“Beni farklı birisi gibi gördüğüm için mi öpüyorsun?”

“Farklı biri gibi görünmüyorsun. Ayrıca bu çılgınca bir düşünce.”

“Benim bu halimi daha mı çok sevdiğin?” diye sordu Eleanor.

“Çünkü bir daha asla böyle görünmeyeceğim.”

“Ben senin her halini seviyorum... Aslında çillerini özledim.”

Park koluyla Eleanor’un yanaklarını sildi. “İşte.”

“Sen de farklı biriymiş gibi görünüyorsun,” dedi Eleanor. “Üstelik sende sadece göz kalemi var.”

“Benim bu halimi daha mı çok sevdiğin?”

Eleanor gözlerini devirdi ama boynundan yukarı ateş basmıştı.

“Farklı görünüyorsun. Rahatsız edici bir görüntün var.”

“Sen tıpkı *kendin* gibi görünüyorsun,” dedi Park. “Sadece etki düzeyin epeyce artırılmış gibi.”

Eleanor tekrar aynaya baktı.

“Şaka bir yana,” dedi Park. “Annemin kendini frenlediğinden eminim. Bence o senin doğal görüntünün bu olduğunu düşünüyor.”

Eleanor güldü. Aynı anda garajın kapısı açıldı.

“Ahhh, size beklemenizi söylemişim,” dedi Mindy. “Şaşırdın mı?”

Eleanor başını yukarı aşağı salladı.

“Ağladın mı yoksa? Ah, bunu kaçırdım!”

“Yaptığımız makyajı bozduysam özür dilerim,” dedi Eleanor.

“Bozmadın,” dedi Mindy. “Suya dayanıklı rimel ve dağılmayan fondöten kullandım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Eleanor dikkatli bir şekilde. “Yaşadığım değişime inanamıyorum.”

“Sana bir makyaj seti hazırlayacağım,” dedi Mindy. “Ben zaten bu renkleri hiç kullanmıyorum. Otur, Park. Hazır buradayken senin de saçlarını tarayayım. Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyorsun...”

Eleanor, Park’ın dizinin dibine oturup onunla Taş-Kâğıt-Makas oynadı.

park

Eleanor farklı biriymiş gibi görünüyordu ve Park bu halini eskisinden daha çok beğendiğinden *emin değildi*. Belki de hiç beğenmemiştir.

Bu değişimin Eleanor'u neden bu kadar üzdüğünü bir türlü çözememiştir. Eleanor sanki bazen kendisiyle ilgili bütün güzel şeyleri gizliyordu. Sanki özellikle çirkin olmaya çalışıyordu.

Bu Park'ın annesinin yapacağı türde bir yorumdu. Park'ın Eleanor'a bunu söylememiş olmasının sebebi de buydu. (Bu bir şeyleri gizleme kategorisine girer miydi?)

Park, Eleanor'un farklı görünmek için neden yoğun bir çaba harcadığını biliyordu. Az çok. Sebep *gerçekten* farklı olması ve öyle olmaktan korkmamasıydı (ya da belki başkaları gibi olmaktan daha çok korkması).

Bunun gerçekten heyecan verici bir tarafı vardı. Park bu cesaret ve çılgınlığa yakın olmaktan hoşlanıyordu.

"Neden rahatsız edici görünüyorum?" diye sormak istemiştir ona.

Bir sonraki sabah oniks göz kalemini banyoya götürüp gözlerine uyguladı. Annesinin yaptığı gibi düz bir çizgi çekememiş ama bunun daha iyi olabileceğini düşünmüştü. Daha erkeksi.

Aynaya baktı. "Bu gözlerinizi gerçekten de belirginleştiriyor," derdi annesi müşterilerine hep. Haklıydı. Göz kalemi Park'ın gözlerini belirginleştirmişti. Ve şimdi teni eskisi kadar bile beyaz görünmüyordu.

Park kalemle işi bittikten sonra saçlarına her zamanki şeklini verdi; orta kısmını saç telleri bir şeye erişmeye çalışıyormuş gibi dağıtıp kabarttı. Bunu yaptığında çoğunlukla saçlarını tekrar tarayıp düzeltirdi.

O gün ise dağınık bıraktı.

Babası kahvaltıda öfkeden çıldırdı. Park ona görünmeden kaçmayı planlıyordu ama annesi evden kahvaltı yapmadan çıkmasına asla izin vermezdi. Başını mısır gevreğiyle dolu kâseye doğru eğdi.

“Saçına ne oldu?” diye sordu babası.

“Hiçbir şey.”

“Bir dakika, bana bak... *Bana bak* dedim.”

Park başını kaldırdı ama başka yöne baktı.

“Lanet olsun! Bu da ne böyle, Park?”

“Jamie!” dedi Mindy.

“Dön de şuna bak, Mindy, makyaj yapmış! Lanet olsun, sen benimle dalga mı geçiyorsun, Park?”

“Küfür konusunda hiçbir bahane kabul etmem,” dedi Mindy.

Bu kendi suçu olabilirmiş gibi tedirgin gözlerle Park’a baktı. Belki de gerçekten suçluydu. Belki Park anaokuluna giderken ruj numunelerini onun üzerinde denememeliydi. Gerçi Park’ın ruj sürmek gibi bir niyeti yoktu...

Şimdilik.

“Böyle dolaşamazsın,” diye kükredi babası. “Git de yüzünü yıka.”

Park yerinden kıpırdamadı.

“Git de yüzünü yıka, Park.”

Mısır gevreğinden bir kaşık aldı.

“Jamie...” dedi Mindy.

“Hayır, Mindy. *Hayır*. Bu çocukların istedikleri her lanet olası şeyi yapmalarına izin verdim. Ama hayır. Park’ın bu evden bir kız gibi görünerek ayrılmasına izin vermeyeceğim.”

“Makyaj yapan bir sürü erkek var,” dedi Park.

“Ne? Sen neden bahsediyorsun?”

“David Bowie,” dedi Park. “Marc Bolan.”

“Beni ilgilendirmez. Git de yüzünü yıka.”

“Neden?” Park ellerini yumruk yapıp masaya bastırdı.

“Çünkü ben öyle istiyorum. Çünkü bir kıza benzemişsin.”

“Değişen ne var?” Park önündeki kâseyi itti.

“Ne dedin sen?”

“*Değişen ne var* dedim. Sen zaten hep böyle düşünmüyor musun?”

Park yanaklarında yaşlar olduğunu hissediyor ama gözlerine dokunmak istemiyordu.

“Hadi okula, Park,” dedi annesi usulca. “Otobüsü kaçıracaksın.”

“Mindy...” dedi babası kendine güçlkle hâkim olarak. “Onunla alay edecekler.”

“Bana Park’ın büyüyüp neredeyse yetişkin bir adam olduğunu, kendi kararlarını verebileceğini söyleyip duruyorsun. Madem öyle, bırak kendi karar versin. Bırak gitsin.”

Park’ın babası bir şey söylemedi; o karısına asla sesini yükseltmezdi. Park bu fırsatı kaçırmadı ve evden ayrıldı.

Eleanor’un durağına değil, kendi durağına gitti. Eleanor’a görünmeden önce Steve’in karşısına çıkmak istiyordu. Steve kendisini herkese rezil edecekse izleyiciler arasında Eleanor’un bulunmamasını tercih ederdi.

Ama Steve bu konuya doğru düzgün değinmedi bile.

“Hey Park, lanet olsun dostum, sen makyaj mı yaptın?”

“Evet,” dedi Park sırt çantasını tutarak.

Steve’in etrafındaki herkes kıs kıs gülerken az sonra olacakları görmeyi bekledi.

“Ozzy’ye benzemişsin dostum,” dedi Steve. “Kahrolası bir yarasanın kafasını ısırap koparmaya hazırmış gibi görünüyorsun.”

Bu sözler herkesi güldürdü. Steve, Tina’ya dişlerini gösterip hırladı ve konu kapandı.

Eleanor otobüse bindiğinde gayet keyifli görünüyordu. “Demek buradasın! Seni durakta göremeyince hastalandığımı falan düşündüm.” Park başını kaldırıp ona baktı. Eleanor şaşırılmış gibiydi, sessizleşti ve yerine oturup bakışlarını kucağına çevirdi.

Park nihayet sessizliğe daha fazla dayanamayıp, “Sahneye çıkmak üzere olan bir dansçı gibi mi görünüyorum?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Eleanor yan gözle ona bakarak, “sadece...”

“Rahatsız edici mi görünüyorum?”

Eleanor güldü ve başıyla onayladı.

“Neden rahatsız edici görünüyorum?” diye sordu Park.

Eleanor onu şehvetle öptü. *Otobüste.*

park

Park, Eleanor'a okuldan sonra evine gelmemesini söyledi. Cezalı olduğunu tahmin ediyordu. Eve varır varmaz yüzünü yıkayıp kendini odaya kapadı.

Annesi ona bakmak için yanına geldi.

"Cezalı mıyım?" diye sordu Park.

"Bilmiyorum," dedi Mindy. "Okul nasıl geçti?"

Aslında ona birilerinin yüzünü klozetin içine sokup sokmadığını soruyordu.

"İyi geçti," dedi Park.

Okulun koridorlarında birkaç çocuk ona kötü sözler söylemişti ama bu tahmin ettiği kadar canını acıtmamıştı. Diğer pek çok kişi son derece havalı göründüğünü belirtmişti.

Annesi onun yatağına oturdu. Uzun bir gün geçirmiş gibi bir hali vardı. Dudak kaleminin izlerini seçebilmek mümkündü.

Mindy bakışlarını Park'ın yatağının üzerindeki rafta duran *Yıldız Savaşları* biblolarına çevirdi. Park onlara yıllardır hiç dokunmamıştı.

"Park," dedi. "Sen... bir kız gibi mi görünmek *istiyorsun*? Bu yüzden mi makyaj yaptın? Eleanor erkek gibi giyiniyor ve sen de kız gibi görünmek *istiyorsun* öyle mi?"

"Hayır..." dedi Park. "Sadece hoşuma gitti. Böyle hissetmeyi sevdim."

"Kız gibi mi?"

"Hayır," dedi Park. "Kendim gibi."

"Baban..."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Annesi bir süre daha onun yanında kaldıktan sonra odadan ayrıldı.

Park, Josh onu akşam yemeğine çağırmak için yanına gelene dek odasında kaldı. Masaya oturduğunda babası yüzüne bakmadı.

"Eleanor nerede?" diye sordu.

"Cezalı olduğumu sanıyordum."

"Cezalı değilsin," dedi babası tabağındaki köfteyle ilgilenerek.

Park gözlerini masanın etrafında gezdirdi. Bakışlarına sadece Josh karşılık verdi. "Benimle bu sabah olanlar hakkında konuşacak mısınız?"

Babası ağzına bir parça daha köfte aldı ve onu dikkatle çiğnedikten sonra yuttu. "Hayır, Park," dedi. "Şu an aklıma sana söyleyecek bir şey gelmiyor."

eleanor

Park haklıydı. Hiçbir zaman yalnız kalamıyorlardı.

Eleanor gece bir kez daha gizlice evden kaçmayı düşündü ama bunun riski çok büyüktü ve dışarıya da öylesine soğuktu ki kulaklarından birinin kangren olmasından korkuyordu. Ki annesi bunu mutlaka fark ederdi.

Eleanor'un sürdüğü rimeli bile fark etmişti. (Açık kahverengi olmasına ve paketinin üzerinde "Göze Çarpmayan Doğal Görünüm" yazmasına rağmen).

"Tina verdi," demişti Eleanor. "Annesi Avon ürünleri satıyor."

Annesine yalan söylediği zamanlar, Park'ın ismi yerine Tina'nın ismini kullandığında kendini milyonlarca küçük yalan yerine sadece bir büyük yalan söylüyormuş gibi hissediyordu.

Her gün Tina'nın evinde takıldığıını, onunla birbirlerine oje sürüp dudak parlaticıları denediklerini düşünmek komik sayılırdı...

Annesi Tina'yla bir yerlerde karşılaşırsa tam bir felaket olurdu ama bu uzak bir ihtimalmiş gibi görünüyordu çünkü annesi mahalledeki kimseyle görüşmezdi. Flats'te doğmayan biri (ailenin o mahallede en az on kuşaklık bir geçmişi yoksa, anne ve babanın büyük, büyük, büyükanne ve babası aynı kişiler değilse) orada her zaman yabancıydı.

Park damarlarında Asya kanı taşınmasına ve tuhaf birisi olmasına rağmen çevresindekilerin kendisini rahat bırakmalarını buna bağlıyordu. Ailesi etrafta henüz sadece mısır tarlaları varken bile orada yaşıyordu.

Park, Eleanor ne zaman onu düşünse kıpkırmızı kesiliyordu. Bu herhalde eskiden beri böyleydi ama son zamanlarda şiddeti iyice artmıştı çünkü Park eskisinden katbekat hoş ve havalıydı.

DeNice ve Beebi bile böyle düşünüyordu.

“Bir *rock* yıldızı gibi görünüyor,” diyordu DeNice.

“Clark Gable gibi görünüyor,” diye onaylıyordu Beebi de.

Eleanor onun yine kendisi gibi göründüğünü ama eskisinden daha cesur olduğunu düşündü. Etki düzeyi epeyce artırılmış gibi.

park

Hiçbir zaman yalnız kalamıyorlardı.

Otobüs durağından Park'ın evine olan mesafeyi mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyor, bazen de evin önünde oyalanıyorlardı, ta ki Park'ın annesi kapıyı açıp soğukta durmamalarını söyleyene dek.

Belki yaz ayları daha iyi geçerdiler. Dışarı çıkarlardı. Belki yürüyüş bile yaparlardı. Belki Park her şeye rağmen ehliyet alırdı...

Hayır. Onunla tartıştıkları günden beri babası Park'la tek bir kelime bile konuşmamıştı.

“Babanın nesi var?” diye sordu Eleanor, Park'a. Park'ın evinin ön verandasına çıkan merdivenlerde, ondan bir basamak aşağıda duruyordu.

“Bana öfkeli.”

“Neden?”

“Onun gibi olmadığım için.”

Eleanor buna inanmamış gibi görünüyordu. “Sana on altı yıldır öfkeli mi yani?”

“Öyle de diyebiliriz.”

“Ama siz ikiniz hep iyi geçiniyormuş gibi görünüyordunuz...” dedi Eleanor.

“Hayır,” dedi Park, “asla. Yani ben nihayet bir kavgaya karıştığım ve babam annemin sana fazla sert davrandığını düşündüğü için bir süre iyi geçindik.”

“Annenin beni sevmediğini biliyordum!” Eleanor, Park’ın kolunu dürttü.

“Şey, artık seviyor,” dedi Park, “bu yüzden babam yine benden haz etmiyor.”

“Baban seni seviyor,” dedi Eleanor. Bu konu onun için gerçekten önemliymiş gibi davranıyordu.

Park başını iki yana salladı. “Beni sadece buna mecbur olduğu için seviyor. Ben onu hayal kırıklığına uğrattım.”

Eleanor elini Park’ın göğsüne koyduğu sırada Mindy kapıyı açtı.

“Çabuk içeri,” dedi. “Dışarısı çok soğuk.”

eleanor

“Saçların çok güzel görünüyor, Eleanor,” dedi Mindy.

“Teşekkür ederim.”

Eleanor difüzör kullanmıyor ama saçlarına Mindy’den aldığı yumuşatıcıyı uyguluyordu. Odasındaki dolapta duran ıvır zıvır ve havlu yığınlarının arasında saten bir yastık kılıfı da bulmuştu ki bu da Tanrı’nın onun saçlarına iyi bakmasını istediğine dair bir işaret sayılırdı.

Park’ın annesi gerçekten de artık ondan eskisinden daha fazla hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. Eleanor yüzüne yeniden makyaj yapılmasına razı olmamıştı ama Mindy onda sürekli yeni göz farları deniyor ya da mutfak masasında Park’la oturduğu zamanlar saçlarıyla oynuyordu.

“Benim bir kızım olmalıymış,” diyordu.

Benim de böyle bir ailem olmalıymış, diye düşünüyordu Eleanor da. Ve böyle düşündüğü için kendini bir hain gibi hissettiği anların sayısı sınırlıydı.

eleanor

Çarşamba geceleri haftanın en kötü gecesiydi.

Park tekvando dersi alıyordu ve Eleanor o gün doğrudan eve gidip banyo yaptıktan sonra tüm gece odasına sığınarak kitap okumaya çalışıyordu.

Dışarısı oyun oynamak için çok soğuktu, bu yüzden ufaklıklar duvarları tırmalıyordu. Richie eve döndüğünde kimsenin kaçabileceği bir yer yoktu.

Ben onun kendisini erkenden bodruma yollamasından öylesine korkuyordu ki yatak odasındaki dolabın içinde oturmuş, arabalarıyla oynuyordu.

Richie televizyonda *Mike Hammer*'ı açtığında, anneleri, o kalabileceğini söylediği halde Maisie'yi bile odaya yolladı.

Canı sıkılan ve öfkeli olan Maisie odayı arşınlamaya başladı. Ranzaya gitti.

“Yukarı gelebilir miyim?”

“Hayır.”

“Lütfen.”

Tek kişilik yataktan daha küçük olan çocuk yataklarında uyuyorlardı ve Eleanor yatağına zar zor sığıyordu. Maisie de dokuz yaşındaki diğer çocuklar gibi incecik bir kız sayılmazdı. “Tamam,” diye homurdandı Eleanor.

İncecik bir buz tabakasının üzerindeymiş gibi dikkatle kenara kaydı ve arkasında duran üzüm kutusunu köşeye doğru itti.

Maisie yukarı tırmandı ve Eleanor’un yastığının üzerine oturdu. “Ne okuyorsun?” diye sordu.

“*Watership Tepesi.*”

Aslında Maisie onun ne okuduğuyla ilgilenmiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup Eleanor’a doğru eğildi. “Bir erkek arkadaşın olduğunu biliyoruz,” diye fısıldadı.

Eleanor’un kalbi duracak gibi oldu. Kesin bir ifadeyle, “Erkek arkadaşım yok,” dedi çabucak.

“Bunu epeydir biliyoruz,” dedi Maisie.

Eleanor dolapta oturan Ben’e baktı. Ben de ona bakıyordu ve yüzünde düşüncelerini ele veren en ufak bir ifade yoktu. Richie sayesinde bütün aile ifadesiz bakmak konusunda ustalaşmıştı. Aileler arası bir poker turnuvasına falan katılmalıydılar...

“Bobbie söyledi,” dedi Maisie. “Bobbie’nin ablası Josh Sheridan’la çıkıyor ve Josh ona ağabeyinin senin erkek arkadaşın olduğunu söylemiş. Ben bunun doğru olmadığını iddia etti ama Bobbie ona gülüp geçti.”

Ben kılını bile kıpırdatmadı.

“Anneme anlatacak mısınız?” diye sordu Eleanor lafı dolandırmaya gerek görmeden.

“Henüz anlatmadık,” dedi Maisie.

“Peki anlatacak mısınız?” Eleanor, Maisie’yi yataktan aşağı atma dürtüsüne karşı koydu. Bu onu çıldırtabilirdi.

“Richie öğrenirse beni evden kovar,” dedi sert bir sesle. “Şanslıysam başıma gelecek en kötü şey bu olur.”

“Kimseye anlatmayacağız,” diye fısıldadı Ben.

“Ama bu haksızlık,” dedi Maisie sırtını duvara dayayarak.

“Ne?” dedi Eleanor.

“Senin sürekli dışarı çıkabiliyor olman haksızlık,” dedi Maisie.

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordu Eleanor. Kardeşleri çaresizlik ve neredeyse... neredeyse umut dolu bir ifadeyle ona baktılar.

Bu evdekilerin dudaklarından çıkan her sözde mutlaka çaresizlik vardı.

Eleanor’a göre çaresizlik evin her köşesine sinmişti. Küçük, kirli parmaklarıyla onun yüreğini acıtan asıl şey *umuttu*.

Eleanor vücudundaki bazı sinirlerin yanlış bağlandığından, bazı fişlerin yer değiştirdiğinden emindi çünkü kardeşlerine karşı yumuşayıp, onlara şefkat duyacağı yerde içinin buz kestiğini ve gaddarlaştığını hissetmişti. “Aklınızdan geçen buysa,” dedi, “sizi yanımda götüremem.”

“Nedenmiş o?” dedi Ben. “Biz de diğer çocuklarla takılırız.”

“Diğer çocuklar falan *yok*,” dedi Eleanor. “Bu düşündüğünüz gibi bir şey değil.”

“Biz senin umurunda bile değiliz,” dedi Maisie.

“Umurumdasınız,” diye tısladı Eleanor. “Sadece... sadece size *yardımcı olamam*.”

Kapı açıldı ve Fare içeri girdi. “Ben, Ben, Ben, arabam nerede Ben? Ben?”

Sebepsiz yere Ben’in üzerine atladı. Bazen Fare üzerinize atlayana dek onun size sarılmak mı yoksa sizi öldürmek mi istediğini anlayamazdınız.

Ben onu mümkün olduğunca sessizce kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Eleanor da ona bir kitap fırlattı. (Karton kapaklı bir kitap. Tanrım.)

Fare odadan koşarak kaçtı ve Eleanor yataktan eğilip kapıyı kapadı. Yatağından çıkmadan şifonyerinin çekmecesini bile açabiliyordu.

“Size yardım edemem,” dedi. Kendini kardeşlerinin derin sularla kaybolmasına izin vermiş gibi hissediyordu. “Ben kendime bile yardım edemiyorum.”

Maisie’nin yüzünde sert bir ifade vardı.

“Ne olur anneme anlatmayın,” dedi Eleanor.

Maisie ve Ben bir kez daha bakiştı ve kararın yüzü hâlâ sert bir ifade taşıyan Maisie, Eleanor’a döndü.

“Peki eşyalarımı kullanmamıza izin verecek misin?”

“Hangi eşyaları?” diye sordu Eleanor.

“Çizgi romanları,” dedi Ben.

“Onlar benim değil.”

“Makyaj malzemelerini,” dedi Maisie.

Belli ki kahrolası yatağındaki her şeyi listelemişlerdi. O günlerde üzüm kutusu tamamı Park’tan gelen şeylerle ağzına kadar doluydu. Eleanor kardeşlerinin kutunun içinde ne var ne yoksa gözden geçirdiğinden emindi.

“Kullandığınız şeylerle işiniz bittiğinde onları yerine koymalısınız,” dedi. “Ve çizgi romanlar benim değil Ben, onları ödünç aldım. Hepsini temiz tutmalısın.

“Yakalanacak olursanız,” dedi Maisie’ye dönerek, “annem her şeyi elimizden alır. Özellikle de makyaj malzemelerini. Böyle bir şey olursa onlardan hiçbirimiz faydalanamayız.”

Kardeşleri başlarıyla onayladı.

“Aslında benden izin alsaydın,” dedi Maisie’ye, “bazılarını kullanmana izin verirdim.”

“Yalancı,” dedi Maisie.

Ve haklıydı.

park

Çarşambaları haftanın en kötü günüydü.

Eleanor yoktu. Üstelik babası hem akşam yemeğinde hem de tekvando dersinde Park da yokmuş gibi davranmıştı.

Park babasının sadece göz kalemi yüzünden mi böyle davranıldığını yoksa göz kaleminin bardağı taşıran son damla mı olduğunu merak ediyordu. Babası Park’ın bir kız gibi çitkırıldım ve tuhaf olduğu gerçeğini on altı yıl boyunca tüm ağırlığıyla o iri omuzlarında

taşıymıştı. Sonra bir gün Park makyaj yapınca omuzlarını silkip bu yükten kurtulmuştu.

Baban seni seviyor, demişti Eleanor. Ve haklıydı. Ama bu önemli değildi. Bu bir mecburiyetti. Babası Park'ı, onun Josh'u sevdiği gibi buna mecbur olduğu için seviyordu.

Aslında Park'ı görmeye bile dayanamıyordu.

Park okula giderken gözlerine kalem çekmeye ve eve döndüğünde yüzünü temizlemeye devam etti. Babası da onu görmezden gelmeye.

eleanor

Artık an meselesiydi. Maisie ve Ben bunu öğrendiyse anneleri de kısa zamanda öğrenecek demektir. Bunu ona ya çocuklar anlatacak ya da o Eleanor'un gözünden kaçan bir ipucunu falan yakalayacaktı. *Herhangi bir şeyi.*

Artık Eleanor sırlarını hiçbir yerde saklayamazdı. Ne yatağındaki kutuda ne de Park'ın bir sokak ötedeki evinde.

Park'la olan beraberliğinin sonuna gelmek üzereydi.

eleanor

Perşembe akşamı yemekten sonra Park'ın büyükannesi saçlarını yaptırmak üzere onlara geldi ve Mindy garaja gitti. Park'ın babası lavabonun altındaki borularla uğraşüyor, çöp öğütme makinasını yenisiyle değiştiriyordu. Park da Eleanor'a, aldığı yeni bir kasetten bahsetmekle meşguldü. Elvis Costello. Sürekli bu konuyla ilgili konuşuyordu.

"Kasette senin de hoşuna gidebilecek balad tarzı birkaç şarkı var. Ama geri kalanların tamamı gerçekten çok hızlı."

"Punk gibi mi?" Eleanor yüzünü buruşturdu. Birkaç Dead Milkmen şarkısına katlanabilirdi belki ama onun dışında Park'ın dinlediği *punk* müzikten nefret ediyordu. Park onun için hazırladığı karışık kasetlere birkaç *punk* şarkısı eklemeye çalıştığında, "Bana bağıryorlarmış gibi hissediyorum," demişti. "Bağırıp çağırmaktan vazgeç Glenn Danzig!"

"Bahsettiğin kişi Henry Rollins."

“Bana bağıırken hepsinin sesi aynı çıkıyor.”

Park son zamanlarda New Wave'e merak sarmıştı. Ya da *post-punk* gibi bir şeylere. Eleanor'un bir kitabı bırakıp diğerini eline alması gibi, onun ilgilendiği gruplar da sürekli değişiyordu.

“Hayır,” dedi Park, “Elvis Costello daha ahenkli müzik yapar. Daha yumuşak. Sana bir kasetini hazırlayacağım.”

“Ya da onu bana dinletebilirsin. Şimdi.”

Park başını eğdi. “Bunun için odama gitmemiz gerekecek.”

“Tamam,” dedi Eleanor umursamaz görünme konusunda çok da başarılı olamayarak.

“Tamam mı?” diye sordu Park. “Aylarca hayır dedikten sonra şimdi tamam diyorsun ha?”

“Tamam,” dedi Eleanor. “Annenin bunu umursamayacağını söyleyip duruyorsun...”

“Annem bunu umursamaz.”

“O halde?”

Park sırtarak ayağa fırladı ve onu yerden kaldırdı. Mutfağın önünde durdu. “Biz odamda müzik dinleyeceğiz.”

“Tamam,” dedi babası lavabonun altından. “Kimseyi hamile bırakma yeter.”

Sözlerinin Eleanor'u utandırması gerekirdi ama Park'ın babasının bu tür sözleri karşısındakini utandırmadan söylemek gibi bir yeteneği vardı. Eleanor onun kendilerini sürekli görmezden gelmemesini isterdi.

Park'ın annesi onun odasında kız arkadaşlarını kabul etmesine büyük ihtimalle oda salondan rahatlıkla görülebildiği ve tuvalete giderken önünden geçildiği için izin veriyordu.

Yine de Eleanor, Park'ın odasında bulunmanın son derece mahrem olduğunu düşünüyordu.

Park'ın bu odadaki çoğu zamanını yatarak geçirdiği düşüncesini bir türlü aklından çıkaramıyordu. (Bu ayaktaki halinden sadece doksan derece farklı bir konumdu ama onu yatarken düşünmek Eleanor'un neredeyse kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu.) Üstelik Park bu odada giyinip soyunuyordu.

Odada oturulabilecek tek yer Park'ın yatağıydı ki Eleanor için oraya oturmak ihtimal dâhilinde bile değildi. Bu yüzden yatakla müzik seti arasındaki ancak bacaklarını toplayarak oturabilecekleri boşluğa yerleştiler.

Park otur oturmaz Elvis Costello'nun kasetini ileri sardı. Yiğınla kaseti vardı ve Eleanor birkaçını incelemek üzere buldukları yerden çıkardı.

"Ah..." dedi Park acı çeker gibi.

"Ne oldu?"

"Onlar harf sırasına göre diziliydi."

"Sorun değil. Alfabeyi biliyorum."

"Elbette," dedi Park utanmış gibi görünerek. "Affedersin. Cal ne zaman buraya gelse kasetlerimi allak bullak eder. İşte, dinlemeni istediğim şarkı bu. Dinle bak."

"Cal buraya geliyor mu?"

"Evet, bazen." Park teybin sesini açtı. "Epeydir uğramadı."

"Çünkü artık ben buradayım..."

"Benim için sorun yok çünkü senden çok daha fazla hoşlanıyorum."

"Peki ama diğer arkadaşlarını özlemiyor musun?"

"Şarkıyı dinlemiyorsun."

"Sen de beni."

Park bu şarkıyı fon müziği olarak harcamak istemiyormuş gibi teybin duraklatma tuşuna bastı. "Affedersin," dedi. "Sohbetimizin konusu benim Cal'ı özleyip özlemem mi? Neredeyse her öğlen onunla yemek yiyorum."

"Peki o artık geri kalan zamanını benimle geçirmene ses çıkarıyor mu? Ya diğer arkadaşların?"

Park elini saçlarında gezdirdi. "Arkadaşlarımı okulda görebiliyorum... Bilmiyorum, onları özlediğimi söyleyemem. Bugüne dek senin dışında kimseye özlem duymadım."

"Ama artık beni de özlemiyorsun," dedi Eleanor. "Sürekli bir aradayız."

"Şaka mı yapıyorsun? Seni sürekli özlüyorum."

Park eve gelir gelmez yüzünü yıkıyordu ama gözlerinin etrafındaki siyahlık tam olarak geçmemişti. Bu, son zamanlarda yaptığı her hareketin olduğundan daha etkileyici görünmesini sağlıyordu.

"Bu çılgınlık," dedi Eleanor.

Park gülmeye başladı. "Biliyorum..."

Eleanor ona Maisie ve Ben'den, birlikte geçirecekleri günlerin sayısının sınırlı olduğundan bahsetmek istedi ama Park bunu anlamazdı. Hem Eleanor ondan bu konuda ne yapmasını bekliyordu?

Park teybi tekrar çalıştırdı.

"Bu şarkının ismi ne?" diye sordu Eleanor.

"Alison."

park

Park, Eleanor için Elvis Costello çaldı; Joe Jackson, Jonathan Richman ve Modern Lovers da.

Eleanor dinledikleri şarkılar hem çok güzel ve melodik olduğu hem de Hall&Oates'la aynı kategoriye girdiği için Park'a takıldı ve Park da onu odasından atmakla tehdit etti.

Mindy onları kontrol etmeye geldiğinde aralarında yüzlerce kasetle yerde oturuyorlardı ve Park annesi oradan ayrılır ayrılmaz eğilip Eleanor'u öptü. Bu yakalanma ihtimallerinin en düşük olduğu andı.

Aralarında biraz mesafe olduğu için Park, elini Eleanor'un sırtına koydu ve onu kendine doğru çekti. Bu hep yaptığı bir şeymiş gibi, Eleanor'un vücudunun yeni bir noktasına dokunmak Kuzeybatı Geçidi'ni keşfetmekten farksız değilmiş gibi davranmaya çalıştı.

Eleanor ona yaklaştı. Ellerini yere dayayıp Park'a doğru eğildi. Bu hareketi öylesine cesaret vericiydi ki Park diğer elini onun beline doladı. Şimdi tam olarak öyle sayılmasa da ona sarılıyordu. Dizlerinin üzerinde öne doğru hamle yaptı ve Eleanor'u iyice kendine çekti.

Yarım düzine kadar kaset ağırlıkları altında ezildi. Eleanor geriye, Park ise öne düştü.

“Özür dilerim,” dedi Eleanor. “Ah, Tanrım... Bak *Meat is Murder*'a ne yaptık.”

Park doğrulup kasetlere baktı. Onları yolunun üzerinden çekmek istiyordu. “Sanırım sadece kapakları zarar gördü,” dedi. “Dert etme.” Kırık plastik parçalarını toplamaya başladı.

“The Smiths ve Smithereens...” dedi Eleanor. “Onları kırarken bile alfabeyle sadık kalmışız.”

Park ona gülümsemek istedi ama Eleanor yüzüne bakmıyordu. “Gitmeliyim,” dedi. “Saat neredeyse sekiz olmalı.”

“Ah. Tamam. Seni bırakayım.”

Eleanor ayağa kalktı ve Park da onu izledi. Birlikte dışarı çıkıp yürüdüler ve Park'ın büyükanne ve büyükbabasının garaj yoluna ulaştıklarında Eleanor yürümeye devam etti.

eleanor

Maisie Avon temsilcileri gibi kokuyor, yüzündeki makyajla Babilli bir fahişe gibi görünüyordu. Yakayı ele verecekleri kesindi. Evlerinde akli başında olan tek bir kişi bile yoktu. Tanrım.

Eleanor yakalanmaları durumunda ne yapacağını bile düşünemiyordu çünkü aklındaki tek şey Park'ın, belinde, sırtında ve karnında dolaşan elleriydi. Park böyle bir vücutla ilk kez karşılaşmış olmalıydı. Onun ailesindeki herkes diyet mısır gevreği reklamlarında rol alacak kadar zayıftı. Büyükannesi bile.

Eleanor böyle bir reklamda ancak kendini çimdikleyip dünyanın sonu gelmiş gibi kameraya bakan kişi olabilirdi.

İşin gerçeği o reklamda böyle bir rol alabilmesi için bile zayıflaması gerekirdi. Eleanor'un vücudunun her yerinden bolca çimdik alabilirdiniz; bir, iki ya da üç çimdik. Alnından bile.

Park'la el ele tutuşmakta sorun yoktu. Elleri onun için utanç kaynağı sayılmazdı. Öpüşmek de sorun değildi çünkü dolgun dudaklar kabul edilebilir bir şeydi ve Park öpüşürken çoğunlukla gözlerini kapatıyordu.

Ama Eleanor'un vücudunun geri kalan kısmında tehlikesiz bir bölge yoktu. Boynundan dizlerine dek hiçbir yerinde kemiklerini hissedebilmek mümkün değildi.

Eleanor, Park'ın o bölgeye dokunmasıyla birlikte karnını içine çekmiş ve öne doğru eğilmişti. Bunu yaptığı anda da ortalık dağılmıştı... ve kendini Godzilla gibi hissetmişti. (Kaldı ki Godzilla bile şişman değil, sadece iriydi.)

İşin çıldırtıcı yanı Park'ın kendisine tekrar dokunmasını istemeydi. Park'ın dokunuşlarını sürekli vücudunda hissetmek istiyordu. Bu Park'ın onun kendisinin kız arkadaşı olmayı hak etmeyen bir denizaygırı olduğuna karar vermesine yol açsa bile. Eleanor, Park'ın dokunuşlarından bunu bile göze *alacak kadar zevk* duymuştu. İnsan kanının tadını alan ve artık onları ısırmadan duramayan şu köpekler gibiydi. İnsan kanının tadını almış bir denizaygırı gibiydi.

eleanor

Park, Eleanor'un artık özellikle beden derslerinden sonra kitaplarını kontrol etmesini istiyordu.

"Çünkü bunu yapan kişi Tina'ysa onu birilerine şikâyet etmelisin," demişti. Bu işi yapmanın Tina olduğuna hâlâ inanmadığı her halinden belliydi.

"Kime?" Park'ın odasında sırtları yatağa dayalı halde oturuyor, onun kasetleri kırdıkları günden beri ilk defa kolunu Eleanor'un vücuduna doladığının farkında değilmiş gibi davranıyorlardı. Park ona hafifçe sarılmıştı.

"Bayan Dunne'a söyleyebilirsin," dedi. "O seni çok seviyor."

"Pekâlâ, Bayan Dunne'a olanları anlatıp Tina'nın kitabıma yanlış telaffuz ederek karaladığı o berbat sözleri göstereceğim. O da bana, 'Bunları Tina'nın yazdığını nereden biliyorsun?' diye soracak. Tina'yla senin gibi karmaşık, romantik bir geçmişi olmasa da bu işi yapmanın Tina olduğundan o da en az senin kadar şüphe duyacak."

“Ortada karmaşık, romantik bir geçmiş falan yok,” dedi Park.

“Onu öptün mü?” Park’a bu soruyu yüksek sesle sormayı düşünmemişti. Ama onu zihninden öylesine çok geçirmişti ki dudaklarından dökülmesini engelleyememişti.

“Bayan Dunne’ı mı? Hayır. Ama geçmişte birbirimize bol bol sarılmıştık.”

“Ne demek istediğimi anladın... Onu öptün mü?”

Eleanor, Park’ın Tina’yı öptüğünden emindi. İkisinin başka şeyler yaptığından da emindi. Tina öylesine ufak tefekti ki Park büyük ihtimalle kollarını onun vücuduna dolayıp ellerini belinde birleştirebilirdi.

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi Park.

“Çünkü onu öptün.”

“Bunun bir önemi yok.”

“Var. Bu senin ilk öpüşmen miydi?”

“Evet,” dedi Park. “Gerçek bir öpüşme sayılmamasının nedenlerinden biri de bu. Deneme gibi bir şeydi.”

“Diğer nedenler ne?”

“Tina, o zamanlar henüz on iki yaşında olmam ve henüz kızlara ilgi bile duymamam.”

“Ama o öpüşmeyi hep hatırlayacaksın,” dedi Eleanor. “Senin ilk öpüşmeni.”

“O öpüşmenin hiçbir önemi olmadığını hatırlayacağım,” dedi Park.

Eleanor konuyu kapatmak istiyordu. Zihnindeki en güvenilir sesler ona, “Kapat şu konuyu!” diye bağırıyordu.

“Ama...” dedi, “onu nasıl öpersin?”

“On iki yaşındaydım.”

“Ama o berbat birisi.”

“O da on iki yaşındaydı.”

“Ama... onu öptükten sonra beni nasıl öpersin?”

“O zamanlar senin varlığından bile haberim yoktu.” Park’ın kolu birden ona dokunup belini tamamen sardı. Onu kendine çekti ve Eleanor elinde olmadan doğrulup kendini olduğundan zayıf göstermeye çalıştı.

“Tina’yla benim aramda en ufak bir benzerlik yok,” dedi. “Hem ondan hem benden nasıl hoşlanabilirsin? Ortaokulun ilk yılında hayatını değiştirecek bir beyin sarsıntısı falan mı geçirdin?”

Park diğer kolunu da onun vücuduna doladı. “Lütfen. Beni dinle. Benim için hiçbir anlamı yoktu. Önemli bir şey değildi.”

“Önemli,” diye fısıldadı Eleanor. Şimdi Park’ın kolları vücudunu sardığı için aralarında neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. “Çünkü sen benim öpüştüğüm ilk erkeksin. Ve bu önemli.”

Park alnını onunkine yasladı. Eleanor nereye bakacağını ya da ellerini nereye koyacağını bilemedi.

“Senden önceki hiçbir şeyin değeri yok,” dedi. “Ve senden sonrasının olacağını da düşünemiyorum.”

Eleanor başını iki yana salladı. “Yapma.”

“Neyi?”

“Gelecek hakkında konuşma.”

“Bunu kastederek söyledim... Ben de seni öpen *son* insan olmak istiyorum... Bu kulağa kötü bir söz, bir ölüm tehdidi falan gibi geliyor. Söylemek istediğim, senin aradığım kız olduğun. Ben aradığım kişiyi *buldum*.”

“Yapma.” Eleanor, Park’ın bu şekilde konuşmasını istemiyordu. Onu zorlamıştı ama bu kadar ileri gitmeyi düşünmemişti.

“Eleanor...”

“Sonrasını düşünmek istemiyorum.”

“Ben de aynı şeyi söylüyorum, belki de sonrası olmayacak.”

“Elbette olacak.” Eleanor gerektiğinde onu kendinden uzaklaştırabilmek için ellerini Park’ın göğsüne koydu. “Yani... Tanrım, elbette olacak. Evlenecek falan değiliz, Park.”

“Şimdi olmayabilir.”

“Kes artık.” Eleanor gözlerini devirmek istedi ama bu canını acıttı.

“Sana evlenme teklifinde bulunmuyorum,” dedi Park. “Sadece... seni sevdiğimi söylüyorum. Ve seni sevmekten vazgeçeceğimi hayal bile edemiyorum...”

Eleanor başını iki yana salladı. “Ama henüz on iki yaşındasın.”

“On altı yaşındayım...” dedi Park. “Bono eşiyile tanıştığında on beş yaşındaymış ve Robert Smith de on dört...”

“Romeo, tatlı Romeo...”

“Bunun öyle bir şey olmadığını biliyorsun, Eleanor.” Park ona sımsıkı sarıldı. Sesindeki muziplik tamamen yok olmuştu.

“Birbirimizi sevmekten vazgeçeceğimizi düşünmemiz için hiçbir neden yok,” dedi. “Bundan asla vazgeçmeyeceğimizi düşünmemiz içinse pek çok neden var.”

Ben sana bir kez olsun seni sevdiğimi söylemedim, diye geçirdi içinden Eleanor.

Park kendisini öptükten sonra bile ellerini onun göğsünden ayırmadı.

Neyse. Nerede kalmıştık? Park Eleanor’dan kitap kapaklarını kontrol etmesini istedi. Özellikle de beden derslerinden sonra. Bu yüzden artık Eleanor herkesin üzerini değiştirip soyunma odasından ayrılmasını bekliyor, sonra da kitaplarında şüphe uyandıracak bir şeyler olup olmadığını kontrol ediyordu.

Bir cerrah titizliğiyle.

DeNice ve Beebi çoğunlukla onu bekliyordu. Bu öğle yemeğine geç kalacakları ama aynı zamanda üzerlerini etrafta kimse olmadan değiştirebilecekleri anlamına geliyordu ki aslında bunu aylar öncesinden akıl etmiş olmalıydılar.

O gün Eleanor’un kitaplarına rahatsız edici herhangi bir şey yazılmamıştı. Hatta Tina ders boyunca onu görmezden gelmişti. Tina’nın yandaşları bile (o cani Annette bile) Eleanor’dan sıkılmış gibi görünüyordu.

Eleanor cebir kitabını incelerken, “Sanırım artık saçımla dalga geçecek yeni bir şey bulamıyorlar,” dedi DeNice’e.

“Sana ‘McDonald’s Palyaçosu’ diyebilirler,” dedi DeNice. “Bunu daha önce söylemişler miydi?”

“Ya da Kıvrıcık Kafa,” dedi Beebi sesini alçaltıp aç bir kurt gibi davranarak.

“Susun,” dedi Eleanor bakışlarını soyunma odasında gezdirerek. “Sizi duyacaklar.”

“İçeride kimse yok,” dedi DeNice. “Şu an herkes kantinde yemek yiyor. Acele edin kızlar.”

“Siz önden gidip sıraya girin,” dedi Eleanor. “Ben daha üzerimi değiştirmedim.”

“Tamam,” dedi DeNice, “ama artık kitaplarına bakıp durmaktan vazgeç. Üzerlerinde bir şey olmadığını kendin söyledin. Hadi gel, Beebi.”

Eleanor kitaplarını toplamaya başladı. Beebi'nin soyunma odasının kapısında, “Kıvırcık Kafa,” dediğini duyabiliyordu. Şapşal şey. Eleanor dolabını açtı.

İçi boştu.

Hah.

Bir üstteki dolabı denedi. O da boştu. Alttaki de öyle. *Hayır...*

Eleanor en baştan başlayıp o duvardaki bütün dolapları açtıktan sonra telaşlanmamaya çalışarak bir sonraki duvara geçti. Belki de sadece giysilerinin yerini değiştirmişlerdi. *Hah. Çok komik. Bu harika bir şaka, Tina.*

Aynı anda içeri giren Bayan Burt, “Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

“Giysilerimi,” dedi Eleanor.

“Hatırlaması kolay olduğu için her defasında aynı dolabı kullanmalısın.”

“Hayır, birileri... yani sanırım birileri giysilerimi saklamış.”

“Ah, şu küçük yaramazlar...” dedi Bayan Burt iç geçirerek. Bundan daha büyük bir sorun düşünemiyormuş gibi.

Bayan Burt odanın diğer tarafındaki dolapları açmaya başladı. Eleanor da çöpe ve duşlara baktı. Sonra Bayan Burt tuvaletten, “Onları buldum!” diye seslendi.

Eleanor tuvalete girdi. Yerler ıslaktı ve Bayan Burt kabinlerden birinde duruyordu. “Gidip bir poşet getireyim,” dedi Eleanor'un yanından geçerek.

Eleanor başını eğip klozetin içine baktı. Orada ne göreceğini bildiği halde yüzüne ıslak bir tokat yemiş gibi oldu. Yeni kot pantolonu ve kovboy gömleği, siyah bir yığın halinde klozetin içinde duruyordu ve ayakkabıları da klozetin kapağına sıkıştırılmıştı. Biri-

leri sifonu çekmişti ve kapağın kenarlarından su sızıyordu. Eleanor suyun akmasını seyretti.

“İşte,” dedi Bayan Burt ona sarı bir market torbası uzatarak. “Giysilerini klozetten çıkar.”

“Onları istemiyorum,” dedi Eleanor geri çekilerek. Zaten artık bu giysileri giyemezdi. Onları tuvaletten çıkardığını herkes öğrenirdi.

“Ama onları burada bırakamazsın,” dedi Bayan Burt. “Klozetten çıkarmalısın.” Eleanor giysilerine baktı. “Hadi.”

Yanaklarından yaşlar süzülüğünü hissederek elini klozete daldırdı. Bayan Burt poşeti açık tutuyordu. “Bu çocukların senin canını sıkmalarına izin vermemelisin,” dedi. “Onları sen cesaretlendiriyorsun.”

Eleanor, *evet, teşekkürler*, diye geçirdi içinden pantolonun suyunu klozete akıtarak. Gözlerini silmek istedi ama elleri ıslaktı.

Bayan Burt poşeti ona verdi. “Hadi gel,” dedi. “Sana bir izin kâğıdı yazayım.”

“Ne için?”

“Rehber öğretmeninin ofisine gidebilmen için.”

Eleanor derin bir nefes aldı. “Bu haldeyken koridorlarda dolaşamam.”

“Peki benden ne yapmamı istiyorsun, Eleanor?” Bunun laf olsun diye sorulmuş bir soru olduğu çok açıktı; Bayan Burt onun yüzüne bile bakmıyordu. Eleanor, Bayan Burt’ün peşinden beden öğretmenleri odasına gitti ve onun kendisine izin kâğıdı yazmasını bekledi.

Koridora çıkar çıkmaz gözyaşlarına boğuldu. Okulda böyle beden *eşofmanlarıyla* dolaşamazdı. Erkeklerin... ve diğer herkesin önünde. *Tina’nın* önünde. Tanrım, Tina şimdi büyük ihtimalle kantinin önünde bu gösteri için bilet satıyordu. Eleanor bunu yapamazdı. Bu şekilde olmazdı.

Sorun sadece eşofmanın çirkin olması değildi. (Kırmızı üzerine beyaz çizgili polyester kumaştan, ekstra uzun, beyaz fermuarlı bir eşofman.)

Aynı zamanda üzerine *fazlasıyla* dar gelmesiydi.

Şortu iç çamaşırını zar zor örtmüştü, kumaşı göğsüne yapışmıştı ve kollarının altındaki dikişler neredeyse patlayacaktı.

Eleanor üzerinde eşofmanı varken içler acısı bir görüntüye sahipti. On arabanın karıştığı zincirleme bir trafik kazası gibiydi.

Bir sonraki beden dersine girecek öğrenciler daha şimdiden gelmeye başlamıştı. Birinci sınıf öğrencisi birkaç kız ona baktıktan sonra fısıldaşmaya başladı. Elindeki poşetten sular damlıyordu.

Eleanor çok fazla düşünmeden koridorda yön değiştirip futbol sahasına açılan kapıya doğru yürüdü. Yarı giyinik ve ağlamaklı olmasını, elinde sular damlatan bir poşet taşımaması gerektiğinden bir görev doğrultusunda, gün ortasında okuldan dışarı çıkmak zorundaymış gibi davrandı.

Arkasından kapanan kapının önüne çömelip kendini koyuverdi. Sadece kısa bir an. Tanrım. *Tanrım.*

Kapının hemen önünde bir çöp kutusu vardı ve Eleanor ayağa kalkıp elindeki poşeti onun içine attı. Eşofmanının koluyla gözündeki yaşları sildi. Derin bir nefes alarak, *pekâlâ*, dedi kendine, *toparlan artık. Seninle uğraşmalarına izin verme.* Çöpte onun yeni kot pantolonu duruyordu. Ve en sevdiği ayakkabılar. Vans marka. Çöp kutusunun yanına gidip başını iki yana sallayarak elini poşete uzattı. *Canın cehenneme, Tina. Canın cehennemine dibine.*

Tekrar derin bir nefes alıp yürümeye başladı.

Okulun bu tarafında sınıf yoktu, yani en azından onu kimse seyretmiyordu. Binaya yakın yürüyordu ve köşeden döndüğünde bir sıra pencerenin altından geçti. Doğrudan eve gitmeyi düşündü ama bu işleri daha da kötüleştirebilirdi. Yolunu kesinlikle uzatmış olurdu.

Ön kapıya ulaşmayı başarırca rehber öğretmenlerin odası hemen içerideydi. Bayan Dunne ona yardım ederdi. Bayan Dunne ona ağlamamasını söylemezdi.

Kapıdaki güvenlik görevlisi öğrenciler gün boyu üzerlerinde eşofmanlarla okula girip çıkarılmış gibi davrandı. Elindeki izin kâğıdına şöyle bir göz attıktan sonra Eleanor'a geçmesini işaret etti.

Neredeyse ulaşmak üzeresin, diye geçirdi Eleanor içinden. Sakın koşma, sadece birkaç kapı daha geçeceksin...

Park'ın o kapılardan birinden çıkacağını tahmin etmeliydi.

Tanıştıkları ilk günden beri ona hiç aklına gelmeyen yerlerde rastlıyordu. Sanki hayatları birbirinin üzerinden geçen çizgilerden oluşuyordu, sanki aralarında bir çekim gücü vardı. Sanki mutlu tesadüfler evrenin Eleanor için yaptığı en güzel şeydi.

Park koridorun diğer tarafındaki bir kapıdan dışarı çıktı ve Eleanor'u görür görmez durdu. Eleanor onu görmemiş gibi yapmak istedi ama yeterince hızlı davranamadı. Park'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Bakışlarını Eleanor'un üzerine kilitledi. Eleanor eşofmanının alt kısmını çekiştirdi ve öne doğru sendeleyip rehber öğretmenlerin ofisine kalan son birkaç adımı koşarak tamamladı.

Eleanor ona olan biten ne varsa (hemen hemen) anlattığında, "Okula dönmek zorunda değilsin," dedi annesi.

Eleanor kısa bir an okula dönmezse günlerini nasıl geçireceğini düşündü. Bütün gün evde oturarak mı? Ya sonra?

"Sorun değil," dedi annesine. Bayan Dunne, Eleanor'u eve arabasıyla bırakmış ve ona dolabı için bir asma kilit getireceğine dair söz vermişti.

Eleanor'un annesi sarı poşeti küvetin içine atıp kokmadıkları halde suratını buruşturarak giysileri yıkamaya koyuldu.

"Kızlar çok acımasız oluyorlar..." dedi. "Güvenebileceğin bir arkadaşın olduğu için şanslısın."

Eleanor bu sözlere şaşırması gibi görünüyormuş olmalıydı.

"Tina," dedi annesi. "Tina arkadaşın olduğu için şanslısın."

Eleanor başıyla onayladı.

O gece evden çıkmadı. Günlerden cuma olmasına ve Park'ın ailesinin o günü hep mısır patlatıp film izleyerek geçirmesine rağmen.

Park'ın karşısına çıkmaya cesareti yoktu.

Onun kendisini gördüğünde yüzünde beliren ifade gözünün önünden gitmiyordu. Kendini hâlâ üzerinde eşofmanlarıyla orada duruyormuş gibi hissediyordu.

park

Park erkenden yatağa gitti. Annesi onu Eleanor'la ilgili sıkıştırıp duruyordu. "Bu gece Eleanor yok mu?" "Geç mi kalacak?" "Kavga mı ettiniz?"

Park annesinin Eleanor'un ismini telaffuz ettiği her defasında yüzünün kızardığını hissediyordu.

"Bir sorun olduğu belli," dedi Mindy akşam yemeğinde. "Kavga mı ettiniz? Yine mi ayrıldınız?"

"Hayır," dedi Park. "Sanırım bugün hastalanıp eve gitti. Otobüste yoktu."

"Artık benim de bir kız arkadaşım var," dedi Josh. "O da buraya gelebilir mi?"

"Kız arkadaş falan yok," dedi anneleri. "Sen bunun için çok gençsin."

"Neredeyse on üç olacağım!"

“Elbette kız arkadaşın buraya gelebilir,” dedi babaları. “Tabii eğer oyun konsolundan vazgeçersen.”

“Ne?” Josh afallamıştı. “Nedenmiş o?”

“Çünkü ben öyle istiyorum,” dedi babaları. “Anlaştık mı?”

“Hayır! Asla,” dedi Josh. “Park da kendi konsolundan vazgeçecek mi?”

“Evet. Olur mu, Park?”

“Sorun yok.”

“Tıpkı bir adalet savaşçısı gibiyim,” dedi babaları.

Bu bir sohbet olmaktan uzaktı ama babaları haftalardır Park’la hiç bu kadar uzun konuşmamıştı. Mahalle sakinlerinin Park’ı gözüne kalem çekmiş halde gördükleri anda ellerinde meşale ve tırmıklarla evlerini kuşatmaya geleceğini düşünmüş olmalıydı...

Ama onun dışında kimse bu olayı önemsememişti. Park’ın bü-yükanne ve babası bile. (Büyükannesi ona Rudolph Valentino’ya benzediğini söylemişti ve büyükbabasının da babasına “Sen Kore’deyken gençler nasıl görünüyordu bir bilsen,” dediğini duymuştu.)

“Yatmaya gidiyorum,” dedi Park masadan kalkarak. “Ben de kendimi çok iyi hissetmiyorum.”

“Park artık oyun konsoluyla oynamayacaksa,” dedi Josh. “Onu kendi odama taşıyabilir miyim?”

“Park onunla canı istediğinde oynayabilir,” dedi babaları.

“Tanrım,” dedi Josh, “Siz ikiniz hep haksızlık yapıyorsunuz.”

Park ışığı söndürüp yatağına gitti. Sırtüstü uzandı çünkü vücudunun ön kısmına güvenmiyordu. Hatta ellerine de. Beynine de.

O gün Eleanor’u gördükten sonra en az bir saat boyunca onun üzerinde eşofmanla neden koridorda yürüdüğünü düşünmeyi akıl edememişti. Ona bir şeyler söylemesi gerektiğini akıl etmek ise bir saatini daha almıştı.

Ona, “Selam”, “Naber?” ya da “İyi misin?” diyebilirdi. Bunu yapmak yerine sanki onu ilk kez görmüş gibi bakışlarını üzerine kenetlemişti. Kendini onu ilk kez görmüş gibi hissetmişti.

Onu daha önce hiç görmemiş gibi *hissetmişti*.

O güne dek Eleanor'u hiç çıplak halde hayal etmediğini söyleyemezdi (aksine bunu sık sık yapıyordu). Ama zihninde detayları doldurmayı asla başaramıyordu. Babasının bazen yatağının altına saklamayı akıl ettiği dergilerdeki kadınlar dışında hiç çıplak kadın görmemişti.

Bu tür dergiler Eleanor'u çığına çevirirdi. Onun fahişelik, kölelik ve Roma'nın yıkılışı hakkında yarım saatlik bir söylev çekmesi için Hugh Hefner'dan bahsetmeniz yeterliydi. Park, Eleanor'a babasının yirmi yıllık *Playboy* dergileri olduğundan ama kendisinin onunla tanıştıktan sonra bu dergilere elini bile sürmediğinden bahsetmemişti.

Artık zihindeki detayların bir kısmını doldurabiliyordu. Eleanor'u hayal edebiliyordu. Onun görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Eşofmanının bu kadar dar olduğu o güne dek nasıl da gözünden kaçıyordu. Ve bu kadar kısa olduğu...

Peki neden onun bu kadar dolgun bir vücuda, bu kadar çok kıvrıma sahip olduğunu tahmin etmemişti?

Park gözlerini kapadığında onu tekrar gördü. Bir dolu üzeri çilli kalp şekli ve kusursuz bir dondurma külahı. Kalem bastırılarak çizilmiş bir Betty Boop figürü.

Hey, diye düşündü. Neler oluyor? Sen iyi misin?

Belli ki Eleanor iyi değildi. Okul çıkışı otobüse binmemişti. Park'ın evine de uğramamıştı. Ve bir sonraki gün cumartesiydi. Ya Park hafta sonu boyunca onu görmezse ne olacaktı?

Artık onun yüzüne nasıl bakacaktı? Bunu yapamazdı. Onu eşofmanıyla hayal etmeden yapamazdı. O uzun, beyaz fermuarı düşünmeden yapamazdı.

Tanrım.

park

Park'ın ailesi bir sonraki gün sürat motoru gösterisine, öğle yemeğine ve belki alışveriş merkezine gidecekti...

Park kahvaltıda ve duşta elinden geldiğince oyalandı.

"Hadi Park," dedi babası sert bir sesle, "giyin ve makyajını yap artık."

Park gösteriye yüzünde makyajla gidermiş gibi.

"Hadi," dedi annesi koridordaki aynada rujunu kontrol ederek, "babanın kalabalıktan nefret ettiğini biliyorsun."

"Benim gelmem şart mı?"

"Gelmek istemiyor musun?" Annesi saçının arkasını eliyle sıkıştırıp kabarttı.

"Hayır, istiyorum," dedi Park. Gerçekte istemiyordu. "Ama ya Eleanor buraya gelirse? Onunla konuşma fırsatını kaçıрма niyetinde değilim."

"Bir sorun mu var? Kavga etmediğinizden emin misin?"

“Hayır, kavga etmedik. Ben sadece... onun için endişeleniyorum. Ayrıca biliyorsun ki onu telefonla da arayamıyorum.”

Annesi aynadan başını çevirip ona baktı. “Tamam...” dedi kaşlarını çatarak. “Sen kal. Ama evi süpür, tamam mı? Ayrıca odanda duran o siyah kıyafet yığınına kaldır.”

“Teşekkürler,” dedi Park. Annesine sarıldı.

“Park! Mindy!” Park’ın babası sokak kapısında bekliyordu. “Hadi gidelim artık!”

“Park gelmiyor,” dedi Mindy. “Biz gidiyoruz.”

Babası Park’a bir bakış fırlattı ama onunla tartışmadı.

Park evde yalnız kalmaya alışık değildi. Etrafı süpürdü. Giysilerini kaldırdı. Kendine bir sandviç hazırlayıp MTV’deki *Young Ones* maratonunu izledikten sonra kanepede uyuyakaldı.

Kapının çaldığını duyduğunda daha tam manasıyla uyanmadan ayağa fırladı. Kalbi, gün ortasında derin bir uykuya dalıp da nasıl uyanacağını hatırlayamadığımız zamanlarda olduğu gibi çılgınca bir hızla atıyordu.

Gelenin Eleanor olduğundan emindi. Anahtar deliğinden bakmaya bile gerek duymadan kapıyı açtı.

eleanor

Arabaları evin önünde değildi, bu yüzden Eleanor Park’ın ailesinin dışarıda olduğunu anladı. Büyük ihtimalle o harika aile aktivitelerinden birini gerçekleştiriyorlardı. Bonanza’da yemek yemek ve bir örnek kazaklarla fotoğraf çektiirmek gibi.

Tam vazgeçtiği sırada kapı açıldı. Bir önceki günün utanç ve rahatsızlığını yaşamasına –ya da herhangi bir utanç ve rahatsızlık hissetmiyormuş gibi davranmasına– fırsat kalmadan Park sinekliği açıp onu kolundan içeri çekti.

Kollarını vücuduna dolayıp ona sımsıkı sarılmadan önce kapıyı kapatmaya bile gerek görmedi.

Park yavaş bir müzik eşliğinde dans ediyorlarmış gibi çoğunlukla onun beline sarılırdı. Bu defaki sarılışı öyle değildi. Bu... farklıydı. Kolları vücudunda, yüzü saçlarındaydı ve Eleanor'un ona yaslanmaktan başka şansı yoktu.

Park sıcaktı... Gerçekten sıcaktı ve tüylü bir oyuncak kadar yumuşaktı. *Uyuyan bir bebek gibi*, diye geçirdi Eleanor içinden (tam olarak değilse bile büyük ölçüde).

Bir kez daha utandığını hissetmeye çalıştı.

Park, tekmeleyerek kapadığı kapıya yaslandı ve onu iyice kendine çekti. Temiz ve düz saçları neredeyse kapalı duran gözlerinin üzerine düşüyordu. Tüylü. Yumuşak.

"Uyuyor muydun?" diye fısıldadı Eleanor. Hâlâ uyuyor olabilirmiş gibi.

Park bu soruya cevap vermek yerine aralık duran dudaklarını Eleanor'un kilere bastırıp ve onun geriye düşen başına eliyle destek oldu. Eleanor şimdi ne doğrulabiliyor, ne nefes alabiliyor ne de ondan sır saklayabiliyordu.

Park'ın dudaklarından kopan ses Eleanor'un boğazında yankılandı. Eleanor onun ellerini vücudunda dolaştırdığını hissedebiliyordu. Boynunda, sırtında... Kendisiyse ellerini bir ahmak gibi yanlara sarkıtmıştı. Park'ın elleriyle aynı tabloda değillermiş gibi. O bu tabloda değilmiş gibi.

Park bunu fark etmiş olmalıydı çünkü dudaklarını onunkilerden ayırdı. Ağzını tişörtünün omuzuna silmeye çalıştı ve sanki orada olduğunu yeni fark etmiş gibi ona baktı.

"Hey..." dedi derin bir nefes alıp kendini toparlayarak. "Ne oldu? İyi misin?"

Eleanor içinde tam olarak anlam veremediği bir duyguyla Park'ın yüzüne baktı. Çenesi, dudakları onunkilerden ayrılmak istemiyormuş gibi öne çıkmıştı ve gözleri de karbondioksiti oksijene çevirebilecek kadar yeşil görünüyordu.

Park onun, vücudunda dokunulmasından korktuğu her noktaya dokunuyordu...

Eleanor son bir gayretle utandığını hissetmeye çalıştı.

park

Park kısa bir an fazla ileri gittiğini düşündü.

Aslında böyle bir niyeti yoktu, bir nevi uyurgezerlik yaşamıştı. Saatlerce Eleanor'u düşünmüş, rüyasında onu görmüştü ve onu bu kadar arzulamak ne yaptığını şaşırmasına neden olmuştu.

Eleanor onun kollarında tamamen hareketsiz kalmıştı. Park bir an fazla ileri gittiği, her şeyi berbat ettiği düşüncesine kapılmıştı.

Sonra Eleanor ona dokunmuştu. Elini ensesine götürmüştü.

Bu dokunuşun onun önceki dokunuşlarından neden farklı olduğunu açıklayabilmek zordu. *Eleanor* farklıydı. Önce hiçbir şey yapmamış, sonra harekete geçmişti.

Park'ın ensesine dokunmuş, eliyle onun göğsünden aşağı bir çizgi çekmişti. Park daha uzun boylu ve iri yapılı olmayı isterdi; Eleanor'un hiç durmamasını isterdi.

Eleanor'un dokunuşları onunkilere kıyasla çok yumuşaktı. Belki o, Park'ı, onun kendisini arzuladığı kadar arzulamıyordu. Ama Park'ın ona duyduğu *arzunun* yarısını bile duysa yeterdi...

eleanor

Eleanor hayallerinde Park'a bu şekilde dokunuyordu.

Çenesinden boynuna, oradan da omuzlarına iniyordu.

Park'ın teni düşündüğünden çok daha sıcak ve sertti. Vücundaki kas ve kemikler yüzeye çok yakınmış gibi, kalbi tişörtünün hemen altında atıyormuş gibi.

Eleanor yanlış bir temasta bulunmaktan çekinerek dokunuşlarının yumuşak ve yavaş olmasına özen gösterdi.

park

Park sırtını kapıya yasladı.

Eleanor'un elinin boynunda, göğsünde dolaştığını hissediyordu ve onun diğer elini tutarak yüzüne götürdü. Canı yanmış gibi bir ses çıkardı ve bunun için utanç duymayı sonraya bıraktı.

Şimdi utanırsa istediğini elde edemezdi.

eleanor

Park canlıydı, kendisi rüya görmüyordu ve bunu yapmalarına izin vardı.

O Eleanor'a aitti.

Eleanor ona sahip olabilir ve onu elinde tutabilirdi. Bu belki sonsuza dek sürmezdi... kesinlikle sonsuza dek süremezdi. Ama şu an Eleanor'a aitti. Park, genç kızın kendisine dokunmasını istiyordu. Başıyla onun elini dürten bir kedi gibiydi.

Eleanor parmaklarını açarak elini Park'ın göğsünden aşağı indirdi ve tişörtünün altından içeri soktukten sonra tekrar yukarı çıkardı.

Bunu yapmıştı çünkü öyle istiyordu. Park'a hayalini kurduğu gibi dokunmaya başladığı için durması çok zordu. Hem... ya bir daha ona böyle dokunma şansı elde edemezse ne olacaktı?

park

Park, Eleanor'un parmaklarını karnında hissettiğinde yine o sesi çıkardı. Önce onu sımsıkı tuttu, sonra da öne doğru hamle yaparak geriye itti. Birlikte tökezleyerek sehpanın etrafından dolaşıp kanepeye ulaştılar.

Filmlerde bu tür sahneler ya sorunsuzca ilerler ya da komik bir hal alır. Park'ın evinin salonundaysa beceriksizce yaşıyordu.

Birbirlerinden ayrılmak istemedikleri için Eleanor sırtüstü geriye düştü ve Park da kanepenin ucundan onun üzerine yığıldı.

Park, Eleanor'un gözlerinin içine bakmak istiyordu ama yüzleri birbirine bu kadar yakın dururken bunu yapabilmesi neredeyse imkânsızdı.

"Eleanor," diye fısıldadı.

Eleanor başını salladı.

"Seni seviyorum," dedi Park.

Eleanor ışıltılı parlayan simsiyah gözleriyle ona baktıktan sonra başını çevirdi. "Biliyorum," dedi.

Eleanor'un altında kalan kolunu kurtardı ve elini onun kanepeye yaslanan vücudunun etrafında gezdirdi. Bütün günü onun göğüslerinden beline, oradan da kalçalarına inip sonra aynı yoldan tekrar yukarı çıkarak geçirebilirdi. Günün tamamı ona ait olsa bunu yapardı. Eleanor'un yüzlerce farklı mucize daha barındırdığını bilmesi bunu yapardı.

"Biliyor musun?" diye karşılık verdi. Eleanor'un gülümsediğini görünce onu öptü. "Sen bu ilişkinin Han Solo'su değilsin."

"Kesinlikle öyleyim," diye fısıldadı Eleanor. Onun sesini duymak güzeldi. Bu yeni tenin Eleanor'a ait olduğunu bilmek güzeldi.

"Eh, ama ben Prenses Leia değilim," dedi Park.

"Cinsiyet rollerine bu kadar takılma," dedi Eleanor. Park elini onun kalçasında dolaştırdı ve başparmağını kazağının altına soktu. Eleanor yutkunup başını yukarı kaldırdı.

Park onun kazağını daha da yukarı sıyırdı ve sebebini bilmeden kendi tişörtünü de çıkarıp çıplak karnını onunkine bastırdı.

Eleanor yüzünü buruşturdu ve bu hareketiyle Park'ın aklını başından aldı.

"Han Solo sen ol," dedi Park onun boynunu öperek. "Ben Boba Fett olacağım. Senin için gökyüzünü geçeceğim."

eleanor

Eleanor'un iki saat öncesine kadar bilmeyip de öğrendikleri şunlardı:

-- Park'ın vücudu deriyle kaplıydı. Tamamen. Tıpkı ellerindeki gibi balımsı, pürüzsüz bir deriyle. Bu deri vücudunun bazı yerlerinde ipek kumaştan çok, kırışık kadife kumaş gibi kalınlaşıp yoğunlaşıyordu. Ama tamamen ona aitti. Ve harikaydı.

-- Eleanor'un vücudu da deriyle kaplıydı. Ayrıca derisinin üzerinde hayatı boyunca hiçbir işe yaramayan ama Park ona dokunur dokunmaz ateşe temas etmiş buz gibi canlanıp sızlayan süper güçlere sahip sinir uçları vardı. Vücudunun Park'ın dokunduğu her yerinde.

-- Eleanor karnından, çillerinden ve sütyeninin iki çengelli iğne yardımıyla tutturulduğu gerçeğinden utansa da Park'ın kendisine dokunması için duyduğu arzunun yoğunluğunu hiçbir utanç bastıramazdı. Park ona dokunurken bunların hiçbirini umursamıyormuş gibi görünüyordu. Hatta bazılarında hoşlanmıştı. Mesela çillerinden. Vücudunun üzerine şeker serpiştirilmiş gibi görüldüğünü söylemişti.

-- Eleanor, Park'ın dokunuşunu vücudunun her noktasında hissetmek istiyordu.

Park elini sütyeninin kenarında durdurmuş, parmaklarını kotonun arka kısmından çok az içeri sokmakla yetinmişti. Ama onu durduran Eleanor değildi. Eleanor bunu asla yapmazdı. Park'ın dokunuşları hayatı boyunca hissettiği her şeyden daha güzeldi. Her şeyden. Ve bu duyguyu mümkün olduğunca uzun süre yaşamak istiyordu. Park'ın dokunuşlarını sonrası için depolamak istiyordu.

-- Park söz konusu olduğunda ayıp diye bir şey yoktu.

Utanılabacak bir şey yoktu.

Çünkü Park onun güneşiydi ve Eleanor hissettiklerini ancak bu şekilde açıklayabilirdi.

park

Hava kararmaya başladığında Park, anne ve babasının eve çoktan dönmüş olmaları gerektiği ve her an içeri girebilecekleri hissine kapıldı. Onların kendisini bu halde, dizi Eleanor'un bacakları arasında dururken, eli onun kalçasında, dudakları da üzerindeki kazağın yakasının izin verdiği ölçüde aşağılarda dolaşırken bulmalarını istemiyordu. Eleanor'dan uzaklaşıp zihnini toparlamaya çalıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Eleanor.

"Bilmiyorum... Hiçbir yere. Annemler birazdan burada olur. Kendimize çekidüzen vermeliyiz."

"Tamam," dedi Eleanor doğrularak. Ama öylesine allak bullak olmuş, öylesine güzel görünüyordu ki Park bir kez daha üzerine atılıp onu kanepeye yatırdı.

Yarım saat sonra bir kez daha ondan uzaklaşmayı denedi. Bu defa ayağa kalktı.

"Ben banyoya gidiyorum," dedi.

"Hadi git," dedi Eleanor. "Sakın arkana bakma."

Park bir adım attıktan sonra dönüp arkasına baktı.

"Ben gideyim," dedi Eleanor kısa bir süre sonra.

O banyodayken Park televizyonun sesini açtı. İkisine birer kola getirdi ve ortada herhangi bir tuhafılık olup olmadığını anlamak için kanepeye baktı. Bir sorun görünmüyordu.

Banyodan dönen Eleanor'un yüzü ıslaktı.

"Yüzünü mü yıkadın?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü tuhaf görünüyordum."

"Ve bundan yüzünü yıkayarak kurtulabileceğini mi düşündün?"

Park az önce kanepeye yaptığı gibi Eleanor'u da baştan aşağı inceledi. Dudakları şişmişti ve gözleri her zamankinden daha çılgınca bakıyordu. Ama onun kazakları hep böyle bolarmış olur, saçları da hep böyle dağınık görünürdü.

"İyi görünüyorsun," dedi Park. "Ya ben?"

Eleanor ona bakıp gülümsedi. "İyi görünüyorsun..." dedi. "Gerçekten iyi görünüyorsun."

Park elini tutup onu kanepeye çekti. Bu defa sakince.

Eleanor onun yanına oturup bakışlarını kucağına çevirdi.

Park ona sokuldu. "Artık kendini tuhaf hissetmeyeceksin değil mi?" diye sordu.

Eleanor başını iki yana sallayarak güldü. "Hayır," dedikten sonra ekledi, "sadece kısa bir süre ve bir miktar." Park, Eleanor'un yüzünün daha önce hiç bu kadar rahatladığını hatırlamıyordu. Ne kaşlarını çatmış ne de suratını buruşturmuştu. Onu kollarının arasına aldı ve Eleanor başını, teşvik edici herhangi bir söze gerek duymadan Park'ın göğsüne yasladı.

"Ah, bak," dedi. "*Young Ones* başladı."

"Evet... Hey. Dün olup bitenleri bana hâlâ anlatmadın. Seni gördüğümde neler oluyordu? Sorun neydi?"

Eleanor iç geçirdi. "Beden dersinde birileri giysilerimi sakladığı için Bayan Dunne'in ofisine gidiyordum."

"Bu Tina'nın mı işi?"

"Bilmiyorum. Olabilir."

"Tanrım..." dedi Park. "Bu korkunç bir şey."

"Önemli değil." Eleanor'un sesi gerçekten Park'la hemfikir olduğunu söylüyordu.

"Onları buldun mu? Giysilerini yani."

"Evet... Ben gerçekten de bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam," dedi Park.

Eleanor yanağını Park'ın göğsüne yasladı ve Park ona sınıksız sarıldı. Hayata bu şekilde devam edebilmelerini isterdi. Vücudunu Eleanor'la dünya arasına siper edebilmeyi isterdi.

Belki de Tina gerçekten bir canavardı.

"Park?" dedi Eleanor. "Bir şey daha var. Yani sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bana ne istersen sorabileceğini biliyorsun. Aramızda bir anlaşma var."

Eleanor elini onun kalbinin üzerine yerleştirdi. "Bugün... bana bu şekilde davranmanın dün beni görmenle bir ilgisi var mı?"

Park'ın canı bu soruya cevap vermek istemiyordu. Bir önceki gün Eleanor'a rastlamasının ardındaki üzücü hikâyeyi öğrendikten sonra ona duyduğu o şaşırtıcı arzusunun daha da uygunsuz hale geldiğini hissetmişti. "Evet," dedi sessizce.

Eleanor kısa bir süre hiçbir şey söylemedi. Ardından...
"Tina duysa çok kızardı," dedi.

eleanor

Park'ın anne ve babası eve döndüklerinde Eleanor'u karşılarında *bulmaktan samimi bir mutluluk duymuş* gibi görünüyorlardı. Park'ın babası tekne gösterisinin yapıldığı alandan yeni bir av tüfeği almıştı ve Eleanor'a onun nasıl çalıştığını göstermek istedi.

"Tekne gösterisinde tüfek mi satılıyor?" diye sordu Eleanor.

"Orada her şey satılıyor," dedi Park'ın babası. "Sahip olmaya değecek her şey."

"Kitap da var mı?" diye sordu Eleanor.

"Sadece silah ve tekneler hakkında."

Eleanor o gün cumartesi olduğu için gece geç saate dek kaldı ve Park'la birlikte eve dönerlerken her zamanki gibi onun büyükanne ve babasının garaj yolunda mola verdiler.

Ama o gece Park öne doğru eğilip onu öpmedi. Bunun yerine ona sımsıkı sarıldı.

"Sence bir daha hiç bugün olduğu gibi baş başa kalabilecek miyiz?" diye sordu Eleanor. Gözlerinin yaşardığını hissedebiliyordu.

"Bir daha baş başa kalabilecek miyiz? Evet. Yakın bir zamanda mı? Bilmiyorum..."

Eleanor, Park'a mümkün olduğunca sıkı bir şekilde sarıldıktan sonra eve kalan yolu tek başına yürüdü.

Richie evdeydi. Henüz uyumamıştı ve *Saturday Night Live* izliyordu. Ben yerde, Maisie ise kanepede Richie'nin yanında uyuyakalmıştı.

Eleanor başka zaman olsa doğrudan yatağına giderdi ama şimdi banyoya girmesi gerekiyordu ki bu da televizyonun önünden geçeceği anlamına geliyordu. Hem giderken hem de dönerken.

Banyoya ulaştığında saçlarını geriye doğru sımsıkı toplayıp bir kez daha yüzünü yıkadı. Sonra başını hiç kaldırmadan hızlı adımlarla televizyonun önünden geçti.

“Neredeydin?” diye sordu Richie. “Böyle her gün nereye gidiyorsun?”

“Arkadaşımın evine.” Eleanor yürümeye devam etti.

“Hangi arkadaşımın?”

“Tina,” dedi yatak odasının kapısına tutunarak.

“Tina,” dedi Richie de. Dudaklarının arasında bir sigara ve elinde bir kutu bira vardı. “Tina’nın evi lanet olası bir Disneyland ha? Oraya gitmeye doyamıyorsun.”

Eleanor bekledi.

Annesinin yatak odasından, “Eleanor?” diye seslendiğini duydu. Uykusundan uyanmış olmalıydı.

“Noel paramı nereye harcadın?” diye sordu Richie. “Sana kendine güzel bir şeyler almanı söylemişim.”

Yatak odasının kapısı açıldı ve Eleanor’un annesi dışarı çıktı. Üzerinde Richie’nin ropdöşambırı vardı; şu Asya’ya özgü hediyelik eşyalardan olan ve gösterişli bir kaplan resmi taşıyan kırmızı, saten ropdöşambırlardan.

“Eleanor,” dedi annesi, “yatağa git.”

“Eleanor’a Noel parasıyla ne aldığını soruyordum,” dedi Richie.

Eleanor bir şey aldığını söylese Richie aldığı şeyi görmek isteyecekti. Parayı henüz harcamadığını söylese de onu geri isteyebilirdi.

“Kolye aldım,” dedi.

“Kolye,” diye tekrarladı Richie. Kızarmış gözlerini söyleyecek kötü bir şeyler bulmaya çalışır gibi Eleanor’a çevirdi ama sonra içkisinden bir yudum alıp arkasına yaslandı.

“İyi geceler, Eleanor,” dedi Eleanor’un annesi.

park

Park'ın anne ve babası neredeyse hiç kavga etmez, ettiklerinde de konu ya Park ya da Josh olurdu.

O gün bir saati aşkın süredir odalarında kavga ediyorlardı ve pazar akşam yemeği saati geldiğinde anneleri dışarı çıkıp oğlanların önden gitmelerini istedi. "Büyükannenize başımın ağrıdığını söyleyin."

"Yine ne *halt ettin?*" diye sordu Josh, Park'la birlikte kestirme yol olan öndeki çayırılıktan geçerlerken.

"Hiçbir şey," dedi Park. "Sen?"

"Hiçbir şey. Konu sensin. Tuvalete giderken annemin senin ismini söylediğini duydum."

Park göz kalemi olayından sonra hiçbir şey yapmamıştı. O konunun kapanmadığını biliyordu ama şimdilik beklemeye alınmıştı. Belki de anne ve babası bir önceki gün yaşananları bir şekilde öğrenmişlerdi...

Öyle bile olsa Park, Eleanor'la kendisine yapmaması tembih edilen bir şey yapmamıştı. Annesi onunla bu tür konuları konuşmazdı. Babası da Park beşinci sınıfa giderken ona seksten bahsettikten sonra (bu bilgiyi Josh'a da aynı anda vermiş olması rencide ediciydi) "kimseyi hamile bırakma" demekten öteye gitmemişti.

Her halükârda Eleanor'la ikisi *o kadar* ileri gitmemişlerdi. Park onun televizyonda gösterilemeyecek hiçbir yerine dokunmamıştı. Gerçekte bunu yapmak istese bile.

Şimdi bunu yapmadığı için pişmandı. Tekrar baş başa kalabilmek için aylarca beklemeleri gerekebilirdi.

eleanor

Eleanor pazartesi sabahı derse girmeden önce Bayan Dunne'in yanına uğradı ve ondan yepyeni, şifreli bir kilit aldı. Kilit parlak pembeydi.

"Sınıfındaki birkaç kızla görüştük," dedi Bayan Dunne. "Hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi davrandılar. Yine de bu olayda kimin parmağı olduğunu bulacağımızdan emin olabilirsiniz."

Tina'dan başka kimsenin parmağı yok, diye düşündü Eleanor.

"Olsun," dedi Bayan Dunne'a. "Önemli değil."

Tina o sabah sinirini boşaltmak için onu bekliyormuş gibi dili üst dudağında Eleanor'un otobüse binmesini seyretmişti. Ya da belki de Eleanor'un üzerinde tuvalete attığı giysilerden birinin olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Ama Park da oradaydı ve Eleanor'u resmen kucağına çekmişti. Bu yüzden Tina'yı ve diğerlerini görmezden gelmekte zorlanmamıştı. Park o sabah çok hoş görünüyordu. Üzerinde her zamanki ürkütücü, siyah, müzik grubu tişörtleri yerine "Öp Beni, Ben İrlandalıyım" yazılı yeşil bir tişört vardı.

Eleanor'a rehber öğretmenin ofisine dek eşlik etti ve o gün de birileri giysilerini çalacak olursa ondan kendisine derhal haber vermesini istedi.

Böyle bir şey olmadı.

Beebi ve DeNice başka sınıftaki bir öğrenciden olayı duymuşlardı ki bu da yaşananların bütün okulun dilinde olduğu anlamına

geliyordu. İki Eleanor'u ögle yemeğine bir daha asla tek başına göndermeyeceklerini söylemişlerdi. Yemeğin canı cehennemeydi.

"O fahişeler, senin dostların olduğunu bilmeliler," dedi DeNice.
"Hı-hı," diye onayladı Beebi de.

park

Park pazartesi sabahı Eleanor'la birlikte otobüsten indiğinde anesini Impala'da kendisini beklerken buldu. Mindy camı indirdi.

"Selam, Eleanor. Üzgünüm ama Park'ın yapması gereken bir iş var. Seninle yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Elbette," dedi Eleanor. Park'a baktı ve o elini sıktıktan sonra oradan uzaklaştı.

Park arabaya bindi. "Acele et, acele et," dedi annesi. "Neden her şeyi böyle ağırdan alıyorsun? Al," dedi ona bir broşür uzatarak. Nebraska Eyaleti Sürücü Kılavuzu. "Broşürün arkasında alıştırmaya testi var. Hadi şimdi kemerini tak."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Park.

"Elbette ehliyetini almaya, seni şapşal."

"Babamın bundan haberi var mı?"

Mindy araba kullanırken bir yastığın üzerine oturup direksiyona asılırdı. "Evet var ama sakın ona bunun hakkında herhangi bir şey söyleme olur mu? Bu konu artık sadece ikimizi ilgilendiriyor, seni ve beni. Şimdi teste bak. Zor sayılmaz. Ben ilk denememde geçmiştim."

Park kılavuzun arkasını çevirip alıştırmaya testine baktı. On beş yaşındayken bu kılavuzun tamamına çalışıp geçici ehliyetini almıştı.

"Babam bana kızacak mı?" diye sordu.

"Bu konu artık kimi ilgilendiriyor?"

"Bizi."

"Yani seni ve beni," dedi Mindy.

Park testi ilk denemesinde geçti. Impala'yı iki araç arasına park etmeyi bile başardı ki bir yıldız gemisini park etmekten farksızdı.

Mindy ehliyet belgesi için Park'ın fotoğrafı çekilirken kâğıt mendille gözlerini siliyordu.

Eve dönüş yolunda arabayı onun kullanmasına izin verdi. "Babama bundan söz etmeyecek olmamız," dedi Park, "arabayı hiç kullanamayacağım anlamına mı geliyor?" Eleanor'u arabayla gezdirmek istiyordu. Onu arabayla bir yerlere götürmek istiyordu.

"Buna bir çare bulacağım," dedi Mindy. "Şimdilik ihtiyacın olduğunda ehliyetini kullanabilirsin. Acil durumlarda."

Bu ehliyet almak için epeyce zayıf bir bahaneydi. Park on altı yıl boyunca araba kullanmasını gerektirecek acil bir durum yaşamamıştı.

Eleanor bir sonraki sabah otobüste Park'a sır gibi saklanan önemli işinin ne olduğunu sordu ve Park ona ehliyetini uzattı.

"Ne?" dedi Eleanor. "Bak sen şu işe!"

Ehliyeti Park'a geri vermek istemedi.

"Bende hiç fotoğrafın yok," dedi.

"Sana başka bir fotoğrafımı veririm."

"Verir misin? Gerçekten mi?"

"Okul fotoğraflarımdan birini alabilirsin. Annemde o fotoğraflardan yüzlerce var."

"Fotoğrafın arkasına bir şey yazmalısın," dedi Eleanor.

"Ne gibi?"

"Hey, Eleanor, en yakın dostum, hep böyle tatlı kal, Park' gibi bir şeyler."

"Ama ben seni dostça sevmiyorum ve sen tatlı sayılmazsın."

"Tatlıyım," dedi Eleanor gücenip ehliyeti geri çekerek.

"Hayır... sen diğer bütün güzel şeylersin," dedi Park ehliyetini ondan alarak. "Ama tatlı değilsin."

"Bu senin bana bir serseri olduğumu söylediğin ve benim de senin benden *bunun için* hoşlandığımı iddia ettiğim kısım mı? Çünkü bu ilişkide Han Solo'nun ben olduğum konusunda anlaşmıştık."

"Fotoğrafa 'Eleanor'a, seni seviyorum, Park' yazacağım."

"Tanrım, sakın ha, annem onu bulabilir."

eleanor

Park, Eleanor'a okulda çekilmiş bir fotoğrafını verdi. Fotoğraf o yıl ekim ayında çekilmişti ama Park o günden beri epeyce değişmişti. Şimdi daha olgun görünüyordu. Neticede Eleanor fotoğrafın zarar görmesini istemediği için onun arkasına herhangi bir yazı yazmasına izin vermedi.

Güveçte patates yedikleri akşam yemeğinden sonra Park'ın odasına çekilmişlerdi ve birbirlerine kaçamak öpücükler vererek onun eski okul fotoğraflarına bakıyorlardı. Park'ı küçük bir erkek çocuğu olarak görmek Eleanor'un onu öpme isteğini artırıyordu. (Bu hoş bir şey değildi belki ama Eleanor diğer erkek çocukları öpme isteği duymadığı sürece endişelenmeyecekti.)

Eleanor Park da kendisinden bir fotoğraf istediğinde elinde ona verecek fotoğrafı olmadığı için rahatlamıştı.

"Madem öyle fotoğrafını çekelim," dedi Park.

"Hımm... olur."

"Tamam, harika. Gidip annemin fotoğraf makinesini getireyim."

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın?"

Eleanor'un bu soruya verecek bir cevabı yoktu.

Onun fotoğrafını çekme düşüncesi Mindy'yi fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Bu, Baştan Yaratma Operasyonu Bölüm II anlamına geliyordu. Neyse ki Park, "Ben Eleanor'u doğal haliyle fotoğraflamak istiyorum," diyerek annesini susturdu.

Mindy ısrarla ikisinin bir arada olduğu bir fotoğraf da çekmek istedi ki bu Park için sorun değildi. Kolunu Eleanor'un vücuduna doladı.

"Sence biraz beklesek daha iyi olmaz mı?" diye sordu Eleanor. "Bir bayramı ya da hatırlanmaya degecek bir başka günü?"

"Ben bu geceyi hatırlamak istiyorum," dedi Park.

Bazen çok şapşal oluyordu.

Eleanor eve döndüğünde fazlasıyla mutlu görünüyor olmalıydı çünkü annesi bu mutluluğun kokusunu almış gibi onun peşi sıra evin arka tarafına gelmişti. (Mutluluk Park'ın evi gibi kokuyordu. Avon'un Skin So Soft serisi ve dört temel besin grubu gibi.)

"Banyoya girecek misin?" diye sordu annesi.

"Hı-hı."

"Kapıya göz kulak olurum."

Eleanor sıcak suyu açıp boş küvete girdi. Arka kapıdan sızan soğuk öylesine etkiliydi ki küvetin tamamı dolmadan içindeki su soğuyordu. Eleanor hep öylesine telaşla yıkanıyordu ki o zamana dek işi bitmiş oluyordu.

"Bugün markette Eileen Benson'a rastladım," dedi annesi. "Onu kiliseden hatırlıyor musun?"

"Sanmıyorum," dedi Eleanor. Ailesi üç yıldır kiliseye uğramıyordu.

"Eileen'in senin yaşında bir kızı var. Tracy."

"Olabilir..."

"Şey, Tracy hamile," dedi annesi. "Eileen berbat durumda. Kızı mahalledeki zenci bir çocukla ilişkiye girmiş. Eileen'in kocası da sinir krizleri geçiriyormuş."

"Onları hatırlamıyorum," dedi Eleanor. Küvet saçını yıkamasına yetecek kadar dolmuştu.

"Şey, bu haberi duymak bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlattı," dedi annesi.

"Zenci bir adamla ilişkiye girmediğin için mi?"

"Hayır," dedi annesi. "Ben senden bahsediyorum. Erkekler konusunda akıllıca davrandığın için çok şanslıyım."

"Erkekler konusunda akıllıca davranmıyorum," dedi Eleanor. Saçını çabucak yıkayıp ayağa kalktı ve giyinirken üzerini bir havluyla kapadı.

"Onlardan uzak durman akıllıca bir davranış."

Eleanor küvetin tıpasını çekti ve kirli çamaşırlarını dikkatli bir şekilde topladı. Park'ın fotoğrafı arka cebinde duruyordu ve onun ıslanmasını istemiyordu. Annesi ocağın önünde durmuş onu seyrediyordu.

“Sen bu konuda benden çok daha akıllısın,” dedi Eleanor’a. “Ve çok daha cesur. Ben sekizinci sınıftan beri hiç yalnız kalmadım.”

Eleanor kirli kotunu göğsüne bastırdı. “Dünyada iki çeşit kız varmış gibi konuşuyorsun,” dedi. “Akıllı olanlar ve erkekler tarafından beğenilenler.”

“Bu pek de yanlış sayılmaz,” dedi annesi. Elini Eleanor’un omzuna koymak istedi ama Eleanor ondan bir adım uzaklaştı. “Biraz büyüdüğünde bunu sen de göreceksin,” dedi annesi.

Aynı anda Richie’nin kamyonetinin garaj yoluna yanaştığını duydular.

Eleanor annesinin yanından geçip gitti ve yatak odasına girdi. Ben ve Fare de onu takip ettiler.

Eleanor, Park’ın fotoğrafını saklayabileceği güvenli bir yer düşünmüyordu, bu yüzden onu okul çantasının iç cebine sıkıştırdı. Tabii ki defalarca baktıktan sonra.

eleanor

O çarşamba gecesi haftanın en kötü gecesi olmadı.

Park tekvando dersindeydi ama Eleanor onun hatırasını vücudunun her noktasında yaşıyordu. (Vücudunda onun dokunduğu her yer ulaşılmaz ve güvendedi.)

Richie o gece geç saate dek çalışacaktı, bu yüzden Eleanor'un annesi akşam yemeğinde hazır pizza pişirdi. Markette pizza indirimi olmalıydı çünkü dondurucuları ağzına dek pizza doluydu.

Yemek yerken *Highway to Heaven* seyrettiler. Sonra Eleanor ve Maisie salonda yere oturup Fare'ye çatlak patlak oyununu öğretmeye çalıştı.

Durum ümitsizdi. Fare ya kelimeleri ya da el çırpma sırasını aklında tutabiliyor ama ikisini aynı anda asla yapamıyordu. Bu Maisie'yi deli etti. "Yeniden başla," diyordu sürekli.

"Gel de bize yardım et, Ben," dedi Eleanor. "Dört kişi oynamak daha kolay."

Çatlak patlak yusyuvurlak

Kremalı börek sütlü çörek

Çek dostum çek, arabanı yoldan çek...

"Ah, Tanrım, Fare. Önce sağ el... önce sağ el. Pekâlâ. Tekrar başlayalım..."

Çatlak patlak...

"Fare!"

park

“Canım yemek yapmak istemiyor,” dedi Mindy.

Evde sadece üçü vardı; Park, Eleanor ve o. Birlikte kanepeye oturmuş *Wheel of Fortune* seyrediyorlardı. Park’ın babası hindi avına çıkmıştı ve eve geç gelecekti. Josh ise bir arkadaşında kalıyordu.

“Pizza hazırlayabilirim,” dedi Park.

“Ya da dışarıda pizza yiyebiliriz,” dedi Mindy.

Park dışarı çıkmakla ilgili kurallarının ne olduğunu bilmediği için Eleanor’a baktı. Eleanor’un gözleri büyüdü ve omuzlarını silketti.

“Evet,” dedi Park sırtarak, “hadi gidip pizza yiyelim.”

“Ben kendimi çok tembel hissediyorum,” dedi Mindy. “Siz Eleanor’la gidin.”

“Arabayı alayım mı?”

“Tabii ki al,” dedi annesi. “Araba kullanmaktan çok mu korkuyorsun?”

Tanrım, şimdi de Park’a annesi korkak diyordu.

"Hayır, sorun yok. Pizza Hut'tan mı sipariş verelim? Önce buraya göndermelerini söyleyelim mi?"

"Nereye isterseniz gidin," dedi Mindy. "Ben aç bile değilim. Hadi gidin. Yemek yiyin. Bir film falan seyredin."

Park ve Eleanor aynı anda ona baktılar.

"Emin misin?" diye sordu Park.

"Evet, hadi gidin," dedi Mindy. "Bu evde hiç yalnız kalmıyorum."

Aslında Mindy bütün gün evde tek başınaydı ama Park bu konudan hiç bahsetmemeye karar verdi. Eleanor'la birlikte temkinli bir şekilde kanepeden kalktılar. Sanki Mindy'nin iki haftalık bir gecikmeyle, "1 Nisan!" demesini bekliyorlardı.

"Anahtar askıda," dedi Mindy. "Bana cüzdanımı ver." Park'a cüzdanından önce yirmi dolar verdi, sonra buna bir on dolar daha ekledi.

"Teşekkürler..." dedi hâlâ tedirgin olan Park. "Sanırım artık gidebiliriz değil mi?"

"Henüz değil..." dedi Mindy, Eleanor'un üzerindeki giysilere bakıp kaşlarını çatarak. "Eleanor bu halde dışarı çıkamaz." Onunla aynı beden olsalardı şu ana dek Eleanor'u çoktan rengi ağartılmış mini bir kot etek giymeye zorluyor olurdu.

"Ama ben bütün gün bu giysilerle dolaştım," dedi Eleanor. Üretim fazlası bir asker pantolonu ve uzun kollu, mor bir tişörtün üstüne kısa kollu bir erkek gömleği giymişti. Park onun çok hoş görüldüğünü düşünüyordu. (Aslında onun tapılası bir kız olduğunu düşünüyordu ama bu kelime Eleanor'un kusmasına neden olabilirdi.)

"Dur bari saçlarını düzeltelim," dedi Mindy. Eleanor'u banyoya sürükleyip saçlarındaki tokaları çıkarmaya başladı. "Eğil, eğil, eğil," dedi.

Park banyonun kapısına yaslanmış onları seyrediyordu.

"Bunu seyretmen biraz tuhaf oluyor," dedi Eleanor.

"İlk kez gördüğüm bir manzara değil," dedi Park.

"Park herhalde düğününüzde senin saçını yapmama yardım eder," dedi Mindy.

Park ve Eleanor bakışlarını aşağı çevirdi. "Sizi salonda bekliyorum," dedi Park.

Eleanor kısa sürede hazırlanmıştı. Her buklesi parlayan, tek tek şekil verilen saçları kusursuz görünüyor, dudakları pembe bir parlaklık taşıyordu. Park bulunduğu yerden bile onların çilek tadında olduğunu söyleyebilirdi.

"Tamam," dedi Mindy, "artık gidebilirsiniz. İyi eğlenceler."

Dışarı çıkıp arabaya yürüdüler ve Park, Eleanor'un kapısını açtı. "Kapımı kendim açabilirim," dedi Eleanor ve Park'ın sürücü tarafına geçmesine fırsat tanımadan yana doğru eğilip onun kapısını açtı.

"Nereye gidelim?" diye sordu Park.

"Bilmiyorum," dedi Eleanor koltuğuna gömülerek. "Bu civardan ayrılacak olmaz mı? Kendimi gizlice Berlin Duvarı'nın diğer tarafına geçmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum."

"Ah," dedi Park, "tamam." Arabayı çalıştırıp Eleanor'a baktı. "Biraz daha eğil. Saçların karanlıkta parlıyor."

"Teşekkürler."

"Ne demek istediğimi anladın."

Park arabayı batıya sürdü. Flats'in doğusunda nehirden başka bir şey yoktu.

"Rail'in oradan geçme," dedi Eleanor.

"Nereden dedin?"

"Buradan dön."

"Tamam..."

Park dönüp Eleanor'a baktığında onun yere çömelmiş olduğunu gördü ve gülmeye başladı.

"Hiç de komik değil."

"Bence komik," dedi Park. "Sen yerlerde sürünüyorsun ve ben de sırf babam şehir dışında olduğu için araba kullanabiliyorum."

"Baban senin araba kullanmana karşı değil. Yapman gereken tek şey vites geçirmeyi öğrenmek."

"Ben vites geçirmeyi biliyorum."

"O halde sorun ne?"

"Sorun benim," dedi Park bu konudan rahatsız olduğunu hissederek. "Hey, mahalleden ayrıldık artık yerine oturabilir misin?"

“24. Cadde’ye ulaştığımızda oturacağım.”

Eleanor 24. Cadde’de koltuğuna oturdu ama 42. Cadde’ye dek bir daha hiç konuşmadılar.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Eleanor.

“Bilmiyorum,” dedi Park. Gerçekten bilmiyordu. Sadece okulun ve şehir merkezinin yolunu bulabilirdi. “Sen nereye gitmek istiyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Eleanor.

eleanor

Eleanor çiftlerin baş başa kalabilmek için gittikleri bir yere gitmek istiyordu ki bildiği kadarıyla böyle yerler sadece dizilerde vardı.

Park’a, “Hey, siz erkekler arabanın camlarını buğulamak istediğinizde nereye gidersiniz?” diye sormak istemiyordu. Çünkü Park böyle bir soru karşısında onun hakkında ne düşünürdü? Hem ya bu soruya verecek bir cevabı varsa ne olacaktı?

Eleanor Park’ın araba kullanma becerisine hayranlık duyduğunu belli etmemek için büyük çaba harcıyordu ama o ne zaman şerit değiştirse ya da dikiz aynasından arkaya baksa âdeta kendinden geçiyordu. Bu tıpkı bir sigara yakmak ya da buzlu viski söylemek gibi, onu fazlasıyla olgun gösteriyordu...

Eleanor henüz ehliyet almamıştı. Annesinin bile araba kullanmasına izin yokken kendisinin ehliyet alması ikinci planda kalıyordu.

“İlla ki bir yerlere gitmek zorunda mıyız?” diye sordu.

“Şey, sanırım öyle...” dedi Park.

“Peki ama bir şey yapmak zorunda mıyız?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir yerde durup sadece baş başa kalsak olmaz mı? Çiftler baş başa kalmak için nereye gidiyorlar? Arabadan çıkmamız bile şart değil...”

Park önce ona, sonra gergin bir tavırla tekrar yola baktı. “Tamam,” dedi. “Evet. Bekle o zaman...”

Bir park yerinde durup geri döndü.
 “Şehir merkezine gidiyoruz.”

park

Her şeye rağmen arabadan indiler. Şehir merkezine ulaştıklarında Park, Eleanor’a Drastic Plastic’i, Antiquarium’u ve diğer plakçuları göstermek istedi. Eleanor daha önce Omaha’da gezilecek tek yer olan Eski Çarşı’ya hiç gitmemişti.

Çarşıda takılan başka çocuklar da vardı ve çoğu Eleanor’dan daha tuhaf görünüyordu. Eleanor’u en sevdiği pizzacıya götürdü. Oradan da en sevdiği dondurmacıya. Bir sonraki durakları da onun en sevdiği üçüncü çizgi roman dükkânı oldu.

Sürekli Eleanor’la çıkıyorlarmış gibi davrandı ve sonra onunla gerçekten de çıktıklarını hatırladı.

eleanor

Park onun erkek arkadaşıymış gibi bütün gece elini tutmuştu. Eleanor kendine, *çünkü o senin erkek arkadaşın aptal şey*, diye hatırlatıp durdu.

Plakçıda ki kız bu gerçek karşısında âdeta *dehşete kapılmıştı*. Her kulağında sekiz delik vardı ve belli ki Park’ın bir erkekte olması gereken bütün özellikleri taşıdığını düşünüyordu. Kız Eleanor’a, *bu bir şaka mı*, der gibi baktı. Ve Eleanor da ona, *ben de farkındayım tamam mı*, anlamına gelen bir bakışla karşılık verdi.

Çarşıdaki her caddeyi dolaştılar, sonra da karşıya geçip bir parka yürüdüler. Eleanor bütün bu mekânların varlığından bile habersizdi. Omaha’nın aslında yaşanacak güzel bir yer olduğu aklına bile gelmezdi. (Bunun da Park’ın işi olduğunu düşünüyordu. Onun yanındayken dünya daha güzel bir yer haline geliyordu).

park

Kendilerini Central Park'ın Omaha versiyonunda buldular. Eleanor buraya da ilk kez geliyordu ve etraf ıslak ve çamurlu, hava biraz serin de olsa parkın nasıl güzel bir yer olduğunu söyleyip durdu.

"Ah, bak," dedi. "Kuğular."

"Sanırım onlar kaz," dedi Park.

"O halde bugüne dek gördüğüm en güzel kaz bunlar."

Bir banka oturup kazların yapay göletin kıyısına yerleşmesini seyrettiler. Park, Eleanor'a sarıldı ve onun kendisine doğru sokulduğunu hissetti.

"Bunu hep yapalım," dedi.

"Neyi?" diye sordu Eleanor.

"Dışarı çıkalm."

"Tamam," dedi Eleanor. Park onun, düz vites araba kullanmayı öğrenmesi konusunda herhangi bir söz söylememesini takdirle karşıladı.

"Mezuniyet balosuna da gitmeliyiz," dedi.

"Ne?" dedi Eleanor başını kaldırarak.

"Baloya. Balonun ne olduğunu biliyorsundur."

"Biliyorum ama oraya neden gidecekmışiz ki?"

Çünkü Park onu güzel bir elbisenin içinde görmek istiyordu. Çünkü annesinin onun saçını yapmasına yardım etmek istiyordu.

"Çünkü bu bir balo," dedi.

"Ve saçma bir şey," dedi Eleanor.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü teması, 'Aşkın Ne Olduğunu Bilmek İstiyorum'."

"İlham aldığı şarkı çok da kötü sayılmaz."

"Sen sarhoş musun? Foreigner'dan bahsediyoruz."

Park omuzlarını silkip Eleanor'un buklelerinden birini çekiştirirdi. "Mezuniyet balosunun saçma bir şey olduğunu biliyorum," dedi. "Ama bu geçmişe geri dönüp de tekrar yapabileceğin bir şey değil. Hayatın boyunca sadece bir hakkın var."

"Aslında üç hakkın var..."

“Pekâlâ, önümüzdeki yıl benimle mezuniyet balosuna gelirmisin?”

Eleanor gülmeye başladı. “Elbette gelirim,” dedi. “Önümüzdeki yıl gideriz. Bu fare ve kuş dostlarıma bana bir elbise hazırlamaları için yeterince zaman verir. Aynen. Evet. Baloya gidelim.”

“Bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünüyorsun,” dedi Park. “Göreceğiz bakalım. Ben buradan bir yere ayrılmıyorum.”

“Sadece vitesli araba kullanmayı öğrenene dek.”

Eleanor acımasızdı.

eleanor

Balo. Doğru. Bir balo olacaktı.

Annesinden balo izni koparmak için başvuracağı hileleri düşünmek... Eleanor'un aklını başından alıyordu.

Gerçi şimdi Park'tan böyle bir davet aldığı için bu işin üstesinden gelebileceğine neredeyse inanıyordu. Annesine baloya Tina'yla gideceklerini söyleyebilirdi (kadim dostu Tina'yla). Ayrıca balo için Park'ın evinde hazırlanabilirdi. Bu Park'ın *annesinin* hoşuna giderdi. Eleanor'un çözüm bulması gereken tek şey o gece giyeceği elbiseydi...

Onun bedenine uygun balo elbisesi hazırlıyorlar mıydı ki? Elbiseyi mağazaların “gelinin annesi” bölümünden seçmesi gerekcekti. Bir de bir banka soyması. Gerçekten. Gökyüzünden yüz dolarlık bir banknot düşse bile Eleanor onu bir balo elbisesi gibi aptalca bir şey için harcamazdı. Bunun yerine kendine Vans marka yeni bir çift ayakkabı alırdı. Ya da şöyle düzgün bir sütyen. Belki taşınabilir bir kasetçalar...

Aslında bu parayı doğrudan annesine verirdi.

Mezuniyet balosu. Sanki gidebilirmiş gibi.

park

Eleanor gelecek yıl mezuniyet balosuna onunla birlikte gitmeyi kabul ettikten sonra yapacağı ilk balo dansında, Oscar ödülleri dağıtıldıktan sonra katılacağı partide ve davet edildiği diğer her türlü “baloda” kendisine eşlik edeceğine dair söz vermişti.

Bunu söylerken öyle bir kıkırdamıştı ki kazlar sesinden rahatsız olmuştu.

“Siz ötmeye devam edin,” dedi Eleanor kazlara. “Birer kuğu gibi güzel olduğunuz için beni sindirebileceğinizi sanıyorsunuz ama ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim.”

“Bunun için şanslıyım,” dedi Park.

“Ne için?”

“Boş ver.” Park bu sözü söylediğine pişman olmuştu. Espri yapmak ve kendi kendisiyle dalga geçmek istemişti ama Eleanor’un ona nasıl olup da ilgi duyduğu hakkında konuşmak istemiyordu.

Eleanor sakın bakışlarla onu inceledi.

“Bu kazın benim sığ birisi olduğumu düşünmesinin sebebi sensin,” dedi.

“Sanırım o kaz erkek,” dedi Park.

“Ah, evet, erkek kaz. Bu sıfat ona yakışıyor. Tatlı çocuk. Eee, söyle bakalım neden şanslısın?”

“Öyle işte,” dedi Park dudaklarından çıkan her iki kelime de canını yakmış gibi.

“Öyle işte?”

“Bunu az önce ben söylememiş miydim?”

“Sana her şeyi sorabileceğimi sanıyordum...” dedi Eleanor. “Neden öyle işte?”

“Tam bir Amerikalı gibi yakışıklı olduğum için.” Park elini saçlarında gezdirdi ve bakışlarını çamurlu zemine çevirdi.

“Aslında yakışıklı olmadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu Eleanor.

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi Park ensesini tutarak. “Balo konusuna dönebilir miyiz?”

“Bana senin ne kadar hoş görüdüğünü söyletmek için mi böyle konuşuyorsun?”

“Hayır,” dedi Park. “Ben sadece gerçeği söylüyorum.”

“Gerçek bu değil...” dedi Eleanor. Park’a doğru döndü ve onun elini aşağı indirdi.

“Asyalı erkekleri kimse yakışıklı bulmuyor,” dedi Park nihayet. Bunu söylerken bakışlarını Eleanor’dan kaçırmak zorunda kalmış, hatta başını başka yöne çevirmişti. “En azından bu ülkede. Eminim ki Asya’da sorun yaşamıyorlardır.”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktı Eleanor. “Annen ve babana bak...”

“Asyalı kızlar farklı. Beyaz erkekler onları egzotik buluyorlar.”

“Ama...”

“İddiamı çürütmek için yakışıklı bir Asyalı mı bulmaya çalışıyorsun? Hiç uğraşma çünkü öyle birisi yok. Ben bütün hayatımı bunu düşünerek geçirdim.”

Eleanor kollarını göğsünde kavuşturdu. Park bakışlarını göle çevirdi.

“Şu eski televizyon programına ne diyeceksin?” dedi Eleanor. “Karate yapan çocuğun olduğu program...”

“Kung Fu mu?”

“Evet.”

“O aktör beyazdı ve oynadığı karakter de bir rahipti.”

“Peki ya...”

“Öyle birisi yok,” dedi Park. “M*A*S*H’i düşünsene. Dizinin tamamı Kore’de geçiyor ve doktorlar sürekli Koreli kızlarla flört ediyorlar, değil mi? Ama hemşireler izin günlerinde Seul’e gidip kendilerine ateşli birer Koreli erkek bulmuyorlar. Asya’nın kızlarını egzotik gösteren her şey erkeklerini kadınsı gösteriyor.”

Erkek kaz hâlâ onlara bakıp bağıırıyordu. Park yerdeki erimekte olan kardan aldığı bir parçayı gönülsüzce ona fırlattı. Hâlâ Eleanor’a bakamıyordu.

“Bütün bunların benimle ne ilgisi var anlamadım.”

“Benimle ilgisi var,” dedi Park.

“Hayır.” Eleanor elini Park’ın çenesine götürüp onu kendine bakmaya zorladı. “Yok... Ben senin Koreli olmanın ne tür bir fark yarattığını bile bilmiyorum.”

“Görünüşüm dışında mı?”

“Evet,” dedi Eleanor, “aynen. Görünüşün dışında.”

Bu sözlerin ardından Park’ı öptü. Park öpüşmeyi ilk başlatanın o olmasından çok hoşlanıyordu.

“Sana baktığımda,” dedi Eleanor ona sokularak, “Koreli olduğun için mi hoş görüdüğünü düşünüyorum, bilmiyorum ama bunun olumsuz bir etkisi olmadığından eminim. Sadece seni hoş bulduğumu biliyorum. Hem de *çok hoş*, Park...”

Park, Eleanor’un sesinden ismini duymaya bayılıyordu.

“Belki de ben gerçekten de Koreli erkeklerden hoşlanıyorum,” dedi Eleanor “ve bunun farkında değilim.”

“İyi ki Omaha’daki tek Koreli erkek benim,” dedi Park.

“Ve iyi ki ben bu çöplükte yaşamaya mahkûmum.”

Hava soğumuştü ve saat de epeyce ilerlemiş olmalıydı; Park’ın kolunda saat yoktu. Ayağa kalkıp Eleanor’u da kaldırdı. El ele tutuşup parkın içinden geçerek arabaya ulaştılar.

“Koreli olmanın ne gibi bir fark yarattığını ben bile bilmiyorum,” dedi Park.

“Eh, ben de yarı Danimarkalı yarı İskoç olmanın ne fark yarattığını bilmiyorum,” dedi Eleanor. “Bu önemli mi?”

“Sanırım öyle,” dedi Park, “çünkü insanlar beni anlatırken önce bu özelliğinden bahsediyorlar. Bu benim en dikkat çekici özelliğim.”

“Bence senin en önemli özelliğin çok hoş görünmen olabilir,” dedi Eleanor. “Sen *resmen* tapılası bir erkeksin.”

Park onun *tapılası* kelimesini kullanmasını umursamadı.

eleanor

Arabayı çarşının en uzak köşesine bırakmışlardı ve oraya vardıklarında park neredeyse tamamen boşalmıştı. Eleanor kendini bir kez daha gergin ve huzursuz hissetti. Belki de sorun arabadaydı.

Impala dışarıdan bakıldığında içi boydan boya halı döşeli, özel yapım bir karavan gibi rahatsız edici görünmüyordu ama içine girildiğinde durum tamamen değişiyordu. Arabanın ön koltuğu neredeyse Eleanor'un yatağı kadar genişti ve arka koltuk da üzerinde her an Erica Jong romanlarından bir sahne yaşanabilirmiş gibi görünüyordu.

Park, Eleanor'un kapısını açtıktan sonra arabanın etrafından dolaşarak sürücü koltuğuna geçti. "Saat düşündüğüm kadar geç değilmiş," dedi gösterge tablosundaki saate bakarak. Sekiz otuz.

"Evet..." dedi Eleanor. Elini aralarındaki boşluğa bıraktı. Mümkün olduğunca doğal göstermeye çalıştığı bu hareket aksine fazlasıyla dikkat çekmişti.

Park elini onunkinin üzerine koydu.

O özel gecelerden biriydi. Eleanor ne zaman Park'a baksa onunla göz göze geliyordu. Ne zaman onu öpmeyi düşünse Park gözlerini çoktan kapatmış oluyordu.

Zihnimi okusana, diye geçirdi içinden.

"Aç mısın?" diye sordu Park.

"Hayır," dedi Eleanor.

"Tamam." Park elini çekip anahtarı kontağa taktı. Eleanor onun kolunu tutup anahtarı çevirmesine izin vermedi.

Park anahtarı bıraktı ve tek bir hareketle dönüp onu kollarının arasına aldı. Onu gerçek anlamda *kucakladı*. Eleanor onun her defasında tahmininden çok daha güçlü olduğuna tanıklık ediyordu.

İkisine dışarıdan bakan birisi (ki camlar henüz buğulanmamış olduğu için bu mümkündü) bu tür şeyleri sık sık yaptıklarını düşünürdü. Daha önce sadece bir kez bu kadar yakınlaştıklarına inanmazdı.

Bu defaki yakınlaşmaları farklılığını daha şimdiden belli etmişti.

Bu defa *anne yapabilir miyim* oyununda olduğu gibi muntazam hareketlerde bulunmuyorlardı. Öpüşürken bile dudaklarını tam olarak birleştirmiyorlardı. (Her şeyi düzgünce yapmak çok uzun sürerdi.) Eleanor, Park'ın tişörtünü yukarı sıyırıp üzerine çıktı. Park daha fazla yakınlaşmaları mümkün olmadığı halde onu sürekli kendine çekiyordu.

Eleanor, Park'la direksiyonun arasına sıkışmıştı ve Park'ın elini tişörtünün altına sokmasıyla birlikte kornaya yaslandı. Çıkan ses ikisini de yerinden sıçrattı ve yanlışlıkla Eleanor'un dilini ısırıldı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Eleanor, Park'ın elini çekmemesinden mutluluk duyarak. "Ya sen?"

"Evet..." Park nefes nefeseydi ve bu harika bir şeydi. Eleanor, *onu bu hale getiren benim*, diye düşündü.

"Sence..." dedi Park.

"Bence ne?" Artık durmaları gerektiğini düşünüyor olmalıydı. *Hayır*, diye geçirdi içinden Eleanor, *ben aynı fikirde değilim. Bu düşünceden vazgeç, Park.*

"Sence... sakın sinsisi birisi olduğumu falan düşünme, tamam mı? Sence arka koltuğa geçsek daha iyi olmaz mı?"

Eleanor ondan uzaklaşıp arka koltuğa geçti. Tanrım, bu koltuk ne kadar da geniş, ne kadar da güzeldi.

Park birkaç saniyeye kalmadan onun üzerine çıkmıştı.

park

Onu vücudunu altında hissetmek beklediğinden çok daha güzel bir duyguydu. (Üstelik o cennete girmeyi, nirvanaya ulaşmayı *Charlie'nin Çikolata Fabrikası*'nda şu Charlie'nin uçmaya başladığı sahneyi yaşamayı beklemişti.) Park nefes almakta öylesine zorlanıyordu ki ciğerlerine neredeyse hiç hava dolmuyordu.

Onun kendisinin hissettiği kadar güzel duygular hissetmesi imkânsız olduğu halde Eleanor'un yüzü şekilden şekle giriyordu...

Prince'in kliplerinde oynayan kızlara benziyordu. O da kendisinin-kine benzer duygular içerisindeyse nasıl duracaklardı?

Park onun tişörtünü çekip çıkardı.

"Bruce Lee," diye fısıldadı Eleanor.

"Ne?" Eleanor'un bu ismi söylemesinde bir gariplik vardı.

Park'ın elleri buz kesti.

"Süper yakışıklı Asyalı adam. Bruce Lee."

"Ah..." Park elinde olmadan güldü. "Tamam. Bruce Lee konusunda haklısın..."

Park, Eleanor'un sırtını geriye atmasıyla birlikte gözlerini kapadı. Ona asla doyamayacaktı.

eleanor

Richie'nin kamyoneti garaj yolundaydı ama Tanrı'ya şükürler olsun ki evde ışık yanmıyordu. Eleanor bir şeylerin kendisini ele vereceğinden emindi. Saçlarının. Tişörtünün. Ağzının. Radyoaktif dalgalar yaydığını hissedebiliyordu.

Park'la sokakta, arabanın ön koltuğunda biraz oturmuşlardı. Sadece el ele tutuşmuş ve epeyce sarsılmışlardı. En azından Eleanor böyle hissediyordu. Fazla ileri gittikleri için değil, onun hazır olduğundan daha ileri gittikleri için. O Judy Blume romanlarındaki gibi bir sahne yaşayacaklarını hiç düşünmemişti.

Park da kendini tuhaf hissediyor olmalıydı. İki Bon Jovi şarkısı çaldığı halde radyo kanalını değiştirmemişti. Eleanor onun omzunda ufak bir iz bırakmıştı ama bu iz artık belli değildi.

Bütün bunlar Eleanor'un annesinin suçuydu.

O, kızının erkeklerle normal ilişkiler yaşamasına izin verse, Eleanor kendini ilk kez bir arabanın arka koltuğunda bulduğunda

mutlaka sayı atması gerektiği düşüncesine kapılmayacaktı. Bu karşısına çıkan tek şansmış gibi de hissetmeyecekti. (Ayrıca beyzbolla ilgili böyle aptalca benzetmelerde bulunmayacaktı.)

Her halükârda sayı falan atılmamıştı. İkinci periyotta durmuşlardı. (En azından Eleanor bunun ikinci periyot olduğunu düşünüyordu. Beyzboldaki periyotlarla ilgili hep kafa karıştırıcı açıklamalar duymuştu.) Yine de...

Her şey harikaydı.

Öylesine harikaydı ki Eleanor bunu bir daha asla yapmadan nasıl duracaklarını merak ediyordu.

Arabada yarım saat kadar oturmalarının ardından, "Artık içeri girmeliyim," dedi Park'a. "Çoğunlukla bu saatte evde olurum."

Park başını salladı ama ne ona baktı ne de elini bıraktı.

"Pekâlâ," dedi Eleanor. "Sorun yok... değil mi?"

Park nihayet başını kaldırıp ona baktı. Düzleşen saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Düşünceli görünüyordu. "Evet," dedi. "Ah. *Evet*. Ben sadece..."

Eleanor onun konuşmasını bekledi.

Park gözlerini kapadı ve sanki utanmış gibi başını iki yana salladı.

"Ben... sadece sana hoşça kal demek istemiyorum, Eleanor. Hiçbir zaman."

Gözlerini açtı ve doğrudan Eleanor'a baktı. Belki de üçüncü periyoda geçmişlerdi.

Eleanor yutkundu. "Bana sonsuza dek hoşça kal demen gerekmiyor," dedi. "Sadece bu gece için desen yeter."

Park gülümsedi. Ardından kaşını kaldırdı. Eleanor bu mimiği kendisi de yapabilmeyi isterdi.

"Bu gece..." dedi Park, "ama sonsuza dek değil öyle mi?"

Eleanor gözlerini devirdi. Şimdi kendisi de Park gibi konuşmaya başlamıştı. Bir ahmak gibi. Sokağın, Park'ın onun kızardığını fark etmesine imkân tanımayacak kadar karanlık olduğunu umdu.

"Hoşça kal," dedi başını iki yana sallayarak. "Yarın görüşürüz." Impala'nın kapısını açtı. Kapı bir at kadar ağırdu. Sonra durup tekrar Park'a baktı. "Ama sorun yok değil mi?"

“Her şey mükemmel,” dedi Park çabucak öne eğilip onun yanına bir öpücük kondurarak. “Sen eve girene dek bekleyeceğim.”

Eleanor eve girer girmez onların kavga ettiğini duydu.

Richie bir şeye söylenip duruyor annesi ise ağlıyordu. Eleanor elinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak odasına girdi.

Kardeşleri hep birlikte yerde yatıyordu; Maisie bile oradaydı. Gürültüye rağmen uyuyorlardı. *Kim bilir ben de kaç defa bu gürültüde uyudum*, diye düşündü Eleanor. Kimsenin üzerine basmadan yatağına ulaşmayı başardı ama kedinin üstüne oturdu. Kedi ciyakladı ve Eleanor onu olduğu yerden alıp kucağına yerleştirdi. “Şişt,” diye fısıldadı boynunu kaşıyarak.

Richie bir kez daha bağırdığında –“benim evim” demişti– hem Eleanor hem de kedi havaya sıçradı. Eleanor altında bir şeylerin ezildiğini duydu.

Elini bacağının altına uzattı ve buruşuk bir çizgi roman çıkardı. Bu bir X-Men yıllığıydı. *Lanet olsun Ben*. Çizgi romanı kucağında düzleştirmeye çalışırken üzerinin yapışkan bir şeyle kaplı olduğunu fark etti. Battaniyesi de losyon gibi bir şeyle ıslanmıştı. Hayır, bu sıvı bir makyaj malzemesiydi. İçinde kırık cam parçacıkları vardı. Eleanor kedinin kuyruğundaki bir cam parçasını dikkatle kenara koyduktan sonra ıslak ellerini onun kürküne sildi. Kedinin bacağına yağlı kahverengi kaset bandı dolanmıştı. Eleanor bandı kurtardı. Yataktan aşağı baktı ve karanlığa alışana dek gözlerini kırıştırdı...

Yırtılmış çizgi roman sayfaları.

Pudra.

Yeşil göz farı birikintileri.

Metrelerce kaset bandı.

Kulaklığı ortadan ikiye ayrılmış halde ranzanın ucundan aşağı sarkıyordu. Üzüm kutusu yatağının ayak ucundaydı ve Eleanor onu eline almadan önce bile kuş kadar hafif olacağını biliyordu. Boş olacağını. Kutunun kapağı tam ortasından neredeyse ikiye ayrılmıştı ve Eleanor’un kalın, siyah, keçeli kalemlerinden biriyle üzerine bir şeyler karalanmıştı.

beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? burası benim evim. benim mahalleimde, gözümün önünde fahişelik yapabileceğini ve benim bunu fark etmeyeceğimi mi düşündün? senin ne tür bir kız olduğunu biliyorum ve bu iş burada biter.

Eleanor kapağa bakıp üzerindeki harfleri kelimelere dönüştürmeye çalıştı ama küçük harflerle yazılmış bu yazının tanıdık olduğu gerçeğinden bir türlü sıyrılamıyordu.

Evin bir köşesinde annesi bir daha asla susmayacakmış gibi ağlıyordu.

47

eleanor

Eleanor seçeneklerini düşündü:

eleanor

beni gördüğünde bacaklarının arası ıslanıyor mu?

Eleanor kirli battaniyeyi kenara itip kediyi altındaki temiz çarşafın üzerine yerleştirdi. Ranzanın alt katına indi. Okul çantası kapının kenarında duruyordu. Yataktan kalkmadan çantanın fermuarını açtı ve yan gözünde duran Park'ın fotoğrafını aldı. Ardından pencereden dışarı tırmanıp verandadan geçti ve beden dersinde bile olmadığı kadar hızlı bir şekilde koşmaya başladı.

Bir sonraki sokağa ulaşına dek durmadı ve sonrasında durmanın tek sebebi nereye gideceğini bilmiyor olmasıydı. Neredeyse Park'ın evine ulaşmıştı ama onun evine gidemezdi.

bakirelikten kurtul artık.

“Hey, Kızıl.”

Eleanor kızın sesini umursamadı. Tekrar caddeye baktı. Ya birisi onun evden ayrıldığını duymuşsa? Ya Richie peşindeyse? Kaldırımından inip bir evin bahçesine girdi. Oradaki bir ağacın arkasına saklandı.

"Hey, Eleanor."

Eleanor arkasına baktı. Steve'in evinin önünde duruyordu. Evin garaj kapısı bir beyzbol sopası yardımıyla aralık duruyordu. Eleanor içeride birisinin hareket ettiğini görebiliyordu ve Tina da elinde bir birayla garaj yolundan ona doğru yaklaşıyordu.

"Hey," diye tısladı Tina. Her zamankinden farksız bir biçimde Eleanor'dan öğreniyormuş gibi görünüyordu. Eleanor tekrar koşmayı düşündü ama bacakları tutmuyordu.

"Üvey baban her yerde seni arıyor," dedi Tina. "Gece boyu arabayla mahallede dolaştı."

"Ona ne söyledin?" dedi Eleanor. Bu Tina'nın işi miydi? Richie durumu böyle mi öğrenmişti?

"Ona erkeklik organının kamyoneti kadar büyük olup olmadığını sordum," dedi Tina. "Başka hiçbir şey söylemedim."

"Park'tan bahsettin mi?"

Tina gözlerini kıstı. Ardından başını iki yana salladı. "Ama birileri mutlaka bahsedecektir."

beni yala

Eleanor bakışlarını tekrar caddeye çevirdi. Saklanmalıydı. Ondan kaçmalıydı.

"Senin neyin var?" diye sordu Tina.

"Hiçbir şeyim yok." Bir çift far sokağın sonunda durdu. Eleanor kollarını başına götürdü.

"Hadi gel," dedi Tina Eleanor'un daha önce ondan hiç duymadığı ilgili bir ses tonuyla. "O sakinleşene dek gözüne görünmesen iyi olur."

Tina'yı takip ederek garaj yolundan geçti ve karanlık, puslu garajın kapısından girebilmek için eğilmek zorunda kaldı.

"Koca Kızıl mı geldi?" Steve içerideki bir kanepeye yerleşmişti. Mikey de oradaydı ve otobüsteki kızlardan biriyle yerde oturuyordu.

Garajın ortasında, taş blokların üzerinde duran bir arabadan Black Sabbath'ın *heavy metal* tarzı müziği duyuluyordu.

"Otur," dedi Tina, Eleanor'a kanepenin diğer ucunu göstererek.

"Başın büyük deritte, Koca Kızıl," dedi Steve. "Baban peşinde." Bunu söylerken yüzünde koca bir gülümseme vardı. Ağzı bir aslanınkinden daha büyüktü.

"Üvey babası," dedi Tina.

"Üvey baba," diye bağırdı Steve elindeki bira kutusunu garajın karşı tarafına fırlatarak. "O lanet olası herif senin *üvey baban mı*? Onu senin için öldürmemi ister misin? Nasıl olsa Tina'nınkini öldüreceğim. İkisini aynı gün temizleyebilirim. Bir taşla iki kuş..." Kıkırdadı. "Bir alana... bir bedava."

Tina, Eleanor'a bir bira fırlattı. Eleanor sırf elinde destek alabileceği bir şey olsun diye birayı yakaladı. "İç," dedi Tina.

Eleanor itaatkâr bir tavırla biradan bir yudum aldı. Sarı, keskin bir tadı vardı.

"Çeyreklik fırlatmaca oynamalıyız," dedi Steve güçlkle konuşarak. "Hey, Kızıl, çeyrekliğin var mı?" Eleanor başını iki yana salladı.

Tina, Steve'in yanına, koltuğun koluna oturdu ve bir sigara yaktı. "Az önce çeyrekliğimiz vardı. Onları biraya harcadık, hatırladın mı?"

"Bahsettiklerin çeyreklik değildi," dedi Steve. "Onluktu."

Tina gözlerini kapatıp sigarasının dumanını tavana üfledi.

Eleanor da gözlerini kapadı. Şimdi ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Arabanın radyosundaki müzik Sabbath'tan ACDC'ye, sonra da Zeppelin'e geçti. Şarkıya eşlik eden Steve'in sesi şaşırtıcı bir şekilde yumuşaktı. "Hangman, hangman, turn your head a while..."

Eleanor, düzensiz kalp atışlarının sesini bastırarak bir şarkıdan diğerine geçen Steve'i dinledi. Elindeki bira kutusu ısınmıştı.

senin bir kaltak olduğunu biliyorum çünkü sperm kokuyorsun

Ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

"Tanrım," dedi Tina, "sakın ol. Seni burada bulamaz. Zaten büyük ihtimalle şu an çoktan Rail'e gitmiş kafayı çekiyordur."

“Hayır,” dedi Eleanor. “Beni öldürecek.”

Öyle olacağından emindi.

Tina’nın yüzünde sert bir ifade vardı. “Peki nereye gideceksin?”

“Uzaklara... Park’a haber vermeliyim.”

park

Park uyuyamamıştı.

O gece, birlikte Impala’nın ön koltuğuna geçmeden önce Eleanor’un üzerindeki çıkarmış, sütyenini bile çözmüş ve onu arabanın mavi renkli döşemesinin üzerine yatırmıştı. Eleanor yattığı yerde bir hayal, bir denizkızı gibi görünüyordu. Karanlığın içinde sakin bir beyazlıktı, vücudundaki bütün çiller omuzlarına toplanmıştı ve yanakları yüzeye çıkan kremadan farksızdı.

Onun o görüntüsü... Eleanor hâlâ Park’ın göz kapaklarının içinde parlıyordu.

Artık gysilerinin altında neyin saklı olduğunu bilmek Park için sonsuz bir işkence olacaktı. Üstelik yakın bir zamanda benzer bir anı *yeniden* yaşamaları mümkün görünmüyordu. O gece onlar için bir sürpriz, bir şans, bir hediye olmuştu...

“Park,” dedi birisi.

Park yatağında doğrulup şaşkınlıkla etrafına baktı.

“Park.” Birisi pencereye vuruyordu ve Park tökezleyerek oraya gidip perdeyi çekti.

Dışarıdaki Steve’di. Camın arkasında bir akıl hastası gibi sırtıyordu. Pencerenin çıkıntısında asılı duruyor olmalıydı. Sonra birden yüzü kayboldu ve Park onun olanca ağırlığıyla yere düştüğünü duydu. Aşağılık herif. Park’ın annesi sesleri duyacaktı.

Park çabucak pencereyi açıp dışarı eğildi. Steve’e defolup gitmesini söyleyecekti ki Eleanor’un Tina’yla birlikte Steve’in evinin gölgesi altında durduğunu fark etti.

Bu ikisi Eleanor’u rehin mi almışlardı?

Eleanor’un elinde bir bira mı vardı?

eleanor

Park, Eleanor'u görür görmez pencereden dışarı tırmandı, yerden bir buçuk metre yüksekte asılı duruyordu; aşağı atlarsa ayak bileklerini kıracaktı. Eleanor boğazından bir hıçkırık kopmak üzere olduğunu fark etti.

Park Örümcek Adam gibi dizlerini bükerek aşağı atladıktan sonra ona doğru koştu. Eleanor elindeki bira kutusunu yere attı.

"Tanrım," dedi Tina. "Bir şey değil. O son biramızdı."

"Hey, Park, seni korkuttum mu?" diye sordu Steve. "Benim Freddy Krueger olduğumu mu düşündün? *Benden kurtulabileceğini mi sandın?*"

Park, Eleanor'a ulaştığında onu kollarının arasına aldı. "Sorun ne?" diye sordu. "Neler oluyor?"

Eleanor ağlamaya başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Park'ın kendisine dokunduğunu hissettiği anda gerçek kimliğine geri dönmüştü ve bu korkunç bir şeydi.

"Bir yerin mi kanıyor?" diye sordu Park onun elini tutarak.

"Araba," diye fısıldadı Tina onları uyarır gibi.

Eleanor Park'ı garaja doğru çekip farların uzaklaşmasını bekledi. "Neler oluyor?" diye sordu Park bir kez daha.

"Garaja dönsek iyi olur," dedi Tina.

park

Park ilkokul yıllarından beri Steve'in garajına hiç girmemişti. Bir zamanlar bu garajda langırt oynarlardı. Şimdi içeride taş blokların üzerinde duran bir Camaro ve duvara yaslanmış bir kanepeler vardı.

Steve kanepenin bir köşesine yerleşti ve hemen bir esrarlı sigara yaktı. Onu Park'a uzattı ama Park başını iki yana salladı. Garaj zaten içeride içilen binlerce sigara binlerce bira kutusunda söndürülmüş

gibi kokuyordu. Steve hafifçe sallanan Camaro'nun kapısına bir tekme attı. "Biraz yavaş, Mikey, neredeyse arabayı devireceksin."

Park, Eleanor'u buraya sürükleyen olaylar silsilesini hayal dâhi edemiyordu. Ama Eleanor şimdi onu da buraya getirmiş ve kollanının arasına kıvrılmıştı. Park, hâlâ Tina ve Steve'in onu kaçırmış olabileceklerinden şüpheleniyordu. Acaba kendisinden fidye mi isteyeceklerdi?

"Anlat," dedi dudakları Eleanor'un başının üzerinde. "Neler oluyor?"

"Üvey babası her yerde onu arıyor," dedi Tina. Kanepenin koluna oturmuş, bacaklarını Steve'in kucağına uzatmıştı. Steve'in elindeki sigarayı aldı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Park Eleanor'a. Eleanor onun göğsüne yasladığı başını salladı. Park'ın kendisinden yüzüne bakabileceği kadar uzaklaşmasına izin vermiyordu.

"Lanet olası üvey babalar," dedi Steve. "Hepsi birer pislik." Gülmeye başladı. "Ah, kahretsin, bunu duydun mu, Mikey?" Camaro'un kapısını bir kez daha tekmeledi. "Mikey?"

"Gitmeliyim," diye fısıldadı Eleanor.

Tanrı'ya şükürler olsun. Park, Eleanor'dan uzaklaşıp onun elini tuttu. "Hey, Steve, Eleanor'la bizim eve gidiyoruz."

"Dikkatli ol, dostum. Adam o bok rengi oyuncak arabasıyla ortalarda dolanıyor."

Park, garaj kapısını açmak için öne doğru eğildi. Eleanor onun arkasında durdu ve "Teşekkür ederim," dedi. Park onun bu sözü Tina'ya söylediğine yemin edebilirdi.

O gece bundan daha tuhaf olamazdı.

Park, Eleanor'u evinin arka bahçesinden büyükanne ve büyükbabasının evine geçirdi. Arka taraftan dolaşip garajın birbirlerine veda öpücüğü verdikleri kısmını kat ettikten sonra garaj yoluna çıktılar.

Karavana ulaştıklarında Park elini uzatıp aracın sineklik takılı kapısını açtı. "İçeri gir," dedi. "Bu karavan hep açık durur."

Josh'la ikisi küçükken hep bu karavanda oynarlardı. Bir köşesinde yatak, bir köşesinde mutfak olan karavan onlara minik bir

ev gibi gelirdi. Park karavana uzun zamandır girmemişti ve şimdi ayakta durduğunda başı tavana çarpıyordu.

Duvara iki sandalyesi olan dama tahtası büyüklüğünde bir masa yaslanmıştı. Park masanın bir tarafına, Eleanor da diğer tarafına oturdu. Park, Eleanor'un ellerini tuttu. Sağ avcunda kanayan bir çizik vardı ama bu ona acı veriyormuş gibi görünmüyordu.

"Eleanor..." dedi Park. "Neler oluyor?" diye sordu sonra yalvarırcasına.

"Gitmeliyim," dedi Eleanor. Bir hayalet görmüş gibi masanın karşı tarafına bakıyordu.

Kendisi de bir hayaletmiş gibi.

"Neden?" diye sordu Park. "Sorun bu gece olanlar mı?" Park bütün sorunun o gecedeki kaynaklanmış olması gerektiğini düşünüyordu. Benzer oranda güzel ve kötü olan iki şey birbiriyle alakalı olmadığı sürece aynı geceye denk gelemezdi. Kötü olan her neyse.

"Hayır," dedi Eleanor gözlerini ovuşturarak. "Hayır. Konu bizimle ilgili değil. Yani..."

Karavanın küçük penceresinden dışarı baktı.

"Üvey baban seni neden arıyor?"

"Çünkü biliyor, çünkü evden kaçtım."

"Neden?"

"Çünkü *biliyor*." Eleanor'un sesi çatallandı. "Çünkü oymuş."

"Ne?"

"Ah, Tanrım," dedi Eleanor. "Buraya gelmemeliydim. İşleri daha da berbat ettim. Özür dilerim."

Park onu tepeden tırnağa sarsmak istiyordu; Eleanor mantıklı konuşmuyordu. Daha iki saat önce kusursuz bir ilişki yaşıyorlardı, oysa şimdi... Park eve dönmek zorundaydı. Annesi hâlâ uyumamıştı ve babası da her an eve dönebilirdi.

Masanın üzerinden uzanıp Eleanor'u omuzlarından tuttu.

"Baştan başlayabilir miyiz?" diye fısıldadı. "Lütfen? Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Eleanor gözlerini kapayıp bitkin bir halde başıyla onayladı.

Sonra en başından anlatmaya başladı.

Park'a her detayı anlattı.

Ve daha o sözlerini tamamlamadan Park'ın elleri titremeye başladı.

"Belki sana bir şey yapmaz," dedi Park bunun doğru olduğunu umarak. "Belki sadece seni korkutmaya çalışıyordur. Elini tişörtünün koluna sokup Eleanor'un yüzünü silmeye çalıştı.

"Hayır," dedi Eleanor. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Sen... onun bana nasıl baktığını bilmiyorsun."

49

eleanor

Bana bakışı.

Fırsat kolluyormuş gibi.

Beni arzuluyormuş gibi değil. Beni sonrasına saklıyormuş gibi. Mahvedeceği bir kimse ya da bir şey bulamayacağı güne saklıyormuş gibi.

Beni her gece uyumadan beklemesi.

İzimi takip etmesi.

Hep etrafımda dolanması. Yemek yerken. Kitap okurken. Saçımı tararken.

Sen bunları bilmiyorsun.

Çünkü ben bunlar yokmuş gibi davranıyorum.

park

Eleanor aklını başına toplamakta elinden yardım alıyormuş gibi yüzüne düşen her saç buklesini tek tek geriye itti. "Gitmeliyim," dedi.

Artık daha mantıklı konuşuyor ve Park'la göz temasında bulunuyordu ama Park hâlâ birileri dünyayı ters çevirip sallamaya başlamış gibi hissediyordu.

"Yarın annenle konuşursun," dedi. "Sabah olduğunda her şey daha farklı görünebilir."

"Kitaplarıma neler yazdığını gördün," dedi Eleanor sakın bir sesle. "Buna rağmen o evde kalmamı mı istiyorsun?"

"Ben... ben sadece gitmeni istemiyorum," dedi Park. "Nereye gideceksin? Babanın evine mi?"

"Hayır, babam beni istemiyor."

"Ama ona durumu açıklarsan..."

"Babam beni *istemiyor*."

"O zaman... nereye gideceksin?"

“Bilmiyorum.” Eleanor derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. “Dayım yazı onunla geçirebileceğimi söylemişti. Belki St. Paul’e daha erken gitmeme bir şey demez.”

“St. Paul, yani Minnesota.”

Eleanor başıyla onayladı.

“Ama...” Park onun gözlerinin içine baktı ve Eleanor’un elleri masaya düştü.

“Biliyorum,” dedi öne doğru çöküp hıçkırarak. “Biliyorum...”

Masanın o tarafında oturacak başka yer yoktu, bu yüzden Park önünde diz çöküp onu karavanın linolyum kaplı, tozlu zeminine çekti.

eleanor

“Ne zaman gideceksin?” diye sordu Park. Eleanor’un saçlarını geriye atıp başının arkasında tuttu.

“Bu gece,” dedi Eleanor. “Eve dönemem.”

“Oraya nasıl ulaşacaksın? Dayımı aradın mı?”

“Hayır. Bilmiyorum. Otobüse binmeyi düşünüyorum.”

Aslında otostop yapacaktı.

Eyaletler arası otobana kadar yürüyebileceğine karar vermişti ve oraya ulaştığında minivan ve karavan türü araçlara otostop çekecekti. Aile araçlarına. Des Moines’e ulaşana dek tecavüze uğramaz, öldürülmez ya da beyaz kadın ticareti yapanların eline geçmezse dayısını arayacak ve gelip kendisini almasını isteyecekti. Dayısı onu evine geri götürmek için bile olsa mutlaka gelip alırdı.

“Otobüse tek başına binemezsin,” dedi Park.

“Daha iyi bir planım yok.”

“Ben seni bırakırım.”

“Otobüs durağına mı?”

“Minnesota’ya.”

“Hayır, Park, ailen buna asla izin vermez.”

“Ben de onlardan izin almam.”

“Ama baban seni öldürür.”

“Hayır,” dedi Park, “en fazla cezalandırır.”

“Ömür boyu.”

“Sence Şu an bu umurumda mı?” Park, Eleanor’un yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Sence Şu an senden başka bir Şey umurumda mı?”

eleanor

Park, Eleanor'a, babası eve dönüp annesiyle birlikte uyuduktan sonra geleceğini söylemişti.

"Biraz zaman alabilir. Sakın ışıkları falan yakma, tamam mı?"

"Yakmam."

"Ve gözün Impala'da olsun."

"Tamam."

Park, Steve'in kışına tekme indirmediği o günkü halinden çok daha ciddi görünüyordu. Ya da otobüse bindiği o ilk gün Eleanor'a yanına oturmasını söylediği anki halinden. Yine de o gün Eleanor'un onun "siktir" kelimesini kullandığını duyduğu tek gündü.

Park karavanın içine uzanıp Eleanor'un çenesine dokundu.

"Lütfen dikkatli ol," dedi Eleanor.

Ve Park oradan uzaklaştı.

Eleanor tekrar masaya oturdu. Karavanın penceresindeki duvar telli perdelerin ardından Park'ın evinin garaj yolunu görebiliyordu.

Birden kendini çok yorgun hissetti. Yapmak istediği tek şey başını bir yere yaslamaktı. Daha şimdiden gece yarısı olmuştu ve Park'ın geri dönmesi saatler sürebilirdi.

Belki Park'ı bu işe bulaştırdığı için kendini kötü hissetmeliydi ama etmiyordu. Park haklıydı, korkunç bir trafik kazasına uğramadığı sürece onun başına gelebilecek en kötü şey ceza almaktı. Eleanor'un başına gelebileceklerle kıyaslandığında onun evden dışarı çıkmama cezası alması deve de kulak kalırdı.

Acaba evden ayrılırken bir not mu bıraksaydı?

Annesi polis arar mıydı? (Annesi iyi miydi? Ailesindeki herkes iyi miydi? Eleanor dışarı çıkmadan önce kardeşlerinin nefes alıp almadıklarını kontrol etmeliydi.)

Dayısı evden kaçtığını duyduğunda büyük ihtimalle Eleanor'un kendisiyle kalmasına izin vermeyecekti.

Tanrım, bu planı ne zaman detaylarıyla düşünse işe yaramayaçağını hissediyordu. Ama artık geri dönmek için çok geçti. Şu an onun için en önemli şey kaçmak, mümkün olduğunca *uzakta olmak*.

Önce oradan uzaklaşacak, sonra ne yapacağına karar verecekti. Ya da vermeyecekti.

Belki sadece kaçacak ve bekleyecekti.

Eleanor o güne dek bir kez olsun intihar etmeyi düşünmemişti ama durmayı sık sık aklından geçirmişti. Artık koşamayacak hale gelene dek koşmayı. Asla zemine ulaşamayacağı kadar yüksek bir yerden aşağı atlamayı.

Richie hâlâ peşinde miydi?

Maisie ve Ben henüz bunu yapmadılarsa bile ona mutlaka Park'tan bahsedeceklerdi. Bazen hâlâ öyleymiş gibi görünse de bunu Richie'yi sevdikleri için değil, Richie onların dizginlerini elinde tuttuğu için yapacaklardı.

Tıpkı Eleanor'un eve döndüğü o ilk gün Maisie'nin Richie'nin kucağında olması gibi...

Siktir. Sadece... siktir.

Maisie için eve dönmesi gerekiyordu.

Bütün kardeşleri için dönmesi gerekiyordu –onları ceplerine sığdırmanın bir yolunu bulmalıydı– ama Maisie öncelikliydi. Maisie Eleanor’la birlikte kaçardı. Durup bir kez olsun düşünmeden...

Sonra Geoff Dayı ikisini birden eve geri gönderirdi.

Annesi uyandığında Maisie’yi evde bulamazsa mutlaka polisi arardı. Eleanor’un Maisie’yi beraberinde götürmesi işleri şu an olduğundan bile daha berbat hale getirirdi.

Eleanor *The Boxcar Children* gibi bir kitabın kahramanı falan olsaydı şansını denerdi. O Dicey Tillerman olsaydı bu işe bir çözüm bulurdu.

Cesareti ve asaletiyle mutlaka bir yol bulurdu.

Ama değildi. Eleanor böyle bir kahraman değildi. O sadece bu geceyi atlarmaya çalışıyordu.

park

Park arka kapıdan sessizce eve girdi. Ailede kimse kapıları kilitlemeye gerek görmezdi. Anne ve babasının odasındaki televizyon hâlâ açıktı. Doğrudan banyoya gidip duşa girdi. Üzerinde başını derde sokabilecek her türlü kokuyu barındırdığından emindi.

“Park?” diye seslendi annesi o banyodan çıktığında.

“Buradayım,” dedi Park. “Yatmaya gidiyorum.”

Kirli giysilerini çamaşır sepetinin diplerine gömdü ve doğum günü ve Noel’de aldığı harçlıklardan kalanı çorap çekmecesinden çıkardı. Altmış dolar. Bu benzin için yeterli olmalıydı... emin değildi.

St. Paul’e ulaşmayı başarırlarsa Eleanor’un dayısı onlara bir çare gösterirdi. Eleanor dayısının kendisini evinde misafir edip etmeyeceğinden emin değildi ama onun iyi bir adam olduğunu ve eşinin de Barış Gönüllüleri için çalıştığını söylemişti

Park anne ve babasına daha şimdiden bir not yazmıştı:

Anne ve Baba,

Eleanor’a yardım etmem gerekiyordu. Sizi yarın ararım ve bir iki güne kalmadan eve dönmüş olurum. Başımın büyük bir belada

olduğunun farkındayım ama bu acil bir durumdu ve benim yardım etmem gerekiyordu.

Park

Annesi arabasının anahtarlarını hep aynı yerde tutardı; kapının girişinde, üzerinde “anahtarlar” yazan, anahtar şeklindeki bir tabakta.

Park arabanın anahtarını alıp anne ve babasının odasına en uzak kapı olan mutfak kapısından sessizce dışarı çıkacaktı.

Babası eve gece 01.30 gibi geldi. Park onun mutfakta dolandıktan sonra banyoya girdiğini duydu. Anne ve babasının odasının kapısı açıldı, televizyonun sesi dışarı sızdı.

Park yatağına uzanıp gözlerini kapadı. (Uyuyabilmesi mümkün değildi.) Eleanor’un görüntüsü hâlâ göz kapaklarının içinde ışıldıyordu.

Öylesine güzel, öylesine huzurluydu ki. Hayır, bu doğru değildi, daha çok... rahatlamış gibiydi. Sanki üzerinde tişört olmadığına kendini daha iyi hissediyordu. Çıplak olmaktan memnundu.

Park gözlerini açtığı anda onu karavanda bıraktığı haliyle gördü; gergin ve bıkkın. Zihni öylesine uzaklara dalmıştı ki gözlerinin feri bile sönmüştü.

Öylesine uzaklara dalmıştı ki artık Park’ı bile düşünmüyordu.

Park evde sessizliğin hâkim olmasını bekledi. Sonra bir yirmi dakika daha hareket etmedi. Nihayet sırt çantasını alıp planladığı adımları uygulamaya geçti.

Mutfak kapısının önünde durdu. Babası yeni aldığı av tüfeğini masada bırakmıştı. Büyük ihtimalle sabah onu temizlemeyi planlıyordu. Park bir an tüfeği almayı düşündü ama ona ihtiyaç duyabileceği bir durum aklına gelmedi. Şehirden çıkarken Richie’yle burun buruna gelecek değillerdi. Öyle umuyordu.

Park kapıyı açtı ve tam dışarı çıkacağı sırada babasının sesi onu durdurdu.

“Park?”

Kaçıp gidebilirdi ama babası büyük ihtimalle onu yakalardı. Hayatının en formda günlerini yaşamakla böbürlenip duruyordu.

“Sen nereye gittiğini sanıyorsun?” diye fısıldadı babası.

“Ben... Ben Eleanor’a yardım etmeliyim.”

“Eleanor’un gecenin ikisinde ne tür bir yardıma ihtiyacı var?”

“Evden kaçacak.”

“Ve sen de onunla beraber mi gidiyorsun?”

“Hayır. Sadece onu dayısına bırakacağım.”

“Dayısı nerede yaşıyor?”

“Minnesota’da.”

“Lanet olsun Park,” dedi babası sakın bir sesle, “sen ciddi misin?”

“Baba...” Park ona doğru yaklaşıp yalvarmaya başladı. “Eleanor gitmek zorunda. Sorun üvey babası. O...”

“Ona elini sürmüş mü? Eğer öyleyse polisi aramalıyız.”

“Ona mesajlar yazıyor.”

“Ne tür mesajlar?”

Park alnını ovuşturdu. Bu notları aklına getirmekten hoşlanmıyordu. “Sapıkça mesajlar.”

“Eleanor annesiyle konuşmuş mu?”

“Annesi... iyi durumda değil. Sanırım adam ona zarar veriyor.”

“Pislik herif...” Babası masadaki tüfeğe ve sonra da Park’a baktıktan sonra çenesini ovuşturdu. “Demek Eleanor’u dayısına bırakacaksın. O Eleanor’u evine kabul edecek mi bakalım?”

“Eleanor edeceğini düşünüyor.”

“Bence bu hiç de iyi bir plana benzemiyor, Park.”

“Farkındayım.”

Babası iç geçirip ensesini kaşdı. “Ama benim de aklıma daha iyi bir plan gelmiyor.”

Park başını hızla yukarı kaldırdı.

“Oraya gittiğinde beni ara,” dedi babası sessizce. “Des Moines’den sonra dümdüz gideceksiniz. Haritan var mı?”

“Bir benzin istasyonundan alırım diye düşündüm.”

“Yorulursan bir park yerine çekip mola ver. Ve gerekmedikçe kimseyle konuşma. Paran var mı?” “Altmış dolarım var.”

“Al...” Babası kurabiye kavanozunun içinden birkaç yirmilik banknot çıkardı. “Dayısından bir sonuç alamazsanız Eleanor’u evine götürme. Buraya getir ve bir sonraki adıma birlikte karar verelim.”

“Tamam. Teşekkürler, baba.”

“Henüz teşekkür etmek için erken. Bir şartım var.”

Benden artık göz kalemi kullanmamamı isteyecek, diye geçirdi içinden Park.

“Kamyoneti alacaksın,” dedi babası.

Babası kollarını göğsünde kavuşturmuş halde evin ön basamaklarında duruyordu. Elbette bu sahneyi seyretmese olmazdı. Sanki kahrolası bir tekvando karşılaşmasında hakemlik yapıyordu.

Park gözlerini kapadı. Eleanor hâlâ oradaydı. *Eleanor.*

Motoru çalıştırdı ve vitesi sorun yaşamadan geriye taktı. Garaj yolundan çıktı ve vitesi bire alıp motoru bas bas bağırarak yola koyuldu.

Çünkü o vites kullanmayı biliyordu. *Tanrım.*

park

“İyi misin?”

Eleanor başını yukarı aşağı sallayıp kamyonete bindi.
“Aşağı doğru kay,” dedi Park.

İlk bir iki saat epeyce sorun yaşandı.

Park kamyoneti kullanmaya alışık olmadığı için onu birkaç defa kırmızı ışıkta stop ettirdi. Sonra otobanda yanlışlıkla doğuya değil, batıya saptı ve geri dönmeleri yirmi dakika sürdü.

Eleanor bu olaylara hiçbir şey söylemedi. İki eliyle birden emniyet kemerine asılıyor ve doğrudan önüne bakıyordu. Park elini onun bacağına koydu ama sanki bunu bile fark etmemişti.

Iowa yakınlarında bir yerde benzin ve harita almak için otobandan bir kez daha çıktılar. Park benzin istasyonuna girdi. Eleanor’a sandviç ve kola aldı ama kamyonete vardığında onun başını kapıya yaslamış halde uyuyakaldığını gördü.

Güzel, diye ikna etmeye çalıştı kendini. Demek çok yorulmuş.

Direksiyonun arkasına geçip birkaç sert nefesin ardından sandviçi ön panele çarptı. *Eleanor nasıl uyuyabilirdi?*

O gece her şey yolunda giderse Park bir sonraki sabah eve tek başına dönecekti. Artık arabayı büyük ihtimalle ne zaman isterse alabilecekti ama yanında Eleanor olmadan gitmek istediği hiçbir yer yoktu.

Eleanor birlikte oldukları son birkaç saati nasıl uyuyarak harcardı?

Böyle oturur halde nasıl uyurdu?

Dağılıp başına yapışan saçları karanlığa rağmen kırmızı şarap rengindeydi. Ağzı hafif aralık duruyordu. Çilek kız. Park bir kez daha, onu gördüğü o ilk an neler düşündüğünü hatırlamaya çalıştı. Bu noktaya nasıl vardıklarını hatırlamaya çalıştı. Onun nasıl olup da hiç tanımadığı birisinden kendisi için en önemli kişi haline dönüştüğünü hatırlamaya çalıştı.

Ve onu dayısına *götürmese* neler olacağını merak etti. Yola durmadan devam etse.

Bu olay neden biraz daha geç patlak vermemişti ki sanki?

Hayatı şimdi değil de bir ya da iki yıl sonra allak bullak olmuş olsaydı Eleanor, Park'tan uzaklaşmak yerine, onun yanına sığınabilirdi.

Tanrım. Neden uyanmıyordu ki?

Park, kolanın ve incinen duygularının etkisiyle bir saat kadar daha uykuya direndi. Sonra gecenin yorgunluğu onu esir aldı. Etrafta park yeri yoktu, bu yüzden bir tali yolun çakıl taşlı banketinde durdu.

Kendi kemeriyle birlikte Eleanor'unkini de çözdü ve onu yanına çekip başını başına yasladı.

Eleanor'un üzerinde hâlâ dün gecenin kokusu vardı. Terinin, tatlılığının ve Impala'nın kokusu. Park dudakları onun saçlarında, ağlaya ağlaya uyuyakaldı.

eleanor

Eleanor, Park'ın kolları arasında uyandı. Bir an buna bir anlam veremedi.

Rüyada olduğunu varsayabilirdi ama onun rüyaları hep korkunç olurdu. (Nazileri, ağlayan bebekleri ve dişlerinin çürüyüp döküldüklerini görürdü.) O güne dek hiç uykunun yumuşaklığını ve sıcaklığını yaşayan Park kadar güzel bir şey rüyasına girmemişti... Park tepeden tırnağa sıcacıktı. Günün birinde birilerinin her sabah bu sıcaklıkla uyanacağını düşündü.

Uyurken Park'ın yüzü bambaşka bir güzelliğe bürünüyordu. Güneş ışığını içine hapsetmiş gibi görünen, kehribar rengi bir ten. Muntazam ve dolgun dudaklar. Kavisli, belirgin elmacık kemikleri. (Eleanor'un elmacık kemikleri belli bile olmuyordu.)

Park'ın bu hali onu hazırlıksız yakalamıştı ve kendine hâkim olamayıp yüreğinin parçalandığını hissetti. Üzülecek onca şeyin arasında en önemlisi buymuş gibi...

Belki de öyleydi.

Güneş ufuk çizgisinde yeni yeni belirliyordu ve kamyonetin içinde eflatun rengi bir aydınlık vardı. Eleanor, Park'ın yeni yüzünü öptü; gözleriyle burnunun arasında kalan bir noktadan. Park kıpırdandı ve Eleanor onun vücudunun her noktasının kendi vücuduna yaslandığını hissetti. Burnunu onun kaşında gezdirdikten sonra kirpiklerini öptü.

Park göz kapaklarını kırıştırdı. (Bu hareketi bir tek göz kapakları yapabiliyordu. Bir de kelebekler.) Eleanor'u saran kolları hareketlendi. "Eleanor..." dedi iç geçirerek.

Park'ın güzel yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu dünyanın sonu gelmiş gibi öptü.

park

Eleanor artık onunla otobüste olmayacaktı.

Edebiyat dersinde ona bakıp gözlerini devirmeyecekti.

Sırf canı sıkıldı diye onunla kavga etmeyecekti.

Park'ın odasında, onun düzeltmesi mümkün olmayan şeyler için ağlamayacaktı.

Gökyüzü Eleanor'un ten rengine bürünmüştü.

eleanor

Ondan sadece bir tane var ve şu an benim yanımda duruyor, diye geçirdi içinden Eleanor.

O benim bir şarkıdan hoşlanacağımı daha ben o şarkıyı duymadan tahmin edebiliyor. Ben bir şey anlatırken can alıcı noktaya bile gelmemi beklemeden gülmeye başlıyor. Göğsünde, boynunun hemen altında onun benim için bütün kapıları açmasını istememe neden olan bir yer var.

Ondan sadece bir tane var.

park

Park'ın anne ve babası nasıl tanıştıklarından hiç bahsetmemişlerdi ama Park küçükken bu tanışmayı zihninde canlandırmaya çalışırdı.

Onların birbirlerini bu kadar çok sevmeleri hoşuna gidiyordu. Geceleri korkuyla sıçrayarak uyandığında aklına bunu getirirdi. Onların kendisini sevmelerini değil; ebeveynleri olarak buna zaten mecburlardı. *Onların birbirlerini sevmelerini.* Buna mecbur değillerdi.

Park'ın, anne ve babası hâlâ bir arada olan tek bir arkadaşı bile yoktu ve bu durum arkadaşlarının hayatındaki en büyük sorunmuş gibi geliyordu.

Ama Park'ın anne ve babası birbirine âşıktı. Onlar etrafta kimin olduğuna bakmaksızın birbirlerini dudaktan öpüyorlardı.

Park bir insanın böyle birine rastlama ihtimalinin ne olduğunu merak etti. Sonsuza dek sevip sevebileceği birine. Peki ya bu insan dünyanın öbür ucunda doğmuşsa?

Matematiksel hesaplamalar bunun imkânsız olduğunu söylüyordu. Anne ve babası nasıl bu kadar şanslı olabilmişlerdi?

İlk başta bu kadar şanslı olduklarını fark etmemiş olmalıydı. Babasının erkek kardeşinin Vietnam'daki ölümünün üzerinden fazla zaman geçmemişti; zaten onu Kore'ye göndermelerinin sebebi de buydu. Üstelik evlendiğinde Mindy sahip olduğu her şeyi ve sevdiği herkesi ardında bırakmak zorunda kalmıştı.

Park babasının annesini bir caddede mi, sokakta yürürken mi yoksa bir restoranda çalışırken mi gördüğünü merak etti. İkinin birbirlerine ait olduklarını nasıl anladıklarını merak etti...

Bu öpücük Park'a sonsuza dek yetmek zorundaydı.

Onun eve dönüşünü mümkün kılmak zorundaydı.

Park geceleri korkarak uyandığında bu öpücüğü hatırlamak zorundaydı.

eleanor

Park'ın onun elini tuttuğu o ilk an diğer bütün kötü şeyleri defedecek kadar güzeldi. Eleanor'un o ana dek hissettiği bütün acıları bastırarak kadar.

park

Gün ağarırken Eleanor'un saçları alev almıştı. Koyulaşan gözleri ışıl ışıl parlıyordu ve Park'ın kolları ondan emindi.

Eline dokunduğu o ilk an onun kendisine ait olduğunu anlamıştı.

eleanor

Park söz konusu olduğunda ayıp diye bir şey yoktu. Utanılacak bir şey yoktu çünkü Park onun güneşiydi ve Eleanor hissettiklerini ancak bu şekilde açıklayabilirdi.

park

“Eleanor, hayır, durmalıyız.”

“Hayır...”

“Bunu yapamayız...”

“Hayır. Sakın durma, Park.”

“Ben bunu nasıl yapacağımı bile... Yanımda korunmamızı sağlayacak bir şey yok.”

“Önemli değil.”

“Ama ben senin...”

“Umurumda bile değil.”

“*Benim* umurumda. Eleanor...”

“Bu bizim son şansımız.”

“Hayır. Hayır, bunu yapamam... Ben, *hayır*, bunun son şansımız olmadığına inanmak istiyorum... Eleanor? Beni duyuyor musun? Buna *senin* de *inanmanı* istiyorum.”

park

Eleanor kamyonetten indi ve Park da tuvalet ihtiyacını gidermek üzere bir mısır tarlasına yürüdü. (Bu utanç vericiydi belki ama altına işemesi daha da utanç verici olurdu.)

Park döndüğünde Eleanor'u kamyonetin önüne oturmuş halde buldu. Bir araba süsü gibi öne doğru eğilmişti ve hem güzel hem de sert görünüyordu.

Park onun yanına yerleşti.

"Selam," dedi.

"Selam."

Eleanor başını onun kendisine uzanan omzuna yasladığında Park hissettiği rahatlamayla neredeyse ağlayacaktı. O gün bir kez daha ağlamak belli ki kaçınılmazdı.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Eleanor.

"Neye?"

“Başka... başka şanslarımız olacağına. En azından bir şansımız daha olacağına.”

“Evet, inanıyorum.”

“Ne olursa olsun eve dönmeyeceğim,” dedi Eleanor güçlükle konuşarak.

“Biliyorum.”

Eleanor sessiz kaldı.

“Ben de ne olursa olsun seni sevmeye devam edeceğim,” dedi Park.

Sonra kolunu onun beline dolayan Eleanor’un omzuna sarıldı.

“Hayatın bizi önce tanıştırdıktan sonra ayıracağına inanmam mümkün değil.”

“Ben buna inanabilirim,” dedi Eleanor. “Hayat acımasızdır.”

Park ona daha da sıkı sarılıp yüzünü boynuna gömmeye zorladı.

“Ama bu bizim elimizde...” dedi usulca. “Sahip olduğumuz bu şeyi kaybetmemek bizim elimizde.”

eleanor

Eleanor yolun geri kalan kısmını, bu kemer takamayacağı ve bacaklarının arasında bir vites kolu duracağı anlamına gelse bile Park’a yaslanarak tamamladı. Bu şekilde seyahat etmenin her halükârda Richie’nin kamyonetinin kasasında seyahat etmekten daha güvenli olduğuna karar vermişti.

Bir mola daha verdiler ve Park ona vişneli kola ile kurutulmuş et aldı. Ardından ailesine ödemeli bir arama yaptı. Eleanor onların bu yolculuğa izin verdiğine hâlâ inanamıyordu.

“Babam açısından sorun yok,” dedi Park. “Ama sanırım annem çıldırmak üzere.”

“Benim annem... ya da başka birisiyle ilgili herhangi bir haber aldın mı?”

“Hayır. Ya da en azından annem ve babam böyle bir haberden bahsetmedi.”

Park ona dayısını aramak isteyip istemediğini sordu. İstemiyordu.

“Steve’in garajı gibi kokuyorum,” dedi. “Dayım benim uyuşturucu satıcısı olduğumu düşünecek.”

Park güldü. “Sanırım üzerine bira dökmüşsün. Belki dayın sadece alkolik olduğunu düşünür.”

Eleanor tişörtüne baktı. Yatağında elini kestiğinde akan kan üzerine bulaşmıştı ve belki de onca ağlamanın neticesi olarak omuzuna sümüşe benzer kabuklu bir şey yapışmıştı.

“Al,” dedi Park. Önce üzerindeki eşofman üstünü, sonra da tişörtünü çıkardı. “Prefab Sprout” yazılı, yeşil renkli tişörtü Eleanor’a uzattı.

“Bunu alamam,” dedi Eleanor onun eşofman üstünü tekrar çıplak göğsünün üzerine çekmesini seyrederek. “Daha yepyeni.” Hem zaten büyük ihtimalle üzerine de olmayacaktı.

“Bana sonra iade edersin.”

“Gözlerini kapa o zaman.”

“Olur,” dedi Park usulca. Sonra başını çevirdi.

Orada onlardan başka kimse yoktu. Eleanor omuzlarını eğip Park’ın tişörtünü giydikten sonra kendi kirli tişörtünü çıkardı. Beden derslerinde bu şekilde giyinmeye alışmıştı. Park’ın tişörtü ona beden derslerinde giydiği eşofman kadar dar gelmişti... ama tıpkı Park gibi o da temizlik kokuyordu.

“Tamam,” dedi Eleanor.

Park tekrar ona baktığında yüzündeki gülümseme değişti. “Bu tişört sende kalsın,” dedi.

Minneapolis’e ulaştıklarında Park yol tarifi almak için tekrar bir benzin istasyonunda durdu.

“Kolay bir yer miymiş?” diye sordu Eleanor o geri döndüğünde.

“Hem de çok kolay,” dedi Park. “Neredeyse gelmişiz.”

park

Şehre ulaştıklarında Park araba kullanma konusunda daha da yoğun bir gerginlik yaşamaya başladı. St. Paul'de araba sürmek Omaha'da araba sürmeye benzemiyordu.

Eleanor ona haritayı okuyarak yardımcı olmaya çalışıyordu ama daha önce okul dışında hiçbir yerde harita okumamıştı ve ikisi sürekli yanlış yola sapıyordu.

"Özür dilerim," diyordu Eleanor durmadan.

"Sorun değil," dedi Park onun hâlâ yanında oturuyor olmasından mutluluk duyarak. "Acelem yok."

Eleanor elini onun bacağına koydu.

"Düşünüyordum da..." dedi.

"Evet?"

"Oraya gittiğimizde içeri girmeni istemiyorum."

"Yani onlarla yalnız mı konuşmak istiyorsun?"

“Hayır... Şey, evet. Ama aslında... senin orada beni beklemeni istemiyorum.”

Park öfkeli gözlerle ona bakmak istedi ama sapacağı yolu bir kez daha kaçırmaktan korktu.

“Ne?” dedi. “Olmaz. Ya kalmana izin vermezlerse?”

“Böyle bir durumda beni eve ulaştırmanın yollarını ararlar ve ben onların problemi haline gelirim. Hem belki bu bana onlara her şeyi anlatmak için daha çok zaman verir.”

“Ama...” *Ben henüz senin benim problemim olmaktan çıkmaya hazır değilim.*

“Böylesi daha mantıklı, Park. Yola erken çıkarsan eve karanlık çökmeden varırsın.”

“Ama yola erken çıkarsam...” Park’ın sesi kısıldı. “Erken gitmiş olurum.”

“Her halükârda vedalaşmak zorundayız,” dedi Eleanor. “Bunun şimdi, birkaç saat sonra ya da yarın sabah olması fark eder mi?”

“Şaka mı yapıyorsun?” Park sapacağı yolu kaçırmayı umarak ona baktı. “Elbette fark eder.”

eleanor

“Yine de böylesi daha mantıklı,” dedi Eleanor. Ardından dudağını ısırды. Bütün bu yaşananların üstesinden ancak kendini zorlayarak gelebilirdi.

Etraftaki evleri tanımaya başlamıştı; yeşil bahçelerinin epeyce gerisinde kalan gri ve beyaz, büyük, ahşap evler. Eleanor’un ailesi babaları onları terk ettikten sonraki yıl Paskalya tatilini bu evde geçirmişti. Dayısı ve eşi ateistti ama her şeye rağmen çok eğlenceli bir tatil olmuştu.

Dayısı ve eşinin çocukları yoktu ve Eleanor bunun onların kendi tercihi olabileceğini düşünüyordu. Belki de küçükken sevimli olan çocukların, büyüdüklerinde çirkin, problemleri birer ergene dönüştüklerini biliyorlardı.

Ama Geoff Dayı Eleanor’u buraya *davet etmişti.*

Onun en azından birkaç aylığına kendilerini ziyaret etmesini istemişti. Belki Eleanor ona olanları hemen anlatmak zorunda kalmazdı. Belki dayısı onun ziyaretlerine gelmekte biraz erken davrandığını düşünürdü.

“Burası mı?” diye sordu Park.

Ön bahçesinde bir söğüt ağacı olan grili-mavili evin önünde durdu.

“Evet,” dedi Eleanor. Evi tanımişti. Dayısının garaj yolunda duran arabasını tanımişti.

Park gaza bastı.

“Ne yapıyorsun?”

“Sokağın... diğer tarafına geçiyorum.”

park

Park arabayı sokağın diğer tarafına sürdü. Bu hiçbir işe yaramayacak olsa da. Ardından Eleanor’un dayısının evini arabadan rahatça görebilmeleri için birkaç ev ileriye park etti. Eleanor bakışlarını evden alamıyordu.

eleanor

Park’la vedalaşmalıydı. Hemen şimdi. Ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

park

“Telefon numaram aklında değil mi?”

“867-5309.”

“Ben ciddiğim, Eleanor.”

“Gerçekten de aklında, Park. Senin numaranı asla unutmam.”

“Beni ilk fırsatta ara, tamam mı? Bu gece. Ödemeli. Ve bana dayının numarasını ver. Dayın telefonu kullanmana izin vermezse bana bir mektup gönder. Bu bana yazacağın yüzlerce mektuptan ilki olsun.”

“Dayım beni eve gönderebilir.”

“Hayır.” Park vites kolunu bırakıp onun elini tuttu. “O eve dönmeyeceksin. Dayım seni eve gönderirse bize gel. Ailem bize bir çözüm yolu bulacak. Babam buna daha şimdiden söz verdi.”

Eleanor’un başı öne düştü.

“Dayın seni eve göndermeyecek,” dedi Park. “Sana yardım edecek...” Eleanor bakışlarını yerden ayırarak başını salladı. “Senin sık sık şehirlerarası, uzun telefon görüşmeleri yapmana da izin verecek...”

Eleanor hiç kıpırdamadı.

“Hey,” dedi Park onun yüzünü yukarı kaldırmaya çalışarak. “Eleanor.”

eleanor

Seni aptal Asyalı çocuk.

Seni aptal ve güzel Asyalı çocuk.

Neyse ki Eleanor o an konuşamıyordu çünkü bunu yapabilseydi dudaklarından çıkacak acıklı saçmalıkların sonu gelmeyecekti.

Park’a hayatını kurtardığı için teşekkür edeceğinden emindi. Sadece bir gün önce değil, tanıştıklarından beri her gün. Bunu düşünmek kendini yeryüzünün en aptal ve en zayıf kızımıymış gibi hissetmesine neden oluyordu. Kendi hayatınızı kurtaramayacak durumdaysanız onu kurtarmanıza değer miydi?

Hayatta yakışıklı prens diye bir şey yok, dedi kendine.

Mutlu sonlar yok.

Başını kaldırıp Park’a baktı. Onun altuni yeşil gözlerine.

Ona, sen benim hayatımı kurtardın, demeye çalıştı. Belki sonsuza dek değil. Belki geçici bir süre için. Ama benim hayatımı kurtardın ve ben artık seninim. Şu andaki halimle seninim. İlelebet.

park

“Seninle nasıl vedalaşacağımı bilemiyorum,” dedi Eleanor.

Park onun yüzüne düşen saçları düzeltti. Daha önce yüzünü hiç bu kadar solgun görmemişti. “Vedalaşma o zaman.”

“Ama gitmek zorundayım...”

“Madem öyle, git,” dedi Park onun yanaklarını avuçlarının arasına alarak. “Ama benimle vedalaşma. Bu bir veda anı değil.”

Eleanor gözlerini devirip başını iki yana salladı. “Saçmalıyorsun.”

“Gerçekten mi? Bana beş dakika bile tahammül edemiyor musun?”

“İnsanlar gerçekte hissettikleriyle yüzleşemeyecek kadar korktuklarında hep ‘bu bir veda değil’ derler. Yarın seni göremeyeceğim, Park. Seni bir daha ne zaman görebileceğimi bilmiyorum. Bu gerçek, ‘bu bir veda değil’ sözünden fazlasını hak ediyor.”

“Ben hissettiklerimle yüzleşmekten korkmuyorum,” dedi Park.

“Sen değil,” dedi Eleanor çatallanan sesiyle. “Ben korkuyorum.”

“Sen benim bugüne dek tanıdığım en cesur insansın,” dedi Park, Eleanor’a sarılıp kendine bunun onu son görüşü olmayacağı sözünü vererek.

Eleanor gözlerinde biriken yaşlardan kurtulmak istercesine başını iki yana salladı.

“Bana bir veda öpücüğü ver yeter,” diye fısıldadı.

Sadece bugünlük, diye geçirdi içinden Park. Sonsuza dek değil.

eleanor

Birine sımsıkı sarılırsanız o kişiye iyice yakınlaşacağınızı düşünürsünüz. Ona sımsıkı sarılırsanız ayrıldığınızda teninize dağlanmış gibi onu hissetmeye devam edeceğinize inanırsınız.

Eleanor ne zaman Park’ın kollarından ayrılrsa onun nefes kesici yokluğunu hissediyordu.

Nihayet kamyonetten inmesinin sebebi ona sarılıp sonra ondan tekrar uzaklaşmaya daha fazla katlanamayacak olmasıydı. Ondan bir sonraki ayrılışında teninden bir parçayı da kaybedecekti.

Park kamyonetten inmeye davrandı ama Eleanor onu durdurdu.

"Hayır," dedi. "Sen kal." Endişeli bakışlarını dayısının evine çevirdi.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Park.

Eleanor başını salladı. "Tamam."

"Çünkü ben seni seviyorum."

Eleanor güldü. "Sebep bu mu?"

"Evet bu."

"Hoşça kal," dedi Eleanor. "Hoşça kal, Park."

"Hoşça kal, Eleanor. Bu geceye dek. Sen beni arayana dek."

"Ya evde değillerse. Tanrım, bu tam bir hayal kırıklığı olur."

"Bu harika olur."

"Seni aptal şey," diye fısıldadı Eleanor son bir gayretle gülümseyerek. Kamyonetin kapısını kapadı.

"Seni seviyorum," dedi Park dudaklarını oynatarak. Bunu yüksek sesle de söylemiş olabilirdi. Eleanor artık onu duyamıyordu.

park

Park o günden sonra otobüse binmedi. Buna ihtiyacı yoktu. Babası annesine yeni bir Taurus almış ve Impala da ona kalmıştı.

Park o günden sonra otobüse binmedi çünkü o koca koltukta tek başına oturmak zorundaydı.

Gerçi Impala'nın da anıların tahrip edici etkisine maruz kalmadığı söylenemezdi.

Park bazı sabahlar okula erken gittiğinde arabayı otoparka çekip başını direksiyona yaslayarak Eleanor'dan arta kalanların nefesi kesilene dek kendisini esir almasına izin veriyordu.

Okulda da durum farklı değildi.

Eleanor ne dolabının önündeydi ne de sınıfta. Bay Stessman o olmadan *Macbeth* okumanın bir anlamı kalmadığını belirtmişti. "Anlamsız Lordum, anlamsız," demişti hüznle.

Eleanor akşam yemeklerinde de yoktu. Artık Park'a yaslanarak televizyon seyretmiyordu.

Park çoğu geceyi yatağına uzanarak geçiriyordu çünkü Eleanor'un geçmişte var olmadığı tek yer onun yatağıydı.

Yatağına uzanıyor ve mzık setini asla amıyordu.

eleanor

Eleanor artık otobüse binmiyordu. Onu okula dayısı bırakıyordu. Tatile sadece bir ay kalmasına ve öğrencilerin artık son sınavlara hazırlanıyor olmasına bakmaksızın Eleanor'u okula gitmeye zorlamıştı.

Eleanor'un yeni okulunda Asyalı ğrenci yoktu. Zenci ğrenci bile yoktu.

Amcası Omaha'dan döndüğünde Eleanor'a artık eve gitmesine gerek olmadığını söylemişti. Beraberinde Eleanor'un yatak odasının dolabında duran siyah çöp poşetini de getirmişti. Eleanor'a çoktan yeni giysiler alınmıştı. Yeni bir kitaplık, bir taşınabilir kasetçalar ve altı tane boş kaset de.

park

Eleanor ilk gece onu aramadı.

Park şimdi düşündüğünde Eleanor'un arayacağını söylemediğini hatırladı. Mektup yazacağını da söylememişti ama Park bunu belirtmesinin gereksiz olduğunu ve bunu zaten yapacağını düşünmüştü.

Park, Eleanor kamyonetten indikten sonra onun dayısının evinin önünde beklemişti.

Evin kapısı açılıp da içeride birilerinin olduğu kesinleştiğinde oradan ayrılacağı konusunda anlaşmışlardı. Ama Eleanor'u öylece bırakıp gidemezdi.

Kapıyı açan kadının Eleanor'u kucaklamasını, sonra da kapının ikisinin arkasından kapanmasını seyretti. Eleanor'un fikrini değiştirme ihtimalini göz önünde bulundurarak biraz daha bekledi. Her şeye rağmen onun kendisini içeri davet edebileceğini düşünerek.

Kapı açılmadı. Park verdiği sözü hatırlayarak oradan ayrıldı. *Eve ne kadar çabuk varırsam ondan o kadar çabuk haber alırım,* diye düşündü.

Mola verdiği ilk yerde ona bir kart attı. "10.000 göle ev sahipliği yapan Minnesota'ya hoş geldiniz."

Park eve döndüğünde annesi kapıya koşarak ona sarıldı.

"İyi misin?" diye sordu babası.

"Evet," dedi Park.

"Kamyonet ne durumda?"

"Gayet iyi." Babası bundan emin olmak için dışarı çıktı.

"Sen," dedi annesi, "senin için çok endişelendim."

"Ben iyiyim anne, sadece biraz yorgunum."

"Eleanor nasıl?" diye sordu annesi. "O iyi mi?"

"Sanırım öyle. Burayı aradı mı?"

"Hayır. Sen yokken kimse aramadı."

Park annesinin elinden kurtulur kurtulmaz odasına gidip Eleanor'a bir mektup yazdı.

eleanor

Susan Yenge kapıyı açtığı anda Eleanor ağlıyordu.

"Eleanor," diyordu Susan Yenge durmadan. "Ah Tanrım, Eleanor. Burada ne işin var?"

Eleanor ona her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalıştı ki bu doğru değildi çünkü her şey yolunda olsa şu an orada olmazdı. Ama en azından kimse ölmemişti.

"Kimse ölmedi," dedi.

"Ah Tanrım. Geoffrey!" diye seslendi Susan Yenge. "Sen burada bekle, tatlım. Geoff..."

Orada tek başına kalan Eleanor, Park'a kendisini bırakır bırakmaz gitmesini söylemesinin bir hata olduğunu anladı.

Park'ın gitmesine hazır değildi.

Sokak kapısını açıp caddeye fırladı. Park gitmişti. Eleanor caddenin her iki tarafını da kontrol ederek onu görmeyi bekledi.

Dönüp arkasına baktığında dayısı ve yengesi verandada durmuş onu seyrediyorlardı.

Telefon görüşmeleri. Naneli çaylar. Eleanor'un dayısı ve yengesi o yattıktan çok sonra bile mutfakta konuşmaya devam etti.

"Sabrina..."

"Beş çocuk."

"Onları oradan kurtarmalıyız, Geoffrey..."

"Ya Eleanor gerçeği söylemiyorsa?"

Eleanor arka cebinden Park'ın fotoğrafını çıkardı ve onu yatak örtüsünün üzerinde düzleştirdi. Park fotoğrafta olduğundan farklı görünüyordu. Ekim ayı sanki bir ömür geride kalmıştı. O gün öğleden sonra yaşananlar ise başka bir ömre aitti. Dünya öylesine hızlı dönüyordu ki Eleanor artık onun neresinde durduğunun farkında değildi.

Yengesi ona pijamalarından birini ödünç vermişti –ikisi hemen hemen aynı bedendi– ama Eleanor duştan çıkar çıkmaz üzerine tekrar Park'ın tişörtünü geçirdi.

Tişört Park gibi kokuyordu. Onun evi gibi, evindeki çiçek demetleri gibi. Sabun gibi, erkek gibi, mutluluk gibi.

Eleanor içinde açılan boşluğu tutarak kendini yüzükoyun yatağa bıraktı.

Ona kimse inanmayacaktı.

Annesine bir mektup yazdı.

Ona son altı ayda söylemek istediği her şeyi kaleme aldı.

Ona üzgün olduğunu söyledi.

Ondan Ben, Fare ve Maisie'yi düşünerek hareket etmesini istedi.

Onu polisi aramakla tehdit etti.

Susan Yenge, Eleanor'a bir pul verdi. "Pullar ıvır zıvırları koyduğumuz çekmecede duruyor, Eleanor. İstedikğin kadar alabilirsin."

park

Park yatakta yatmaktan sıkıldığında, hayatında vanilya kokan hiçbir şey kalmadığında Eleanor'un evinin önünde dolanmaya başladı.

Kamyonet kimi zaman orada oluyor kimi zamansa ortada görünmüyordu. Rottweiler da bazen verandada uyukluyordu. Ama o kırık dökük oyuncaklar gitmişti ve artık bahçede oyun oynayan çilek rengi saçlara sahip çocuklar yoktu.

Josh Eleanor'un küçük erkek kardeşinin okula devam etmediğini söyledi. "Herkes onların gittiğini söylüyor. Bütün ailenin."

"Bu harika bir haber," dedi Mindy. "Belki çocukların o güzel anneleri ne kadar berbat bir durumda olduklarını fark etmiştir, değil mi? Bu Eleanor açısından çok iyi olmuş."

Park başını sallamakla yetindi.

Gönderdiği mektupların Eleanor'un yaşadığı yere ulaşıp ulaşmadığını merak etti.

eleanor

Evin misafir odasında çevirmeli bir telefon vardı. Eleanor'un odasında. Telefon ne zaman çalsa Eleanor ahizeyi kaldırıp, "Ne oldu, Komiser Gordon?" diyecek gibi oluyordu.

Bazen evde yalnız kaldığında telefonu alıp yatağına götürüyor ve çevir sesini dinliyordu.

Parmağını kadranda dolaştırıp Park'ın numarasını çevirir gibi yapıyordu. Bazen, çevir sesi durduğunda Park'ın onun kulağına fısıldadığını varsayıyordu.

"Hiç erkek arkadaşın oldu mu?" diye sordu Dani. Tiyatro kampındakiilerden biri de oydu. Bacaklarını sahneden orkestra çukuruna doğru sarkıtmış, öğle yemeği yiyorlardı.

"Hayır," dedi Eleanor.

Park onun erkek arkadaşı değil, kahramanıydı.

“Peki birini öptün mü?”

Eleanor başını iki yana salladı.

Park onun erkek arkadaşı değildi.

Ne birbirlerinden ayrılacak ne de sıkılıp uzaklaşacaklardı. (Bu o aptal lise aşklarından biri olmayacaktı.)

Sadece duracaklardı.

Eleanor buna Park’ın babasının kamyonetindeyken karar vermişti. Albert Lea, Minnesota’da karar vermişti. Park’la evlenmeyeceklerse, bu ilişki sonsuza dek sürmeyecekse olduğu yerde kalacaktı.

Park onu hiçbir zaman vedalaştıkları o gün olduğu kadar çok sevmeyecekti.

Ve Eleanor onun kendisini bundan daha az seveceğinin düşüncesine bile katlanamıyordu.

park

Park canına tak ettiğinde Eleanor’un eski evine gidiyordu. Kamyonet bazen orada oluyor bazen olmuyordu. Park bazen kaldırıma oturup bu evin hatırlattığı her şeyden nefret ediyordu.

eleanor

Mektuplar, posta kartları, içi kasetle doluymuş gibi takırdayan paketler. Hiçbiri açılmamış, hiçbiri okunmamıştı.

“Sevgili Park,” diye yazdı Eleanor boş bir mektup kâğıdına.

“Sevgili Park,” diyerek açıklama yapmaya çalıştı.

Ama açıklamalar ellerinde un ufak oldu. Gerçekleri kaleme almak çok zordu; Park kendisi için büyük bir kayıptı. Ona hissettiklerini anlatmak ateşe dokunmaktan farksızdı.

“Üzgünüm” yazdıktan sonra üzerini çizdi.

“Sadece...” diye denedi bir kez daha.

Tamamlayamadığı mektupları çöpe attı. Açmadığı zarfları en alt çekmeceye yerleştirdi.

“Sevgili Park,” diye fısıldadı başını şifonyere doğru eğerek, “sadece duralım.”

park

Babası Park'ın benzin masrafları için yaz tatilinde geçici bir iş bulması gerektiğini söyledi.

Kimse Park'ın aslında hiçbir yere gitmediğine değinmedi. Ya da artık göz kalemini başparmağıyla uyguladığına. Gözlerini simsiyah yaptığına.

Park, Drastic Plastic'te iş bulabilecek kadar perişan görünüyordu. Onu işe alan kızın her iki kulağında da sıra sıra küpeler vardı.

Annesi gelen postaları eve taşımaktan vazgeçmişti. Park onun bunu kendisine Eleanor'dan gelen bir şey olmadığını söylemekten nefret ettiği için yaptığını biliyordu. Şimdi postayı her gece işten döndüğünde Park eve getiriyordu. Her gece yağmur yağması için dua ediyordu.

Park asla tükenmeyecek bir arşiv oluşturduğu *punk* müziğe karşı doyurulması imkânsız bir açlık duyuyordu. Üst üste üç gün odasına gelip müziği kısmasını söyleyen babası, "Bu odada kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum," demişti.

Hadi canım sen de, derdi Eleanor orada olsa.

Eleanor sonbaharda okula başlamadı. Daha doğrusu Park'ın gittiği okula başlamadı.

Son sınıf öğrencilerinin beden dersinden muaf olmasını kutlayamadı. Steve ve Tina İşçi Bayramı'ndan hemen sonra birlikte evden kaçtıklarında, "Bu çok fena bir birliktelik, Batman," demedi.

Park ona bu olayı anlatan bir mektup yazdı. Ona yokluğunda olan biten her şeyi anlattı. Yazdığı mektupları postaya vermekten vazgeçtikten aylar sonra bile ona mektup yazmaya devam etti. Yılbaşı günü mektubunda ona arzu ettiği her şeye kavuşmasını diledi. Sonra mektubu yatağının altındaki kutuya attı.

park

Onu geri getirmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

Zaten o sadece kendi canı istediğinde, rüyalarla, yalanlarla ve perişan edici bir önceden yaşanmışlık hissiyle geri geliyordu.

Mesela Park işe giderken köşede bekleyen kızıl saçlı bir kız görüyor ve nefes almakta zorlandığı kısa bir an bu kızın o olduğuna yemin edebilecek duruma geliyordu.

Ya da onun kendisini dışarıda beklediğinden emin halde daha gün ağarmadan uyanıyordu. Onun kendisine ihtiyaç duyduğundan emin halde.

Ama onu geri getiremiyordu. Bazen fotoğrafına bakarken bile onun nasıl göründüğünü hatırlayamıyordu. (Belki de fotoğrafa çok fazla bakmıştı.)

Onu geri getirmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

O halde neden buraya gelip duruyordu? Bu berbat eve?

Eleanor orada değildi, aslında hiçbir zaman tam manasıyla oraya ait olmamıştı ve şimdi yokluğunun üzerinden epeyce zaman geçmişti. Neredeyse bir yıl.

Park evden uzaklaşmak üzere arkasını döndü ama küçük, kah-verengi kamyonet kaldırırma çıkıp öylesine hızlı bir şekilde garaj yoluna girdi ki neredeyse ona çarpacaktı. Park kaldırırmda durup bekledi. Kamyonetin sürücü kapısı açıldı.

Belki, diye düşündü Park. Belki de şu an burada bulunmamın sebebi bu.

Eleanor'un üvey babası Richie kamyonetten ağır ağır indi. Park, Eleanor'a *Watchmen*'in ikinci sayısını getirdiği gün kendisine kapıyı o açtığı için adamı tanıyordu.

Watchmen'in son sayısı Eleanor gittikten birkaç ay sonra çıkmıştı. Park, Eleanor'un dergiyi okuyup okumadığını, Ozymandias'ı bir hain olarak görüp görmediğini ve Dr. Manhattan'ın hikâyesinin sonundaki, "Hiçbir şey sona ermez," sözleri hakkında ne düşündüğünü merak etti. Park hâlâ Eleanor'un her şeye dair ne düşündüğünü merak ediyordu.

Richie ilk başta onu fark etmedi. Hareketleri tereddütlü ve ağırdı. Onu gördüğünde orada olduğundan emin değilmiş gibi yüzüne baktı. "Sen de kimsin?" diye bağırdı.

Park cevap vermedi. Ayakta zor duran Richie yalpalayarak ona doğru yürüdü. "Ne istiyorsun?" Üzerindeki ekşi koku birkaç metre öteden bile hissediliyordu. Bira gibi, evlerin bodrum katları gibi kokuyordu.

Park geri çekilmedi.

Seni öldürmek istiyorum, diye düşündü. Ve yapabilirim de. Yapmalıyım.

Richie, Park'tan daha iri yarı değildi. Sarhoştı ve dengesini sağlamakta güçlük çekiyordu. Üstelik o Park'ın kendisine zarar vermek için duyduğu arzunun bir benzerini Park için duyuyor olamazdı. Richie'nin üzerinde silah yoksa ve şans ondan yana değilse Park bu işi halledebilirdi.

Richie güç bela ilerleyerek ona yaklaştı. "Ne istiyorsun?" diye bağırdı bir kez daha. Kendi sesinin gücüyle dengesini kaybetti ve

olanca ağırlıyla yüzükoyun yere yuvarlandı. Park onu tutmamak için geri çekilmek zorunda kaldı.

“Siktir,” dedi Richie dizlerinin üzerinde doğrulup denge sağlamakta güçlük çekerek.

Seni öldürmek istiyorum, diye geçirdi içinden Park.

Ve bunu yapabilirim.

Birileri bunu yapmalı.

Park bakışlarını çelik burunlu botlarına çevirdi. Onları çalıştığı işyerinden almıştı. (İndirimdeydiler ve çalışan indiriminden de faydalanmıştı.) Sonra Richie'nin, boynundan deri bir çanta gibi sallanan başına baktı.

Park ondan, mümkün olabileceğine ihtimal vermediği kadar nefret ediyordu. Nefreti hiçbir duygunun olamayacağı kadar yoğundu...

Nereyeyse.

Ayağını kaldırdı ve yerdeki toprağı Richie'nin yüzüne doğru tekmeledi. Adamın açık duran ağzı garaj yolunu kaplayan buz ve çamurla doldu. Sarsılarak öksürdü ve yere yığılıp kaldı.

Park onun ayağa kalkmasını bekledi ama Richie küfürler savurarak öylece yattı ve gözlerini ovuşturarak içlerine tuz ve çakıl taşı kaçmasına neden oldu.

Ölmemişti. Ama ayağa kalkamıyordu.

Park bekledi.

Ardından evine döndü.

eleanor

Mektuplar, kartpostallar ve avuçlarının arasında takırdayan, içi dolu, sarı paketler.

Ondan her gün mektup almak kötüydü. Mektupların kesilmesi daha da kötüydü.

Bazen onları tarot kartları ya da şeker çubukları gibi halının üzerine serer, çok geç kalıp kalmadığını merak ederdi.

park

Eleanor onunla baloya gelmedi.

Cat geldi.

İş yerinden Cat. İnce ve esmer bir kız olan Cat'in gözleri naneli şeker gibi yuvarlak ve maviydi. Park onun elini tuttuğunda kendini cansız bir mankenin elini tutmuş gibi hissetti ve onu öptüğünde fazlasıyla rahatladı. Balo gecesi üzerinde smokininin pantolonu ve Fugazi grubunun tişörtüyle uyuyakaldı.

Ertesi sabah üzerine hafif bir şeyin düşmesiyle uyandı. Gözlerini açtı. Babası başında dikeliyordu.

"Posta," dedi neredeyse nazik bir sesle. Park elini kalbine götürdü.

Eleanor ona mektup yazmamıştı.

Bu bir kartpostalı. "10.000 göle ev sahipliği yapan Minnesota'ya hoş geldiniz" yazıyordu ön yüzünde. Park kartı çevirdiğinde Eleanor'un okunaksız yazısını hemen tanıdı. Bu yazı zihnini şarkı sözleriyle doldurmuştu.

Yatağında doğruldu. Gülümsedi. Yüreğindeki ağır bir şeyin kanatlanarak uçtuğunu hissetti.

Eleanor ona mektup yazmamıştı. Bu bir kartpostalı.

Üzerinde sadece iki kelime vardı.

Teşekkürler

Bu kitabı benim için mümkün kılan ve beni bu kitaba hazırlayan bazı insanlara teşekkür etmek istiyorum:

İlk olarak sekizinci sınıfı geçmem için beni teşvik eden Colleen Eickelman'a ve kibarlıklarıyla beni hayata bağlayan Bent ve Huntley ailelerine.

Erkek kardeşim Forest'a, bazı şeyleri yalnızca onun ablası olduğum için söylemediği için teşekkürler.

Nicola Batr, Sara O'Keefe ve Natalie Braine'e Atlantik okyanusunu aştıkları ve en önemlisi de Eleanor'a baktıkları için teşekkürler.

Hazır değinmişken Orion'daki ve St.Martin's Press'teki herkese teşekkürler.

Sara Goodman'a özellikle teşekkürler, otobüste yanına oturduğum andan itibaren ona güvenmeye başladım.

Ve son olarak da Kai'ye, Laddie'ye ve Rosey'ye sevgileri ve sabırlarından ötürü teşekkür etmek istiyorum. (En büyük favorim sizsiniz.)